DE HUT IN HET BOSCH

door

C. JOH. KIEVIET.

Geillustreerd

AMSTERDAM VAN HOLKEMA & WARENDORF.

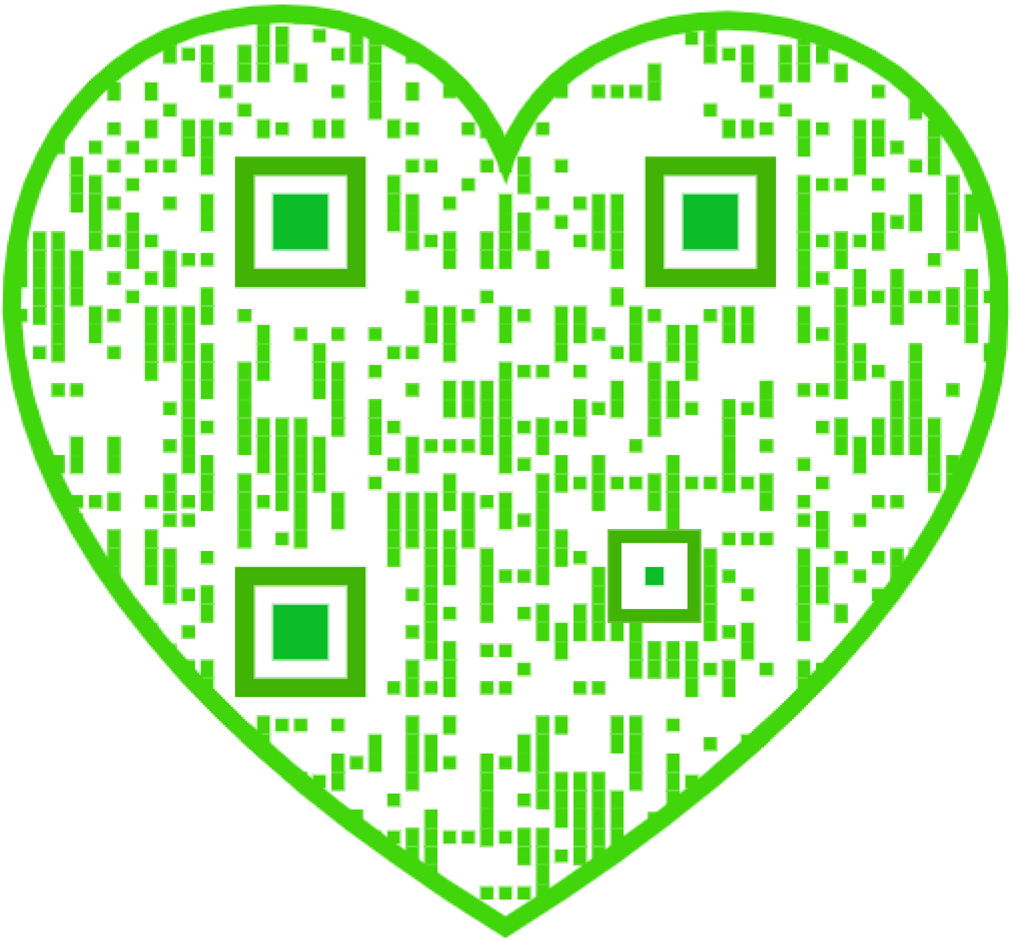

f 2,50

DE HUT IN HET BOSCH

p 853 236 453
B 1001- 342 812-7

Informatiecentrum Jeugdlectuur

BOEK-, COURANT- EN STEENDRUKKERIJ G. J. THIEME, NIJMEGEN.

INHOUD.

Hoofdstuk.		Bladz.
I.	Grootvaders huisgezin. Hoe Mietje haar halven staart kwijtraakte en Kees zijne vrijheid verloor	1
II.	De Logées doen hun intocht. Dorus valt volstrekt niet uit het Rijtuig, en Zus maakt kennis met de poesen. Kees maakt zich in het geheel niet verdienstelijk en Bruuntje wordt als trekpaard gebruikt	12
III.	Theodorus wordt in kleine stukjes gehakt. Max en Odo ontdekken een roovershol, en kleine Zus verdwijnt spoorloos	33
IV.	Zusje heeft dorst en oom Gerard een onrustigen nacht. Er worden sprookjes verteld, en de jongens houden een zeegevecht. Tante Nelly heeft engelen van kinderen	52
V.	Odo en Max hebben een avontuur in het Bosch. Er wordt een nieuw Koninkrijk gesticht. Rinaldo Rinaldino en zijn rooverbende	76
VI.	Het Familie-aquarium. Er wordt door de tantes een plannetje ontworpen voor een pleizierreisje naar Amsterdam	112

Bladz.

VII. Het geheim van oom Gerard. Gerrit laat zich van den gullen kant zien en bereidt zijne moeder eene verrassing. Een prettig uitje 134

VIII. De hinderlaag. Generaal Janus wordt gedecoreerd, en er verschijnt een vreeselijk spook 166

IX. De Koning in gevangenschap, en wat er de gevolgen van waren, dat hij een spiegelei wou gebruiken 190

X. Besluit 226

EERSTE HOOFDSTUK.

GROOTVADERS HUISGEZIN. HOE MIETJE HAAR HALVEN STAART KWIJTRAAKTE EN KEES ZIJNE VRIJHEID VERLOOR.

Grootvader Bolland van den Heuvel was een gezonde, oude heer, met lange grijze haren en grijze bakkebaarden. Hij was vrij gezet, zeker wel het gevolg van eene doorloopend goede gezondheid, telde ruim zeventig jaren, en stond aan het hoofd van eene groote bloemisterij, annex boerderij. Zijn hoofdvak was het telen van bloembollen en aanverwante artikelen, en tevens had hij een uitgebreiden handel op het buitenland. Hij had een talrijk gezin grootgebracht, want hij had

wel tien kinderen, vijf dochters en vijf zonen. Maar die waren nu allen getrouwd op een na, tante Leida, die Grootvaders huishouding bestuurde, welke nu dus nog maar uit twee personen bestond. Niet echter uit slechts twee levende wezens, want behalve Grootvader en tante Leida waren er nog drie katten in huis, die altoos op de zachtste stoelen te vinden waren, verdiept in ernstige gedachten, en Bruuntje, een klein hondje met een eigenaardigen kop, doordat zijn bovenkaak veel langer was dan zijn onderkaak, waardoor het steeds ieders verwondering wekte, hoe hij nog zoo goed eten en drinken kon. De vier beesten waren de verwende lievelingen van tante Leida, zoo onbescheiden mogelijk, want zij beschouwden het heele huis als hun eigendom, en brutaal bovendien, want bij het vleeschsnijden zetten zij zonder mededoogen hunne scherpe nagels in je rug en klommen ongegeneerd naar boven, precies of zij het menschelijk lichaam voor een boom of ladder aanzagen. Zij gingen je dan doodbedaard op je schouders zitten en strekten de klauwen uit naar beneden, om je het vleesch van je vork te stelen. En op hun verheven zitplaats voelden zij zich volkomen op hun gemak, zoo zelfs, dat het onmogelijk was om hen te verjagen. Indien je daartoe eene poging aanwendde, plantten zij doodeenvoudig hunne lieftallige nageltjes in je rug, en hielden zich verder doof voor al je vermaningen. 't Waren overigens lieve beesten, die bij tante Leida een hemeltje op aarde

hadden. Zij namen, zooals we zeiden, de beste plaatsjes in beslag, kregen de lekkerste hapjes, gingen slapen of wandelen, als zij wilden, want zij hadden absoluut niets te doen, daar er in het heele huis geen muis te vinden was, en snoepten van alles, wat onder hun bereik kwam. Soms, als er niemand in de kamer was, maakten zij van de gelegenheid gebruik om op de tafel te springen. Dan schaarden zij zich met hun drieën rondom het roomkannetje, en staken er één voor één een poot in, om dien in den room te dompelen en daarna af te likken. Het kannetje

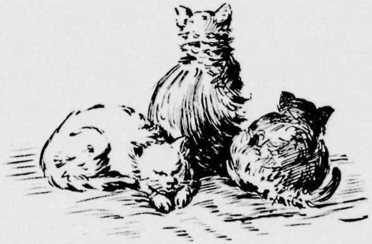

was te klein, om er hun kop in te kunnen steken, en daarom hadden zij er dit eenvoudige middeltje op bedacht. 't Was een eigenwijs gezicht ze zoo te zien zitten. Als zij niet gestoord werden, snoepten zij het geheele kannetje leeg, zonder er een enkelen druppel in over te laten.

Eén ding was voor het drietal poesen maar jammer, en dat wierp inderdaad een donkere schaduw op hun overigens zoo zonnig levenspad. Vlak tegenover Grootvaders huis, aan den overkant van den weg, lag een

groot bosch, waarin het krioelde van hazen, konijnen, vogeltjes van allerlei veeren, hagedissen, egels en een massa andere diersoorten. En ons drietal vond het verrukkelijk, daar af en toe op de jacht te gaan. Menig jong haasje en konijntje werd door hen verschalkt en om hals gebracht. Zij beschouwden zich in dat bosch als heer en meester, en deden er, wat zij wilden. Dat was langen tijd goed gegaan, tot de eigenaar van het bosch, Baron van Berenbroeck, eindelijk merkte, dat de drie katten van Grootvader zoo'n geduchte slachting onder zijn wild hielden, en driftig als hij was, werd hij daar schrikkelijk boos over. Hij ging regelrecht naar Blits, den jager-boschwachter, en gebood hem, de beesten hoe eerder hoe liever het levenslicht uit te blazen.

Sinds dien tijd voelden de drie katten zich lang zoo rustig niet meer in het bosch. Telkens zagen zij den jager op hen loeren, en Mietje, de jongste kat, had zelfs al een schot dwars door haar staart gekregen, waardoor dat lichaamsdeel in twee stukken geschoten werd. De eene helft viel op den grond, en met de andere helft koos Mietje het hazenpad. Zij vloog meer dan zij liep naar huis, en kreeg van dat oogenblik af een onbeschrijflijken hekel aan den jager. Zij kon hem zien noch luchten. Och, och, wat werd zij door tante Leida beklaagd, toen zij zoo verminkt thuis kwam. Jammeren deed Mietje er niet om, want daar was zij te nijdig toe, maar met scheef getrokken ooren en een

trek van diepe verontwaardiging op haar snoet keek zij schuin naar achteren, om het treurige overschot van haar eertijds zoo mooien staart te bestaren. Tante Leida waschte het bloedige stompje af en trakteerde poes op een lekker koekje, maar Mie wou het niet hebben. Ze was altoos zóó op haar fatsoen gesteld geweest, en nu als

een armzaligen mophond met halven staart door het leven te moeten, dat vond zij vernederend.

Na dat noodlottige schot waagde ons drietal zich overdag niet meer in het bosch, en 's avonds mochten zij van tante Leida de deur niet uit. Maar zij wisten haar dikwijls te foppen en snapten toch weg, om den anderen morgen pas terug te keeren. Gewoonlijk hadden zij dan in 't geheel geen eetlust, en bedankten zelfs voor de lekkerste boterham.

Bruuntje, het kleine hondje met zijn te korte onderkaak, nam het leven niet zoo gemakkelijk op als zijne drie viervoetige kamergenooten, met wie hij steeds op voet van oorlog stond. Niet dat hij zooveel bijzonders uithaalde, of ooit in zijn leven iets nuttigs deed, maar hij was een klein, nijdig keffertje, dat soms wel een half uur achter elkander, zonder eenige verpoozing, op een trapier onder de tafel kon zitten blaffen en keffen, zonder dat daar eenige reden voor bestond. En alle pogingen van de aanwezigen om er een einde aan te maken leden schipbreuk op zijn eigenwijzigheid. Verbood je het hem met een vriendelijk gezicht, — hij kefte door. Begon je boos op hem te brommen, hij deed precies of hij het niet hoorde, en kefte nog harder. Dreigde je hem met een pak slaag, dan keek hij je nijdig aan en maakte nog meer lawaai. En gooide je hem een anderen trapier naar het hoofd, om aan het vervelend geblaf paal en perk te stellen, dan kefte en jankte hij tegelijk, waardoor het nog erger werd. Soms was het om wanhopig te worden. Alleen Mietje, de jongste kat, kon hem het zwijgen opleggen. Bruuntje had een mooien pluimstaart, zijn eenigen trots, maar voor Mietje een voorwerp van hevige jaloezie, zeker omdat haar de halve staart afgeschoten was. Begon zijn gekef haar hinderlijk te worden in haar slaapje, dan wipte ze met eene vlugge beweging van haar gemakkelijken stoel, en sloeg hem de klauwen in den mooien pluimstaart. Dan wist hij van beenen maken, en kroop

onder een dof, nijdig gebrom onder den bonheur, om vooreerst niet weer te voorschijn te komen.

Bedelaars kon hij in het geheel niet uitstaan. Hij beet ze soms gevoelig in de beenen, wat hem zoo in verrukking kon brengen, dat hij nog wel een half uur, nadat zij uit het gezicht verdwenen waren, uit alle macht blafte.

Eindelijk nog hield Grootvader een keeshond, maar hem kon men moeilijk een huisdier noemen, want hij lag altoos aan een ketting. Zijn hok stond vlak naast de achterdeur, en wee dengene, die het wagen dorst, daar binnen te gaan. Als Kees hem niet door en door vertrouwde, scheurde hij hem de lappen uit zijne broek, en nog liever een flinken hap uit zijne kuiten. Grootvader, die een zeer vredelievend man was en zelfs geen dier leed zou willen veroorzaken, was eigenlijk bij ongeluk aan den nijdigen Kees gekomen. De vorige eigenaar had hem gezegd, dat Kees 't liefste dier van de wereld was, en dat hij tot zijn spijt gedwongen was hem van de hand te doen, omdat verschillende omstandigheden er toe samenwerkten, dat hij geen hond meer houden kon. Kees kon alleraardigste kunstjes, die de eigenaar hem liet vertoonen, zooals opzitten, doodliggen, op zijne achterste pooten loopen, brood weigeren, dat hem met de linkerhand aangeboden werd, door een hoepel springen, en dergelijke.

Tante Leida was er dadelijk verrukt over, zoodat Grootvader maar besloot, den hond te koopen.

Maar o wee, wat had hij er spoedig berouw van. Zoodra Kees in zooverre aan de nieuwe omgeving gewend was, dat hij los mocht loopen, kwam er aan zijne baldadigheid letterlijk geen einde. 't Eerst vloog hij op de drie katten af, die daardoor niet weinig in hun fatsoen getast waren, want zoo iets had Bruuntje, dien zij al voor een heel ordinair beest hielden, toch nog nooit gewaagd. Met hooge ruggen en dikke staarten keken zij den brutalen rekel aan. Zelfs het stompje van Mietje was in opstand gekomen, en alle haartjes ervan stonden overeind. Maar Kees had er niet het minste respect voor en greep het verminkte lichaamsdeel onbarmhartig tusschen zijn tanden. Mietje was razend. Zij rukte zich los en vloog diep gekrenkt op Kees aan, met de lieflijke bedoeling, hem de leelijke oogen uit het hoofd te krabben; zij vond ze in één woord afschuwelijk. Zij bereikte haar doel wel niet, maar Kees vond het toch maar 't veiligst, de kamer met eenige overhaasting te verlaten. Op verschillende plaatsen voelde hij eene stekende pijn, en hij veronderstelde niet zonder eenigen grond, dat Mietjes nagels daaraan niet geheel onschuldig waren.

Buiten gekomen greep hij een van de knechts in zijne beenen, die hem als wederdienst eene scherpe spade naar den kop wierp. Toen sprong hij Tinus naar de keel. Tinus kwam juist met het juk, waaraan twee volle melkemmers, uit het land. Van schrik liet

hij het juk van zijne schouders glijden, en lag in minder dan geen tijd in een grooten plas melk, want alle twee de emmers vielen evenals hijzelf, omver. Met oogen, die tweemaal zoo groot waren als anders, van den schrik, staarde hij Kees na, die een dertigtal kippen in het oog kreeg en er met groote sprongen op aanvloog. O, o, wat maakten die beesten een lawaai. Zoo'n dolleman van een hond hadden zij in hun geheele leven nog niet ontmoet. Onder een luid gekakel gingen zij op de vlucht. Kees beet er twee dood en joeg er vier in eene sloot. Gelukkig voor hen, dat hij toen eenige schapen opmerkte, die op het land liepen en het eigendom waren van een boer, die naast Grootvader woonde. Blijkbaar was hij van plan, de dieren te verscheuren. Maar Grootvader, die van verschillende kanten te hulp geroepen was, riep al de knechts bijeen, om Kees onschadelijk te maken. En door hun groot aantal gelukte het hun, hoewel met verbazend veel moeite, den razenden Kees te grijpen. Hij werd aan een stevig touw vastgelegd, en kreeg nu tijd en gelegenheid genoeg, om uit te rusten en na te denken over zijne zonden.

Iedereen raadde Grootvader aan, Kees een steen om den nek te binden en hem in het water te laten gooien, maar daar kon de brave man niet toe besluiten.

Hij droeg den timmerman op een hok te maken, en liet op het naburige dorp een sterken ketting

halen. Na dien tijd lag Kees altoos vast. 's Nachts mocht hij binnen komen, om zijne waakschheid, maar overdag had hij zijne vrijheid voor goed verbeurd.

Grootvader hield er nog wel andere dieren op na, maar die kwamen gelukkig nooit in huis; dat waren namelijk koeien, paarden en varkens. De koeien hield hij om altoos zuivere melk te hebben en zijn eigen boter te kunnen maken, de paarden had hij noodig in zijn bedrijf en voor zijn rijtuig, want Grootvader woonde een half uur van het naaste dorp, en had dus wel behoefte aan een rijtuigje, al was het alleen maar om naar de kerk te rijden, wat hij geregeld elken Zondag deed, — en de varkens waren er voor, om de karnemelk op te drinken, waarmede Grootvader anders geen raad wist.

Als ge nu nog weet, dat Grootvader bollenschuren had van groote afmetingen, en er een eigen timmerwinkel op nahield met eene flinke houtloods, voor de fabricatie van pakkisten, waarin de bloemen en bollen naar het buitenland werden verzonden, dan kunt ge begrijpen, dat hij een verbazend groot bedrijf had, veel te groot, dan dat hij dat alles alleen zou kunnen besturen.

Zijne gehuwde zoons, die allen in den omtrek woonden en zijne compagnons waren, hielpen ijverig mede om het roer recht te houden. Zij hadden allen kinderen, zooals in den loop van dit verhaal blijken zal. De getrouwde dochters woonden wijd en zijd in het

land verspreid, maar op geregelde tijden kwamen zij bij Grootvader logeeren, en daarvoor kozen zij altoos vacantieweken uit, want daar zij allen ook kinderen hadden, die de scholen moesten bezoeken, kon dat al moeilijk anders. En als zij dan Grootvaders anders zoo stille woning met hun kroost in rep en roer kwamen brengen, spreekt het van zelf, dat ook de neefjes en nichtjes van de ooms, die in den omtrek woonden en ook vacantie hadden, daarheen hunne schreden richtten. Neen maar, 't is niet te beschrijven, hoe dàn alles op stelten kwam. Die kinderen, verwend als zij door Grootvader werden, gingen alle perken te buiten, en sloegen somtijds heelemaal uit den band. Dan was het er dikwijls een lawaai, waarbij hooren en zien dreigden te vergaan, vooral op regendagen, als zij zich niet buitenshuis konden vermaken. Dan was er om zoo te zeggen voor een oom noch tante een plaatsje, om te zitten. De kinderen schreeuwden gewoonlijk allen tegelijk en hadden wel verbazend veel pret, maar maakten elk geregeld gesprek voor de grooten ten eenenmale onmogelijk. 't Is over een van die vacantieweken, dat in dit verhaal zal worden verteld.

TWEEDE HOOFDSTUK.

DE LOGÉ'S DOEN HUN INTOCHT. DORUS VALT VOLSTREKT NIET UIT HET RIJTUIG, EN ZUS MAAKT KENNIS MET DE POESEN. KEES MAAKT ZICH IN HET GEHEEL NIET VERDIENSTELIJK, EN BRUUNTJE WORDT ALS TREKPAARD GEBRUIKT.

't Was Goede Vrijdag, 's middags om een uur of vier. Den geheelen dag was Grootvader al een beetje uit zijn gewone doen geweest, en nu begon hij bepaald ongedurig te worden. Al een paar malen was hij naar den stal geloopen, om te kijken of Zonneland, de knecht-koetsier, al bezig was met inspannen, en of het wagentje, een lief glazen brikje, er wel netjes uitzag. En van den stal was hij de kamer ingedrenteld, waar hij overdag anders weinig te zien was. Gewoonlijk bevond hij zich op de tuinen of in de schuren, of wel zat in het kantoor, om de correspondentie na te zien.

En tante Leida had het den geheelen dag ook drukker dan anders, veel drukker. Al de logeerkamers moesten in orde gebracht, en geen plekje was er in het heele huis, dat geen extra beurt kreeg.

„Bé, heb je de waschtafels wel in orde gebracht?"

„Bé, heb je nog wel een schoone sloop om dat kussen gedaan, je weet wel?"

„Bé, is de schelknop wel gepoetst?"

„Bé, geef je het koper van 't fornuis een extra streekje?"

„Bé, help je me even de hangkast wat ruim maken? Straks hebben we plaats te kort!"

„Bé, als de bakker komt, neem je dan acht brooden, een dertig kadetjes en een zwaar krentenbrood?"

„Bé, is de slager er nog niet geweest? Ik moet een boeuf hebben van tien pond, en wat kalfsvleesch voor de soep. Mijnheer zou nog een paar hanen hebben laten slachten, maar daar schijnt niets van gekomen te zijn."

„Bé, daar wordt gescheld. 't Is zeker de banketbakker. Laat hem nog een pond Hillegomsche moppen brengen, en een half pond schuimpjes!"

Bé, of eigenlijk heette ze Beligje, het dienstmeisje, was zoo handig als ze klein was, en ze draafde van boven naar beneden en van achter naar voor, dat het een lust was haar te zien. Ze scheen wel nooit moê te worden. En werken, dat ze kon, daar was geen voorbeeld van. Zoo druk kon het niet wezen in Grootvaders huis, of alles was toch op tijd gereed, en goed ook.

„Ik begrijp niet, dat Zonneland nog niet wegrijdt. 't Is meer dan tijd, en de trein zal zóó binnenkomen!"

zei Grootvader van zijn stoel opstaande en naar buiten gaande. En een oogenblik later rolde het rijtuig, met Vos bespannen, den sterken Vos, het erf af.

„Rijd maar wat vlug, hoor, of je komt te laat!" riep Grootvader hem nog na, zoodat Zonneland met de tong smakte, wat voor Vos voldoende was om er een stapje op te leggen. De zweep had Vos niet noodig. Zoodra hij daarmede kreeg, werd hij altijd boos en toonde neiging, om op hol te slaan. Dat grapje had hij al meer dan eens uitgehaald met het treurige gevolg, dat de wagen aan stukken en brokken thuis kwam. Maar Vos had zijn doel er mede bereikt; hij kreeg nooit meer met de zweep.

Alles was nu gereed voor de ontvangst van de gasten. Grootvader stak een sigaartje op en nam plaats in den leuningstoel. Tante Leida zette het theeblad gereed, want bij Grootvader werd, om de zaak, altoos om twaalf uur het middagmaal gebruikt, zoodat het om vier uur theetijd was. Zij plaatste de bouilloire op de tafel en stak het spiritusvlammetje er onder aan. En beiden wachtten met eenig ongeduld de terugkomst van het rijtuig af. De drie katten lagen elk op een stoel te slapen, en Bruuntje zat voor de warme kachel, met zijne oogen half dicht, binnensmonds te blaffen.

Na een goed half uur werd het geratel der wielen gehoord, en op 't volgende oogenblik reed Zonneland het erf op. Grootvader begaf zich naar de voordeur

en tante Leida liep snel naar het rijtuig, om bij het uitstijgen de behulpzame hand te bieden.

Zij opende het portier, en kon nog juist bijtijds de kleine Leida grijpen, die wat schielijk wilde uitstappen en naar buiten rolde. 't Was eene allerliefste krullebol van drie jaar, met heldere bruine kijkertjes.

„Dag tante Leida!" riep zij uit. „Goed, dat u me pakte. Andels was ik gevallen." Ze praatte nog krom; de r kon zij niet zeggen en ze gaf er soms eene l voor in de plaats.

„Dag Leida, — dag kleine snoes!" zei tante met een stevigen kus. „Daar viel je haast, hè!"

„Domme meid, waarom kijk je niet beter uit! Je zult nog armen en beenen breken met je wildigheid!" klonk de stem der moeder uit het rijtuig.

„Nu ja, brom maar niet. 't Is goed afgeloopen!" zei tante Leida. „Dag Theodorus! Voorzichtig, hoor!"

Theodorus was een kereltje van zes jaar, klein van persoon, maar dat vergoedde hij dubbel en dwars door de kolossale praats, die hij altoos had.

„O, ik val nooit! Ga maar op zij, Tante. 'k Kan er best alleen uitkomen."

„Ja, — wees jij maar wat voorzichtig!" riep zijne moeder hem toe. „Jij kunt altoos alles, en hebt de meeste ongelukken. Zet je voet op . . ."

„Flap!" Daar tuimelde Theodorusje naar beneden, met zijn neus op de steenen.

„Daar heb je 't leven al aan den gang!" gilde de

verschrikte moeder, wier hoofd nu ook buiten het portier te voorschijn kwam. „Pas op voor de wielen, domme jongen! Kruip overeind, gauw wat!"

Theodorusje stond alweer. Hij had zijn neus wel wat bezeerd, maar hij klaagde niet, overtuigd, dat 't zijn eigen schuld was geweest.

„'t Doet geen pijn!" zei hij met een tikje hoogmoed. „En ik viel niet, o neen, ik deed het er expres om. Zoo was ik er veel vlugger."

Bij die woorden volgde hij de kleine Leida, die al bij Grootvader in de gang was.

Nu volgden de koffers en reistasschen, die bij tante Leida opgeladen werden, en eindelijk kwam de moeder te voorschijn. 't Was tante Nelly, een klein vrouwtje met een bezorgden trek op het gelaat, zeker doordat zij de reis met de kinderen en de koffers geheel alleen had moeten maken.

„Waar is je man?" vroeg Tante Leida. „En Adolf, je oudste jongen?"

„Die komen samen op de fiets," was het antwoord. „Dolf wou het zoo erg graag, en 't was nog al goed weer. Over een half uurtje zullen zij wel komen. Hè, hè, ik ben blij, dat ik er ben. 't Is een vermoeiend reisje met zooveel bagage en zulke drukke kinderen. Die akelige Theodorus hing telkens met zijn hoofd uit het portierraampje, maar ik zal hem wel krijgen. Hij luisterde maar niet naar verbieden. En Zus haar jurk raakte nog tusschen het portier bekneld, toen wij

Leiden verlieten. 'k Zat in duizend angsten. Ze blijven compleet geen oogenblik rustig..."

„Behalve toch, toen de jurk in de knel zat," lachte tante Leida. „Toen moest ze wel blijven, waar ze was."

„Dag Pa!" zei Tante Nelly.

„Dag kind, — is alles goed?" was het antwoord.

„Uitstekend, — en u ziet er ook goed uit, gelukkig."

„Komt Jan op de fiets?"

„Ja, met Adolf. Maar Zus, wil je die beesten wel eens laten loopen? Toe, dadelijk. Je wurgt die kat haast."

Inderdaad was deze waarschuwing niet overbodig. Zus had dadelijk de katten opgemerkt, ze eventjes gestreeld, en ze toen onder den arm genomen.

Mietje klemde zij bij het achterste deel onder den linkerarm, zoodat het arme dier met den kop naar beneden bengelde, en onder den anderen arm torste

hangt niet graag zoo. Poes wil liever op den vloer."

Maar daar was Zus niet voor te vinden. Zij wandelde met poes onder den arm de deur uit, naar de keuken, om aan Bé te gaan vertellen, dat poes niet dood was. Geen spake van, want hij scheeuwde.

Ondertusschen vermaakte Theodorus zich met Bruuntje, dien hij met een stuk touw, dat van een van de pakjes vrij gekomen was, aan de ooren van een trapier vastbond. Toen hij dit naar zijn zin in

orde had gebracht, ging hij op eenigen afstand staan, en riep zoo vriendelijk mogelijk:

„Kom, Bruuntje! Bruun! Bruun! Bruun! Bruun!" Bruuntje wilde dadelijk komen, maar de zware trapier kon hij bijna niet voortkrijgen. Hij moest trekken zoo hard hij kon, tot groot vermaak van Theodorus, die stond te springen van pret.

„Kijk eens, Oopa, Bruun kan haast niet! Kijk eens, hoe grappig!"

Maar Grootvader had geen tijd om te kijken, want de deur ging open, en een paar ooms traden de kamer binnen. Zij hadden hunne bezigheden een oogen-

blik verlaten, om tante Nelly en de kinderen even te groeten. Oom Gijs echter kwam met zijn voet juist tusschen Bruuntje en de trapier onder het touwtje, waardoor hij struikelde en voorover zou gevallen zijn, als hij niet half op de tafel terecht gekomen was. Bruuntje hief een erbarmelijk gejank aan, en Theodorus lachte uit alle macht. Hij had het grootste pleizier van de wereld.

„Sapperloot! Wat kronkelt daar om mijn been!" riep Oom Gijs uit, die niet begreep, wat er aan de hand was. „Trap ik dien hond op zijn poot? Houd je toch stil, beest!"

Hij bevrijdde zijn voet uit het touw, en sneed het hondje met eene vlugge beweging los. En nu eerst kreeg hij gelegenheid, om zijn zuster een welkomstkus te geven. Oom Gerrit volgde zijn voorbeeld, en zeide:

„Vader, 'k heb Zonneland maar weer naar 't station gestuurd, om Gerard en Mina te halen. U had er zeker niet om gedacht."

„Heel goed. 't Wordt inderdaad tijd, en ik had het in de drukte vergeten. Maar nu komt het rijtuig nog vroeg genoeg."

Oom Gerrit en Oom Gijs bleven een kopje thee drinken, en raakten met tante Nelly in een druk gesprek. Theodorus zat bij Bruuntje onder de tafel, en was bezig het stukgesneden touwtje weer heel te maken. Hij vond het veel te aardig, om van een

kussen een slede te maken, die door Bruuntje voortgetrokken werd. Maar Bruuntje zelf scheen het zoo prettig niet te vinden. Hij deed althans veel moeite, om zich uit de armen van zijn kleinen vriend te verlossen.

Zus was intusschen naar de keuken gedwaald, nog altoos met poes onderste-boven onder haar arm gekneld, en ze riep Bé toe:

„Geen spake van, Bé, geen spake van. Poes is niet dood. Hij scheeuwt nog!"

Bé had het echter veel te druk om naar haar te luisteren, want ze had nog allerlei karweitjes te verrichten, die vóór donker bepaald gedaan moesten wezen. En toen Zus zag, dat Bé niet naar haar luisterde, liep zij het achterhuis door en kwam bij Kees terecht, die als altoos aan den ketting lag. Nauwelijks merkte Kees het poesje op, dat hij zich nog levendig van vroeger herinnerde, en de kleine meid, die hij niet kende, of hij maakte zich gereed hen te bespringen. Zus hield verbazend veel van dieren, en zij was al lang de waarschuwing uit een vorig bezoek, om niet dicht bij Kees te komen, vergeten. Zij besloot dadelijk Kees te gaan streelen, en liep dus op hem toe.

„Dag Kees, lieve Kees!" zei het aanvallige kindje, „Kees is zoet! Zus wil je een kusje geven."

Maar zoodra zij dicht genoeg genaderd was, sprong de nijdige Kees uit zijn hok, vloog tegen Zus op, zoodat zij achterover viel en de kat gelegenheid kreeg te ontsnappen, en beet het kleine kind venijnig in het neusje, zoodat de tanden er in stonden en het bloed bij kleine druppeltjes te voorschijn kwam.

Zus hief een erbarmelijk geschrei aan, dat tot in de woonkamer doordrong, en daar alles in rep en roer bracht. Tante Nelly, die altijd over hare kinderen in duizend nooden zat, vloog verschrikt op, en riep uit:

„Dàt is Leida! Dat is kleine Zus! Groote hemel, wat zal er nu weer gebeurd zijn!"

Haar rok bleef aan den hoek van den stoel haken, zoodat deze medegesleept werd en eindelijk met een zwaren bom omviel. Maar Tante lette er niet op. Zij liep vliegensvlug naar de keuken, en kwam de schreiende Zus al tegen.

„Kees is stout! Kees is stout. Kees heeft me gebijt!" jammerde zij, met hare kleine vingertjes aan haar neusje. „Kees is niet lief!"

Tante Leida nam haar in de armen, en droeg haar naar binnen, waar ook al niemand meer op zijn stoel zat.

„Arm kindje, heeft die leelijke Kees jou gebijt? Waarom komt Zus ook zoo dicht bij Kees? Kees is een stoute hond. Hij bijt kleine kindertjes altijd."

„Zus wou Kees een kusje geven!" schreide het kind. „En toen heeft Kees me gebijt in mijn neus. Kees klijgt nooit weel een kusje!"

„Neen maar, kijk nu toch eens, hoe dat afschuwelijke beest 't arme kind gebeten heeft. Ik kan me niet

begrijpen, Pa, dat u dien hond houdt. Gauw, tante Leida, heb je geen spons en wat schoon water? Arm kindje, arme Zusje!"

En tante Nelly kuste het mishandelde wicht met groote teederheid. Theodorus was van onder de tafel te voorschijn gekomen, en nam Zus' neus in oogenschouw.

„O, dat is niet erg. 't Zijn maar kleine gaatjes!" zei hij. „Daar zou ik niet om huilen!"

Tante Leida kwam met spons en water, en nu werden de wondjes zorgvuldig gereinigd. Maar Kees werd door Oom Gijs, die verbazend driftig was, geducht onder handen genomen, wat Kees wel verdiend had. Hij durfde kleine Zus de eerste dagen althans niet meer aankijken. Als zij soms te dicht bij zijn hok kwam, kroop hij er uit eigen beweging zoo diep mogelijk in weg. Hij begreep wel, waarom hij een pak slaag opgeloopen had, de deugniet!

Toen het neusje van Zus goed gewasschen was, legde Grootvader op elk neusvleugeltje een koekje.

„Goed vasthouden, Zus," zei hij. „Dat zijn pleisters; die maken je neus weer gauw beter."

Zus begon te glimlachen door hare tranen heen. Zij hield de pleisters zorgvuldig op de gewonde plaats, maar al spoedig begon een er van langzaam te zakken, tot het koekje in haar mond terecht kwam. En toen het eerste koekje op was en blijkbaar goed gesmaakt had, zakte ook het tweede langzaam over haar bovenlipje en verdween eveneens in haar mondje. Theodorus keek er met begeerige blikken naar.

„'k Wou, dat Kees mij ook in mijn neus gebeten had," prevelde hij binnensmonds, maar toch hard genoeg om door iedereen verstaan te worden. Allen moesten er om lachen, en Grootvader niet het minst.

„Ben je erg geschrokken, Theodorus?" vroeg hij aan zijn kleinen naamgenoot.

„O neen, heelemaal niet," zei Theodorus parmantig. „Ik schrik zoo gauw niet."

„Wel, dat is jammer voor je, want voor den schrik is een koekje ook heel goed," lachte Grootvader.

Theodorus begreep, dat hij te pakken genomen was. Hij lachte met een zuur-zoet gezicht mede, en mompelde:

„Nu ja, een klein beetje geschrokken ben ik wel, maar toch haast niets."

Grootvader deed de koektrommel open, en nam er een stukje uit, niet veel grooter dan een kruimel.

„Voor een kleinen schrik een klein stukje koek," zei hij. „Hier, — eet dat maar op."

Theodorus keek zuurder, want hij snapte zeer goed, dat hij voor den gek gehouden werd.

„Ja, Oopa, maar zóó'n klein beetje ben ik niet geschrokken. Veel meer."

„Zoo dan?" vroeg Grootvader, een ander stuk te voorschijn halende, iets grooter dan het vorige.

„Nog wel een klein beetje meer," zei Theodorus.

Grootvader hield verbazend veel van plagen, maar hij eindigde toch met een heel koekje te geven, dat door Theodorus graag werd aanvaard. Hij had het nog niet geheel genoten, toen zijn pa en zijn oudste broer Adolf binnenkwamen. Zij hadden hoogroode kleuren van het fietsen, en waren er flink warm van geworden.

Zoodra de begroetingen afgeloopen waren, moesten zij natuurlijk dadelijk hooren, dat kleine Zus zoo geducht in haar neusje gebeten was, waar haar pa zoo boos om werd op Kees, dat deze heel veel kans van een tweede pak slaag had geloopen, als oom Jan zelf niet zoo bang was geweest van Kees.

„En wij hadden ook haast een groot ongeluk," sprak hij. „'t Scheelde maar zus of zoo, of Dolf had onder een automobiel gelegen."

„Onder een automobiel?" riep zijne moe verschrikt uit, terwijl zij haar oudsten lieveling krampachtig omhelsde.

„Onder een automobiel? Maar hoe kon dat?" En zij nam haar zoontje van 't hoofd tot de voeten op, om te zien, of alle lichaamsdeelen nog present waren. En dat waren ze gelukkig.

„Och, juist op een scherpen hoek van den weg kwamen we zoo'n akelig ding tegen, en daar het niet getoeterd had, hadden we zijne nadering niet opgemerkt. Dolf reed natuurlijk, als altoos, aan den verkeerden kant van den weg. 'k Heb hem wel al duizendmaal gezegd, dat hij rechts moet rijden, maar hij lijkt wel doof aan dat oor. 't Gevolg was natuurlijk,

dat hij er wis en zeker onde
de chauffeur van de automo
stopt had. 'k Had waarlijk re
heid! 't Was kranig!"

Dolf wachtte de vermaning
niet af. Hij droop stilletjes
kwam juist op dit oogenblik
station, en tante Mina met haa
men er uit te voorschijn. Een g
al vooraf gestuurd als vrachtg
een verbazenden voorraad kle
ondervinding had haar geleer
kelijk kwaad was, want de ki
't bosch gewoonlijk schrikkelij
meisje van al elf jaar, maar
niet, zich even vuil te make
neefje of nichtje. Haar fiets
vooruit gestuurd. Vlak achter
vader van het gezin, oom Ge
zoon, die ook al Theodorus h
en een vriendje van hem, Ma
van twaalf jaar. Met hun dr
per fiets gemaakt.

„Dag Grootvader!" zei T
Nelly! Dag tante Leida! Zoo,
ook? En kleine Leida?"

„Dag Theodorus!" zei Gro
je vriendje?"

„Ja Mijnheer," zei Max, ook allen een hand gevende.

„Mooi, dat doet me genoegen. Noem me gemakshalve ook maar Grootvader. Ik heb al zooveel kleinkinderen, dat één meer of minder daarin niet veel verschil maakt."

De deur ging weer open, en nieuwe gasten traden binnen. 't Waren ooms en tantes uit de buurt, die de familie kwamen groeten. 't Eerst kwam Oom Theodorus, met zijn vrouw Tante Wim en drie kinderen, twee jongens en een meisje. Zij heetten, van den oudste af, Theodorus, Janus en Leida. Even later kwamen Oom Frits en Tante Greta, en zij brachten hun oudste dochtertje mede, dat ook Greta heette. 't Kleine Fritsje was nog maar een jaar oud, en hadden zij daarom thuis gelaten. Eindelijk kwamen nog Oom Karel en Tante Cato, met hunne kinderen Karel, Theodorus en Corry, respectievelijk oud acht, vier en twee jaar.

Corry kreeg al dadelijk twist met Zus, en wel om een van de poesen. Zus had er weer een onder den arm, en Corry wilde haar ook hebben. Zij greep haar daarom bij den staart, en beiden trokken om het hardst. 't Was ongelukkig alweer Mietje, die zij zoo onzacht te pakken hadden. 't Beest liet een klaaglijk gemauw hooren, maar de twee kleuters stoorden zich daaraan in 't geheel niet.

„Itte wil poes hebben," zei Corry, met een flinken

ruk aan 't halve staartje van Mietje. Ze had het ook nog niet heel ver in de kunst van praten gebracht.

„Neen, jij klijgt poes niet. Poes wil bij Zus wezen," antwoordde Zus, met een ruk aan den kop. 't Geschreeuw van poes werd nog erbarmelijker, maar de grooteren

uit het gezelschap waren in een zeer druk gesprek gewikkeld. Wel twee of drie spraken er tegelijk, en het gemauw van Mietje ging dientengevolge in het geraas verloren.

„Jij mag niet aan zijn staalt tlekken!" riep Zus hare mededingster toe. „Poes zal jou klabben!"

Maar Corry gaf den strijd niet op. Zij gaf Zus een klap in het gezicht, waardoor deze poes losliet; maar den klap beantwoordde zij op dezelfde wijze. Mietje maakte van de gelegenheid gebruik om de deur uit te snappen, en zij kwam den geheelen avond niet weer te voorschijn, evenmin als Pietje en Fietje, die ook in geen velden of wegen te zien waren.

De twee kleine peuters vochten intusschen dapper door, totdat Corry over een voetkussen struikelde en languit op den grond terecht kwam, tot groot vermaak van Zus, die er verschrikkelijk om lachen moest. Toen ging Corry van den weeromstuit ook lachen, en riep:

„Nog eens doen, Zus! Nog eens doen."

„Ja, — ik ook doen!" beaamde Zus, en nu lieten zij zich om de beurt over het voetkussen struikelen, wat zij zoo grappig vonden, dat zij het uitgierden van de pret. Aan den twist van zoo even dachten zij al niet meer, evenmin als aan de poes.

De jongens maakten onder elkander ook zulk een oorverdoovend lawaai, dat de Ooms en Tantes hoe langer hoe harder moesten spreken, om zich verstaanbaar te maken. Maar toen zij dat deden, kwamen ook de jongens in de noodzakelijkheid, om wat meer geluid te ontwikkelen, zoodat het een leven werd van belang. Grootvader hoorde alles met een glimlach aan, en zei:

„Toe jongens, 't is mooi weer en nog niet donker. Gaat maar een poosje buiten spelen."

Die raad werd opgevolgd, en de jongens stormden de kamer uit. Zelfs de kleintjes volgden hun voorbeeld, behalve Corry. Die wilde ook wel, maar zij mocht niet, omdat tante Cato bang was, dat zij een ongeluk zou krijgen. Corry trok zich de zaak heel erg aan en begon tranen met tuiten te schreiën, waarbij zij een zoo kolossaal geluid ontwikkelde, dat niemand meer in staat was, een woord te spreken.

Grootvader nam daarom opnieuw zijne toevlucht tot de koektrommel, omdat hij bij ondervinding wist, dat hij daarmede wonderen kon verrichten. Hij wilde nooit graag op de kleinkinderen brommen, als zij eenige dagen bij hem gelogeerd waren, en hij meende, dat nu en dan een koekje in dien korten tijd zooveel kwaad niet kon.

Toen Corry haar mond weer gedurende een enkel oogenblik buitengewoon wijd opendeed, want zij was diep bedroefd, bijna wanhopig, stopte hij er vliegensvlug een lang schuimpje in, dat bij Corry een geheelen ommekeer teweeg bracht. Eerst was zij eventjes verbaasd en wilde nog boozer worden, maar toen zij proefde, wat zij zoo onverwachts in haar mondje gekregen had, knipte zij dadelijk de traantjes weg, en ging van hare versnapering genieten.

„Gelukkig," zei Oom Gijs. „Verschrikkelijk, wat heeft dat kind een geluid. Als 't een jongen was en ik zijn vader, liet ik hem bepaald omroeper worden. —"

„Wel Corry," vermaande tante Cato haar doch-

tertje, „wat zeg je nu? Zeg nu eens netjes: „Dank u, Oopa!"

„Dant u, Oopa!" zei Corry. „'t Is al op."

Zij likte met smaak hare lipjes af, wierp een blik op de koektrommel, en begon toen weer uit alle macht te schreeuwen.

„Itte wil oot buiten! Itte wil oot buiten!"

Tante Cato nam zonder veel praatjes haar schat op, en zette haar in de gang.

„Hier mag je huilen, hoor! Net zoo lang, tot je weer zoet bent."

Van dat verlof maakte Corry een goed gebruik, tot zij eindelijk de diepe hangkast in 't oog kreeg, waarvan de deur openstond. Zij kroop er in, zoover mogelijk in een donkeren hoek, huilde daar nog een poosje, en viel toen in slaap.

DERDE HOOFDSTUK.

THEODORUS WORDT IN KLEINE STUKJES GEHAKT. MAX EN ODO ONTDEKKEN EEN ROOVERSHOL, EN KLEINE ZUS VERDWIJNT SPOORLOOS.

't Was een heel troepje neefjes en nichtjes, zooals het daar, na Grootvaders bevel, onder veel lawaai naar buiten holde, het tuintje door, den weg dwars over en het bosch in. En nog waren zij pas aan den ingang, toen hun een troepje kinderen tegemoet ijlde onder een luid hoera-geroep. 't Waren er vijf, drie kinderen van oom Gerrit en tante Rika, en twee van oom Gijs en tante Jane.

Aan handjes-geven schenen de neven en nichten onderling niet te doen. Ze riepen eenvoudig, met een gezelligen draai: „Dag!" en de nieuwaangekomenen vroegen:

„Waar gaan jullie heen?"

„We gaan 't bosch in; ga je meê?"

„Of we!" was 't antwoord. Maar Leida van oom Gijs zei:

„Wacht nog even, tot ik den kleinen Theodorus in huis gebracht heb. Hij is nog te klein om meê te doen.”

„Goed, gauw dan!”

Maar heel vlug ging het niet, want de jongeheer had in 't geheel geen lust om binnenshuis te wezen, als al de anderen buiten bleven. Hij zei kortaf, ter-

wijl hij met zijne beide armpjes een boomstammetje omklemde:

„Neen, — ik wil niet in huis. Ik blijf ook hier.”

Zijn zusje Leida pakte hem bij den schouder en wilde hem met geweld meênemen, maar dat gelukte haar allerminst. Theodorusje hield zich stevig vast, stoorde zich aan haar sjorren en rukken geen zier, en bleef, waar hij was. De anderen besloten daarom niet langer te wachten en lieten het tweetal in een hevigen strijd achter, tot groot verdriet van Leida, die haar broertje niet aan zijn lot wilde overlaten. Zij droeg altijd zorg voor zijne veiligheid als een echt moedertje, maar gebruikte wel eens hardhandige middelen. Zoo ook nu. Toen haar trekken en sjorren niet hielp, nam zij een boomtak van den grond, en begon er ongegeneerd meê te slaan, wat het gevolg had, dat Theodorusje zijn beschermend boomstammetje in den steek liet, en het op een loopen zette. Niet naar huis echter; neen, hij snelde op zijne korte beentjes het bosch in, waar hij in de verte het gejoel der andere kinderen hoorde. Leida liep hem hard achterna, maar toen zij hem ingehaald had, bleek het haar toch onmogelijk, om hem naar huis te transporteeren. Hij bleef zich halsstarrig verzetten, totdat zij ten einde raad besloot, hem zijn zin maar te geven. Samen voegden zij zich bij de andere kinderen, die achter elkander tegen een duin opklommen, en zich onder een ijselijk misbaar holderdebolder naar beneden lieten rollen. 't Was zonde van de mooie pakjes, die

zij aanhadden, want die zagen er in minder dan een kwartier ontoonbaar uit.

Hè — hè, zij raakten geheel buiten adem van hun spelletje. 't Was dan ook zeer vermoeiend, want de heuvel was hoog, en het neèrrollen duurde maar een oogenblik, zoodat zij wel aan 't klauteren konden blijven. Eindelijk zaten zij allen op een hoopje op den top van den heuvel uit te rusten, en Max Bruyns, die zich onder al die vreemden al spoedig op zijn gemak voelde, riep uit:

„Zeg eens, jongens, heeten jullie allemaal Theodorus? Ik hoor links en rechts en voor en achter niet anders dan Theodorus. 't Is Theodorus hier en Theodorus daar en Theodorus overal! Dat is vreeselijk lastig voor me."

„Of gemakkelijk," merkte zijn vriend op. „Als je niet weet, hoe iemands naam is, zeg je maar gewoon Theodorus, dan heb je alle kans, dat je 't raadt."

„Neen, dat is me te eentonig!" riep Max uit. „Ik zal alle Theodorussen een anderen naam geven. Hoeveel zijn er in het geheel?"

„Theodorus van oom Theodorus, dat is één," zei Margo. „Ik zal ze even tellen. „Onze Theodorus, dat is twee. Theodorus van oom Jan, dat is drie. Theodorus van oom Gerrit, dat is vier. Theodorus van oom Gijs, dat is vijf. En Theodorus van oom Karel, dat is zes. Meer weet ik er niet. 't Is dus precies een half dozijn."

't Was zonde van de mooie pakjes, die ze aanhadden, want die zagen er in minder dan een kwartier ontoonbaar uit. (Blz. 36).

„Dan weet ik het goed gemaakt," zei Max. „Van 't woord Theodorus kunnen we vele namen maken, als ieder er een stuk van krijgt. Theodorus van oom Theodorus heet Theo. Wie volgt dan?"

„Ik," zei zijn vriendje.

„Jij heet Odo! — Wie dan?"

„Ik," riep de parmantige Theodorus van oom Jan. „Hoe heet ik?"

„Jij heet Dorus!" zei Max.

„En ik?" vroeg Theodorus van oom Gerrit.

„Jij heet doodeenvoudig Thé," lachte Max.

„Met één of met twee é's?" vroeg Margo.

„Met twee," besliste Max. „Wie is er nu aan de beurt?"

„Ik," zei Theodorus van oom Karel.

„Dan heet jij Koffie," zei Max. „Want het woord Theodorus is nu al kort en klein gehakt."

„En de kleine Theodorus dan, die van oom Gijs?" vroeg Janus, het broertje van Theo.

„Die heet voluit Theodorus; een klein kereltje moet een grooten naam hebben," zei Max. „Komt jongens, wie rolt er meê naar beneden? We zijn nu alweer uitgerust."

Hij stak zijne armen onder zijne knieën door, en rolde als een bal langs de helling, een voorbeeld, dat algemeen navolging vond. Zelfs Theodorus, het kleine manneke van drie jaar, rolde ook naar beneden, maar daar hij zich nog niet goed sturen kon, bonsde hij

met zijn hoofd tegen een boomstam aan. Zijn oog werd er bont en blauw van, en hij kreeg een bult op zijn voorhoofd, met een barstje er in.

„Precies een perzik," zei Margo. „Doet het pijn, Theodorus?"

„Bloedt het?" vroeg het ventje met een angstigen trek op 't gelaat.

„Neen," zei Margo. „'t Bloedt niet."

„Dan doet het ook geen pijn," besliste Theodorus met een wijs gezicht. En hij klom weer naar boven, om het spelletje te herhalen.

„Mogen we hier spelen?" vroeg Max.

„Neen, Baron van Berenbroeck wil het eigenlijk niet hebben, maar heel streng is hij er niet op," zei Theo, de oudste neef. „Als we er geen kwaad in doen, zal hij het ons niet lastig maken, denk ik."

„Wat zouden we hier nu voor kwaad kunnen doen?" vroeg Max verwonderd. „'t Zijn hier enkel heuvels en boomen, en ik zie geen kans die stuk te maken."

„Dat is waar," viel Odo in. „Maar er is hier veel wild: hazen, konijnen, fazanten, en nog veel meer. Daarom wil de Baron niet, dat wij hier spelen. We zouden misschien de beesten verjagen."

„O ja," zei Theo. „En 't is natuurlijk verboden, nesten uit te halen. De Baron is een liefhebber van jagen, en hij wil geheel vrij zijn in zijn bosch. Als zijn jager ons snapt, is het mis. Die is veel strenger dan de Baron zelf."

„Dan hoop ik niet het genoegen van zijne kennismaking te hebben," zei Max leuk. „'t Wordt donker, jongens. Willen we verstoppertje gaan spelen?"

„Ha, ja, laten we dàt doen. Dat zal hier prachtig gaan."

„Wie is hem?" vroeg Adolf.

„Ik wel," zei Theo. „Ik ben de oudste, en zal daarom de eerste wezen. Deze boomstam is honk."

Hij plaatste zich met de beide handen voor de oogen tegen den boomstam, ten einde niet te kunnen zien, waar de kinderen zich verscholen, en de anderen verspreidden zich in alle richtingen, om zich te verbergen.

Odo en Max, de twee vrienden, bleven in elkanders gezelschap. Zij liepen op goed geluk een breede laan af, sloegen daarna een smaller laantje in, en drongen in voorovergebogen houding, om geen last te hebben van de takken, tot in het hart door van een groot bosch van kreupelhout. Daar ontdekten zij tot hunne verwondering een diepen kuil, in den vorm van een trechter. Hij was met lang, dor gras bedekt, en op den bodem groeiden in een kring eenige jonge iepeboompjes, die al met mooie, groene blaadjes getooid waren, want het was een late Paschen, en het houtgewas kreeg hier en daar al een groen tintje.

„Kijk eens, wat een diepe kuil!" riep Odo uit.

„Precies een roovershol," zei Max. „Kijk, van die

boompjes zouden we een mooie hut kunnen maken. We hebben de toppen maar naar elkander toe te buigen en ze vast te binden. Daarna nemen we takken, en vlechten die tusschen de stammetjes door. Dan is het geraamte al klaar. Als we dan dat lange gras afplukken, en daarmede de wanden dicht maken, is de hut in orde, — en mooi ook. — Willen we dat morgen doen?"

„Ja, — dat zal echt wezen!" riep Odo opgetogen uit. „Zeg Max, dat wordt eene prachtige hut. Ik weet takken in overvloed te vinden, achter Grootvaders huis. — Nu is het er te laat voor, maar morgen ochtend gaan we het dadelijk doen. Dan is 't het mooiste roovershol, dat we bedenken kunnen. Ha, wat zullen we dan echt spelen."

„Ja, — maar we moeten 't aan niemand zeggen," meende Max. „Een roovershol moet verborgen wezen. Dan zijn wij de roovers, anderen de reizigers, en een stuk of drie de soldaten, die door den koning uitgezonden zijn, om ons te vangen. Ze moeten dan maar zien, dat ze de hut hier vinden. Maar dan moeten ze knap wezen, dat zeg ik!"

„Prachtig! — Prachtig!" zei Odo, die verrukt was over de vondst van den kuil. „Laten we er nu in wegkruipen, dan kan Theo lang zoeken, eer hij ons heeft."

De twee jongens lieten zich naar den bodem van den kuil glijden, en hielden zich daar doodstil.

De duisternis begon meer en meer te vallen, en nog altoos had Theo hen niet gevonden, natuurlijk tot hun groote vreugde, want het was voor hen het bewijs, dat het toekomstige roovershol niet gemakkelijk te ontdekken zou zijn.

De beide jongens zaten stil op den bodem van den kuil, luisterende naar de geluiden in de verte. Het joelen der kinderen drong duidelijk tot hen door.

Plotseling deed zich dicht in hunne nabijheid een geritsel hooren.

„Ssst, daar komt hij!" fluisterde Max.

Zij hielden zich doodstil. Het geritsel kwam nader.

„'t Is geen jongen," zei Odo. „'t Is bepaald een beest."

Max was nog maar zelden in een bosch geweest, en nu het er zoo duister begon te worden, vond hij, dat het er zeer geheimzinnig ging uitzien. Hij keek schuw om zich heen, en vroeg nog zachter fluisterend:

„Zijn hier geen slangen in het bosch?"

„Ben je dwaas, jongen? Slangen, — hoe kom je er bij?"

„Adders meen ik," zei Max. „In ons land zijn er wel adders in de bosschen, dat weet ik zeker. 't Staat in de schoolboekjes."

„Dat is waar, — maar hier zijn ze niet, geloof ik. Kijk, 't is een konijn. Daar heb je 'm, vlak boven den rand. — Nu komt hij naar beneden. — Als hij dicht genoeg bij ons is, grijpen we hem."

„Ik hoor er nog meer loopen. 't Is hier zeker hunne vergaderplaats," fluisterde Max. „Kijk, hij komt langzaam naderbij."

Inderdaad huppelde het konijn met kleine sprongetjes naar beneden. De jongens zaten in de grootste spanning te wachten op het oogenblik, waarop het dicht genoeg genaderd zou zijn, om het te kunnen grijpen. 't Was nu al bijna onder hun bereik, en nog had het de jongens niet opgemerkt. Het geritsel rondom den kuil werd levendiger, waaruit de jongens opmaakten, dat er meer konijnen in aantocht waren.

Het beestje zette zich op de achterste pootjes, en waschte zich met de voorpooten het snuitje. Van dit oogenblik meenden Max en Odo gebruik te moeten maken om het te vangen.

Met eene snelle beweging lieten zij zich voorover vallen,... maar het konijn was hun te vlug af, en verdween in minder dan geen tijd. De jongens hadden na-kijk!

„Dat is jammer," fluisterden zij tegelijk. „Ik had hem bijna."

't Werd nu geheel donker, en zij vonden het hoog tijd, om naar huis te gaan.

„'t Schijnt, dat ze ons hier stilletjes laten zitten," zei Odo. „Willen we onze schuilplaats verlaten?"

„Ja, dat is goed. — Hoor, ze roepen ons, zeker om ons te waarschuwen, dat zij naar binnen gaan. Pas op, zeg, laten we dit kreupelhout aan de andere

zijde verlaten, en langs een omweg terugkeeren. Anders is het roovershol morgen dadelijk ontdekt."

„Goed, ja, laten we dat doen."

Zij klauterden tegen de helling van den kuil op, en kropen op handen en voeten het kreupelhout door, hetwelk zij op een geheel andere plaats verlieten, dan zij het ingekomen waren. Langs een omweg bereikten zij de andere kinderen, die op hen stonden te wachten.

„Waar hebben jullie toch gezeten?" riep Theo hun toe. „Ik heb je overal gezocht, maar geen spoor van je kunnen vinden."

„Dat is ons geheim," zei Odo lachend.

„En we zeggen het je niet," zei Max. „Morgen gaan wij er weer heen."

„Komt jongens, 't is hoog tijd," zei Janus. „We moeten naar huis gaan. Ik begrijp niet, dat we al niet sedert lang geroepen zijn, want we mogen nooit zoo laat buiten blijven."

De troep zette zich in beweging, en trok luid zingende naar huis. De ooms en tantes hoorden hen al in de verte aankomen, en zeiden lachend:

„O jé, nu begint het lieve leven weer. We zullen ze maar gauw een boterham geven en ze spoedig naar bed sturen. Want hooren en zien vergaat ons anders."

Al de tantes stonden op, om brood klaar te zetten en boterhammetjes te smeren. „Vele handen maken licht werk," dachten zij, „en des te gauwer is alles

afgeloopen. Er komt toch geen rust in huis, voor allen goed en wel te bed liggen."

De deuren werden vrij onzacht opengeworpen, en de bende trok de kamer binnen. 't Was me een gezicht, al die kleinkinderen van Grootvader in één vertrek bij elkaar. En een lawaai dat ze maakten! 't Was verschrikkelijk om aan te hooren. Allen praatten tegelijk, waarvan het gevolg was, dat niemand zich verstaanbaar kon maken. Kleine Theodorus, het parmantje van tante Nelly, schreeuwde over alles heen, en beweerde, dat hij wel tien boterhammen met jam oplustte, wat kleine Zus deed uitroepen: „Ikke wel hondeld, en wel duizend ook!"

Tegelijkertijd pakte zij Bruuntje bij zijn staart en ging zoo met hem wandelen, wat Bruuntje erg onpleizierig vond. Hij kefte geweldig, en liet zich niet dan onwillig meësleepen.

De andere kinderen moesten er niet weinig om lachen, maar de ooms riepen om 't luidst, dat Zus Bruuntje moest laten loopen. Zij konden zich echter niet verstaanbaar maken.

Eindelijk bulderde Oom Gijs, die eene zware basstem had, haar toe:

„Zus, laat Bruun loopen, of hij bijt je ook in je neus, net als Kees!"

Dat hielp. Zij liet Bruuntje dadelijk los, en greep het genoemde lichaamsdeel met hare kleine vingertjes aan, om te voelen, of 't nog pijn deed.

De boterhammen waren nu klaar, en tante Leida riep:

„Komt kinderen, allen aan tafel. De ooms en tantes moeten zoolang maar in de voor-suite gaan zitten, anders is er geen plaats genoeg."

Dat gebeurde, maar 't kostte tôch nog heel wat hoofdbrekens, eer ieder een plaatsje had. De tafel was wel heel groot, want het was een uittrektafel, waar verscheidene losse bladen tusschen gelegd waren, maar zij was toch nog klein genoeg.

Nu verstomde het lawaai langzamerhand. „Katjes, die muizen, mauwen niet," zegt het spreekwoord, en kinderen, die een boterham eten, praten niet.

„Hè, hè, dat lucht op!" zei Oom Gerard, die dik als hij was, want hij woog bijna tweehonderd pond, in een luien stoel een pijpje rookte. Hij kon dat gejoel van zooveel kinderen niet best verdragen en had maar 't liefst, dat zij in het bosch of in hun bed waren.

Eigenlijk genoot iedereen wel van de stilte, die allen weldadig aandeed. Er kwam zelfs een oogenblik, waarop niemand sprak.

Maar plotseling klonk een angstkreet door de kamer, die allen deed schrikken. 't Was tante Cato, die hem slaakte. En waarlijk geen wonder, want onder het drukke gesprek aan de theetafel en later onder het klaarmaken van de boterhammetjes, had zij in het geheel niet aan Corry gedacht, tot zij haar nu plotseling miste. Zij keek vliegensvlug de gansche kinder-

schare rond, maar nergens ontdekte zij het lieve gezichtje van de kleine baby.

„Waar is Corry?" riep zij uit, en hare stem klonk angstig en verschrikt. „Kinderen, waar is Corry?"

„Corry?" werd er van alle kanten geantwoord. „Corry? Wij hebben Corry niet gezien."

„O, Corry is altoos weg!" riep Theodorus wijs. „Zij zal wel ergens wezen."

„Maar kinderen, bedenk je eens goed," smeekte tante Cato, „heb je Corry dan nergens gezien?"

Neen, de kinderen hadden haar nergens gezien.

De moeder werd gejaagder. Diepe zuchten ontsnapten haar borst, en hare gelaatstrekken teekenden grooten angst. Zij snelde naar de voorkamer, en vroeg aan de ooms en tantes:

„Hebben jullie Corry nergens gezien?"

Maar zij wachtte het antwoord niet af, en liep snel naar de keuken, om te zien, of zij misschien bij Bé was. Doch ook daar vond zij haar niet.

„Corry!" riep zij met luider stem „Corry! Waar ben je? Kom hier, Corry, kom lieve!"

Maar Corry gaf geen teeken van leven. Grootvader en alle ooms en tantes kwamen ook kijken, Corry's vader, oom Karel, voorop.

„Kom, kom, Cato," zei hij kalmeerend. „Blijf nu kalm en wind je niet zoo op. 't Kind zal wel terecht komen."

„Ja, jij hebt goed praten!" zei tante Cato met

tranen in de oogen. Als een gejaagd he
en weer, van de keuken naar de gang,
naar de kamer, en vandaar weer na
Allen werden door hare zenuwachtighei
aangestoken. Men keek in kasten, ond
achter leuningstoelen, in de hoeken va
de vestibule, ja, men ging zelfs de trap
teerde de slaapkamers tot in de donk
Maar Corry was en bleef weg; zelfs ge
er van haar ontdekt.

„Moe, krijg ik asjeblief nog een boterha
riep Theodorus, wiens honger nog niet

Maar niemand luisterde naar hem, w
zoeken vruchteloos bleef, maakte zich
ongerustheid van allen meester, en b
vreezen, dat er een groot ongeluk gebe

Tante Cato zag nu doodsbleek, en oo
liep gejaagd en zenuwachtig het gehee
Eindelijk opende tante de voordeur, en
buiten, de duisternis is.

„Corry! — Corry! — Corry!"

Grootvader volgde haar. Ook deze vo
van rustig, en zijne zware basstem klon
rond:

„Corry! — Corry! — Corry!"

De ooms en Corry's vader verliet
eveneens.

„Ga jij de stallen langs, Gerrit, dan zal

omloopen," zei oom Gijs zacht tegen zijn broer. „'k Wou om een lief ding, dat het kind terecht was."

„Corry! — Corry dan, m'n lieveling! — Corry!" jammerde de moeder schreiend, en toen alles stil bleef, bedekte zij het gelaat met de beide handen en begon jammerlijk te schreien.

„Bedaar, kind, bedaar!" zei Grootvader zacht. „Heb je 't kind eene poos geleden niet in de gang gezet, omdat het zoo huilde?"

„Ja, ja, dat is zoo, — en toen is ze zeker naar buiten geloopen, zonder dat ik het wist. O, 't is alles mijne schuld, — mijne schuld! — Wie weet, is het lieve kind niet verdronken...."

„Dat is wel het ergste, Cato," sprak Grootvader troostend. „Misschien is zij het bosch ingedwaald en in slaap geraakt. — Corry! — Corry!"

„Corry!" klonk het achter den stal.

„Corry!" weerkaatste het van achter de schuur. De ooms waren nu allen buiten en doorzochten den omtrek. Zij twijfelden nu geen van allen meer, of Corry was in een sloot geraakt en verdronken.

„Corry! Corry!" hoorde men in het bosch.

„Corry! Corry!" klonk het achter in de tuinen.

„Corry! Corry!" weerklonk de zware stem van Grootvader.

De tantes waren radeloos. Zij wrongen de handen en zochten nu hier, — dan daar. Telkens kwam er een naar buiten om te vragen:

„Is ze nog niet gevonden?"

„Vader, — heeft u eene lantaren?" vroeg oom Karel, die zoo wit zag als krijt.

„Eene lantaren?" zei tante Leida. „Ja, ik weet er wel een. Achter in de hangkast heb ik er onlangs een neergezet. Wacht maar even."

Tante Leida, die ook erg zenuwachtig was, liep de gang in, waarin de diepe hangkast lag. Zij deed de deur open en ging naar binnen. 't Was er pikdonker, maar zij gunde zich den tijd niet om een licht te halen. Ze wist immers zeker, dat zij de lantaren daar neergezet had, en ze kon haar in donker gemakkelijk vinden.

Zij ging op hare hurken zitten, om haar te grijpen. 't Was eene groote kast, heel diep, met veel kapstokken aan de wanden. Zij voelde de jassen en mantels tegen haar gelaat, en op den grond gleed hare zoekende hand over pantoffels en schoenen, langs wandelstokken en parapluies. Zij strekte hare armen zoo ver mogelijk uit. Daar voelde zij nog een klein schoentje, en toen tot hare groote verrassing en blijdschap een kinderbeentje. Ja, ja, dàt was het rokje, dàt het kleine, mollige, warme lijfje, dàt het armpje!.... Zij sprong overeind, en riep bijna gillend van onuitsprekelijke blijdschap:

„Hier is ze! Hier is ze!"

Dat werkte als een tooverspreuk.

„Is ze er?" riep Grootvader, met vreugde in zijn stem.

„Is ze er? O God, is ze er?" schreeuwde tante Cato door hare tranen heen. „Waar? — Waar?"

„Is ze er?" vroegen de tantes van alle kanten.

„Ze is er!" schreeuwde Theodorus.

„Ze is er!" riepen de andere kinderen.

Tante Leida haalde snel een lamp uit de keuken en ging er de hangkast mede in, gevolgd door tante Cato, die beefde van ontsteltenis.

En waarlijk, dáár, in het uiterste hoekje van de kast, lag de kleine Corry hare oogjes uit te wrijven, want van het schelle licht werd zij wakker. Zij knipte onophoudelijk met de oogleden, en zeide:

„Cowwy heb geslaapt."

Hare moeder nam haar op, en bedekte haar gelaat met kussen. Grootvader ging weer naar buiten, en riep met zwaar geluid de Ooms toe:

„Ze is er! — Ze is er!"

En van uit de verte werd geantwoord:

„Is ze er? Is ze terecht?"

„Ja, — alles in orde!"

Wat heerschte er nu eene vreugde in Grootvaders woning. Iedereen keek blij en verheugd, en de kleine Corry werd door allen aangestaard als een wonderkind.

Maar toen de eerste vreugde wat getemperd was, verlangde iedereen naar rust. De ooms en tantes uit den omtrek namen met hunne kinderen afscheid, en gingen naar huis. En Grootvader stuurde de kleinkinderen, die bij hem logeerden, zoo spoedig mogelijk naar bed. Met een ulevel in den mond, want die kregen zij bij Grootvader altoos, als zij naar bed gingen, bliezen zij den aftocht.

VIERDE HOOFDSTUK.

ZUSJE HEEFT DORST EN OOM GERARD EEN ONRUSTIGEN NACHT. ER WORDEN SPROOKJES VERTELD, EN DE JONGENS HOUDEN EEN ZEEGEVECHT. TANTE NELLY HEEFT ENGELEN VAN KINDEREN.

Oom Gerard, de dikke tweehonderdponder, blies ook, maar 't was bij hem een zucht van verlichting, want het geratel van al die kinderstemmen en vooral de ongerustheid, waaraan alle huisgenooten ten prooi geweest waren door het verdwijnen van Corry, hadden zijn hoofd, dat met een kaal kruintje prijkte, erg vermoeid, en hij had groote behoefte aan wat rust. Toen dan ook alle kinderen eindelijk te bed lagen, en alleen Grootvader en tante Leida, oom Gerard en tante Mina, en oom Jan en tante Nelly waren overgeschoten, stak hij eene versche pijp op, want zonder pijp was hij zelden, en maakte het zich in zijn leuningstoel recht huiselijk. De couranten, die de avondpost gebracht had, werden gelezen, en daarna ontwikkelde zich een gezellig gesprek, waaraan door allen werd deelgenomen.

Oom Gerard legde zijn beenen op een anderen stoel, want hij was door zijn fietstocht erg vermoeid geworden, daar hij niet dikwijls fietste, en blies gezellige rookwolkjes uit, waarvan hij gewoonlijk, als hij zich recht prettig voelde, een groot aantal nullen maakte. En nog menig uurtje bracht de familie op die wijze door, totdat Grootvader, die gewoon was 's morgens vroeg bij de hand te zijn, opstond, en zich naar zijn slaapkamer begaf. De ooms en tantes bleven echter nog wat napraten, want zij hadden elkander in langen tijd niet gezien, en konden bovendien den volgenden morgen lekker uitslapen, daar geen bezigheden hen dan riepen. 't Was al bijna half twee, eer zij zich eindelijk ook te slapen legden.

„Wel te rusten!" klonk het op gedempten toon, toen zij boven gekomen waren en op 't punt stonden, in verschillende slaapkamers te verdwijnen.

„Zal ik je morgen om een uur of vijf roepen?" vroeg oom Jan plagend aan oom Gerard, daar hij wist, dat deze van lang slapen hield.

„Als je 't doet, bega ik een ongeluk aan je," was het vriendelijke antwoord. „En houd asjeblief je kinderen morgenochtend in hun bed, want als ze me komen storen, zooals ze gewoonlijk doen, gooi ik ze de trappen af. Daar geef ik je mijn woord van fatsoenlijk mensch op."

Oom Jan en de tantes lachten er smakelijk om, want ze wisten wel, dat oom Gerard de laatste zou zijn om een kind kwaad te doen, laat staan ze van de trappen te gooien. Hij liet er nog veel liever zichzelven bij neertuimelen.

Om twee uur waren allen ingeslapen. Oom Gerard liet een eigenaardig gesnork hooren ten bewijze, dat ook zijn vermoeid lichaam rust had gevonden.

Alleen Bruuntje beneden lag in zijn slaap binnensmonds te keffen. Dat nijdige ding vond nooit rust, naar het scheen.

Om half drie echter werd oom Gerard half gewekt door een klaaglijk kindergeschrei uit de naburige kamer, waar de ledikanten stonden van Oom Jan en tante Nelly en van hun kinderen. 't Was de stem van kleine Zus.

„Ikke zoo dost! Ikke zoo dost! Moetje, — ikke zoo dost . . . hi-hi-hi-hi!"

Zus begon hare stem uit te zetten, want Moesje

scheen er niet wakker van te worden. Ze was aan dat nachtelijk geschrei zeker gewoon.

Toen oom Gerard nog maar half wakker was, meende of droomde hij, dat hij een nachtegaal hoorde, en hij vond het verbazend mooi. „Prachtig! Magnifique!" mompelde hij suf, met zijne oogen nog dicht. Maar Zus ging van pianissimo al spoedig in fortissimo over.

„Hi-hi-hi-hi-hi! Ikke zoo dost. Ikke dinken! Zusje dinken. Hi-hi-hi-hi — Zusje watel! Moesje, Zusje wil watel — wa-a-a-a-tel — wa-a-a-a-tel!"

„Prachtig — heerlijk!" mompelde Oom Gerard nog eenmaal, maar toen werd hij heelemaal wakker en hoorde, dat het eene schreiende kinderstem was, in plaats van het goddelijk geluid van den nachtegaal. En nu vond hij het in 't geheel niet heerlijk of magnifique meer.

„Wacht," mompelde hij woedend, nu hij in zijn eersten slaap gestoord werd, — „daar heb je 't lieve leven al, en Nelly schijnt er niet wakker van te worden. Hoe is het mogelijk, dat een mensch bij een dergelijk geschreeuw kan blijven slapen. Mij dunkt, de buren moeten het hooren. — Nu, er zit niet anders op, dan in vredesnaam maar te wachten, tot het kind water gekregen heeft, of vanzelf weer in slaap valt. 't Is afschuwelijk, zoo'n geschreeuw!"

Oom Gerard draaide zich om, en trok zich de dekens ver over de ooren, om te trachten weer in slaap te

komen. Maar 't geluid van Zus drong door de dekens heen, en hij hoorde:

„Moesje dan, ikke — hi-hi-hi-hi — zoo dò-ò-ò-ò-st, ikke zoo dò-ò-ò-ò-st. Zusje wil wa-a-a-a-a-tel. Zusje wil dinken, — hi-i-i-i-i!"

„'t Is afschuwelijk, zulk schreeuwen. Wat duivel, waarom geeft Nelly dat kind overdag niet genoeg te drinken. Welk schepsel met een gezond menschenverstand krijgt het nu in zijn hoofd, om 's nachts om water te gaan jengelen! Groote hemel, hoor me dat kind eens schreeuwen!"

En meer dan boos kroop hij nog dieper onder de dekens weg, maar 't hielp hem niets. Zusjes geschrei bleef hem vervolgen. Oom werd altoos min of meer zenuwachtig, als hij 's nachts niet slapen kon. Overdag had hij nooit last van zijne zenuwen, maar 's nachts werd hij er erg van geplaagd. Dan kreeg hij een eigenaardig gekriebel in zijne knieën, waardoor het hem onmogelijk werd, stil te blijven liggen. Hij draaide zich dan om en om, en slaakte hartverscheurende zuchten. Zoo ook nu. Hij voelde de zenuwen tegen zijne beenen opkruipen, want 't spelletje begon altoos in zijn grooten teen, en al spoedig zat het hem in zijne knieën.

„O wee, daar is dat ellendige gekriebel ook weer," zuchtte hij wanhopig. „En hoor me dat kind eens brullen! 't Is afgrijselijk!"

„Moesje, — Moesje, — Moesje dan! Ikke wil wà-à-à-à-tel! Ikke wil di-i-i-i-n-ken! Bè-è-è-è-è! Bè-è-è-è-è!

Hi-hi-hi-è-è-è-è! Zusje wil watel! — Wá-á-á-á-tè-è-è-è-l.

Oom lag zenuwachtig met zijne beide beenen te trekken, waarin hij thans een onuitstaanbaar vervelend gevoel had. Hij ging op zijne rechterzijde liggen, met de dekens dik tegen zijn linkeroor opgebold, maar 't hielp niet.

„Moesje! Zusje wil wá-á-á — !"

„Zoo'n akelig, jengelend voorwerp!" bromde oom met een verschrikkelijken zucht. „Als 't mijn kind was, had ik haar de heele lampetkan al laten leegdrinken."

„Zusje wil wá-á-á-á-á-tel! Wá-á-á-á-tel!" Oom wierp zich op zijne linkerzijde en duwde de deken nu op zijn rechteroor. Hij trappelde met de beenen van het akelige gevoel in zijne knieën.

„Zusje wil wá-á-á-tel! Zusje wil din-in-kè-è-èn!"

„Hoe is het ter wereld mogelijk, dat zoo'n schepsel niet wakker wordt!" bromde Oom, met een vlugge beweging uit zijn bed springende. Hij klopte op het houten beschot, waardoor de kamers van elkander gescheiden waren, en riep:

„Heidaar, — Nelly! — Nelly!"

„Zusje wil wá-á-á-á-tel! Zusje wil....!"

„Bom — bom — bom!" klopte oom Gerard nog harder, met het gevolg dat Margo, zijn dochtertje, die in dezelfde kamer sliep, en Adolf en Dorus in de andere kamer, allen wakker werden en overeind in bed gingen zitten.

„Wat is er? Wat is er?" werd er geroepen.

Oom schrok zelf van de gevolgen van zijne daad, maar hij was nu eenmaal onverschillig geworden, en bomde nog wel tien keer.

Tante Nelly werd eindelijk ook wakker.

„Hei, —, ho, ja!"

Zij schrikte overeind.

„Wat is er aan de hand?" vroeg ze nog half slapend.

„Geef dat kind toch water!" schreeuwde oom Gerard boos. „Maar geef haar in vredesnaam zooveel, dat zij den heelen nacht genoeg heeft. Is me dat een geschreeuw!"

„Moesje, Zusje wil wá-á-á-tel," gilde Zus.

En eindelijk kreeg ze haar zin. Tante Nelly liet haar zooveel drinken, als zij lustte, en legde haar toen weer terecht.

„Ziezoo, nu moet Zusje lekker gaan slapen, hoor, en niet meer huilen. Anders wordt oom Gerard boos."

„Ja, Moesje, Zusje zal zoet zijn," zei het lieve kind. De andere kinderen werden nog eens lekker toegegestopt, en allen gingen opnieuw slapen. Ook oom Gerard, die weer in bed gestapt was en zijne oogen tevreden dichtkneep. Eerst kreeg hij weer dat akelige gevoel in zijne beenen en begon hij te vreezen, dat in de eerste uren geen sprake van slapen zou zijn. Maar zijne vermoeidheid tengevolge van zijn fietstocht behield de overhand, en zoetjesaan dommelde hij weer

in. Ha, hij voelde zelf, dat hij wegzakte, heel-heel-langzaam aan. En een zacht gesnork steeg uit zijn ledikant op.

Maar een kwartiertje later drong een lief, zacht stemmetje tot hem door. Hij opende half zijne oogen, doch sliep bijna tegelijkertijd weer in. — Hoor, daar was het weer.

„Oom Gélad! — Oom Gélad!" klonk het zacht en vragend. Oom werd meer en meer wakker. Hij luisterde.

„Oom Gélad! — Oom Gélad!"

't Was de stem van Zus, dat hoorde Oom tot zijne groote ergernis. Zou dat kind 's nachts nooit slapen? Maar hij besloot zich doodstil te houden en niet te antwoorden. Dan zou ze wel spoedig weer inslapen.

„Oom Gélad! — Oom Gélad! — Ben u wakkel?"

Oom gaf geen kik, en met verwondering vroeg hij zich af:

„Zou dat kind alweer dorst hebben?"

„Oom Gélad! — Oom Gélad! — Ben u wakkel?"

O wee, daar begon dat ellendige gekriebel in zijn kleinen teen weer, en 't kroop weer langzamerhand omhoog, passeerde zijne kuiten, en nestelde zich in zijne knieën.

Oom slaakte een zucht van vertwijfeling, en besloot de wijste partij maar te kiezen. Hij stond heel stil op, nam de karaf, schonk een glas water in, en liep er onhoorbaar zacht mede naar de andere slaapkamer. Er brandde een klein nachtlichtje, waardoor het hem

mogelijk was, het ledikantje van het kleine meisje te vinden.

„Hier heb je water, Zus. Drink maar!" zei hij, met het heilige voornemen, het kind zooveel water toe te dienen, dat het geen droppel meer bergen kon.

„Zusje heeft geen dost. Zusje niet watel," zei het kind lief.

„Waarom riep je oom Gerard dan, Zus?" vroeg Oom onthutst, nu hij zijn goede bedoelingen zoo miskend zag.

„Zusje wou vagen, of zusje nu zoet is," zei 't wicht.

„Je bent een engel, — een schat!" bromde Oom, terwijl hij zich tot den aftocht gereed maakte.

„Is oom Gélad nu niet boos?" vroeg ze met haar liefste stemmetje.

„Neen, als Zus nu gaat slapen, is Oom niet boos," was het antwoord. „Nacht Zus, wel te rusten."

„Wel te lusten, oom Gélad. Zus is zoet."

„Je bent een verrukkelijk kind," beaamde Oom.

Hij keerde weer naar zijne kamer terug, en legde zich opnieuw tot slapen. Het warme bed deed hem behaaglijk aan, want hij had geducht koude voeten gekregen, en de rillingen liepen hem langs den rug. Al spoedig doortintelde hem echter eene heerlijke warmte, en langzamerhand werden zijne oogen weer kleiner.

„Zus is zoet! Oom Gélad is niet boos," hoorde hij in de andere kamer zeggen. „Zus is zoet."

Haar stemmetje werd echter gaandeweg zwakker. Zus sliep ook in.

„Oom ... Gélad ... Zus ... zoet!" lispelde het nog een paar maal zacht uit het kleine ledikantje.

Ha, wat sliep oom Gerard nu heerlijk, wel vijf kwartier in een uur. Eerst snorkte hij zoo hard, dat het ledikant er van dreunde, maar dat hield plotseling op, want oom Gerard begon te droomen, en als hij dat deed, snorkte hij nooit.

Hij droomde, dat hij op reis was en in een langen spoortrein zat, die vliegensvlug voortsnelde, boomen, huizen, dorpen en steden voorbij, over bruggen en door tunnels. Hij hoorde het regelmatige stampen van de machine: bom, bom, bom, bom, bom ... Hij genoot van de snelle vaart, en mompelde binnensmonds met het stampen van de locomotief mede: bom, bom, bom, bom! Ha, wat vloog die trein er door! Zoo snel had hij nog nooit gereden. Bom, bom, bom, bom! 't Ging bijna zoo snel als de wind. Hoor de machine eens werken: bom, bom, bom, bom!

Maar zie, daar ginds in de verte rijst voor zijn oog een ontzaglijke rotsklomp op, en de trein snelt er met duizelingwekkende vaart recht op aan.

De machine stampt nog sneller: bom, bom, bom, bom, en nergens ontwaart zijn zoekend oog in dien rotsklomp een tunnel. De machinist schijnt geen gevaar te zien, want hij geeft den trein nog sneller vaart. Bom, bom, bom, bom! Oom Gerard ziet, hoe de trein met

onheilspellende snelheid het gevaarte nadert, bom, bom, bom, bom, en hij kan het zich niet begrijpen, dat niemand het dreigende gevaar opmerkt. De reizigers praten en lachen, maar de machine bomt door, regelmatig maar snel. Hij wil zijne mede-reizigers op het gevaar wijzen, maar tot zijn schrik kan hij zich niet bewegen. Hij wil de noodrem grijpen, maar zijne armen weigeren hem den dienst, hij wil opstaan om het portier te openen en naar buiten te springen, doch hij is als met lamheid geslagen. Het angstzweet breekt hem uit. De machine stampt als een razende: bom-bom-bom-bom-bom, en de rotsklomp is thans in de omiddellijke nabijheid. Nog een oogenblik, en hij en al zijne mede-reizigers zijn kinderen des doods. Hij spant zijne uiterste krachten in om zich op te richten, om zich te redden, tevergeefs. Daar is de rots!

„Bom!"

Met een vreeselijken schok door al zijne leden wordt oom Gerard wakker. Hij voelt, dat zijn lichaam klam is van het angstzweet. Verwonderd staart hij om zich heen; hij kan zich maar niet begrijpen, dat hij nog leeft, dat hij niet verpletterd is bij de vreeselijke botsing. Maar langzamerhand dringt zich het bewustzijn aan hem op, dat hij niet in een trein zit, doch in een heerlijk bed ligt, waar niet het minste gevaar hem dreigt.

„Bom, bom, bom, bom!" klinkt het opnieuw. Dat geluid brengt Oom weer aan het wankelen. Wat?

Zit hij dan toch in een trein, en is die rots....

„Bom, bom, bom, bom!"

Oom richt zich op en wrijft zich vrij hardhandig de oogen uit, om goed wakker te worden, want nog altoos is het hem niet recht duidelijk, of hij waakt of droomt. Hij trekt zich aan den neus.

„Au, dat doet zeer," mompelt hij. „'k Ben dan toch wèl wakker, zou ik zeggen."

„Bom, bom, bom, bom!"

„Vreemd, — erg vreemd!" mompelt Oom. Hij werpt een blik op tante Mina, die rustig naast hem ligt, en zegt:

„Ja, — 'k heb gedroomd en anders niet. Dat ellendige gebom heeft mij gewekt. Wat zou het toch w...."

„Bom, bom, bom, bom!" klinkt het opnieuw.

Oom is nu geheel wakker en hij hoort duidelijk, dat het geluid uit Oom Jan en Tante Nelly's kamer komt.

„Zou Zus weer aan den gang wezen?" mompelt hij.

„Bom, bom, bom, bom!"

„Maar dat is onuitstaanbaar. Wie krijgt het nu in zijn hoofd, om in 't holletje van den nacht te gaan timmeren. Die kinderen lijken wel niet wijs!"

„Bom, bom, bom, bom!"

Oom wordt verschrikkelijk boos. Hij stapt met een ijselijken zucht uit zijn bed en grijpt zijn horloge, om te zien, hoe laat het is.

„Half vier," mompelt hij. „Wat een heerlijke nacht.

En die twee menschen schijnen van dat heidensche lawaai maar niets te hooren. 't Is meer dan onbegrijpelijk.

„Hola, Jan! — Nelly!"

Geen antwoord. Jan en Nelly sliepen heerlijk.

„Heidaar! — Jan! — Nelly!"

„Zus is zoet, Oom Gélad!" zegt Zus, die van Ooms geroep wakker wordt. „Zus wil een kusje hebben van oom Gélad!"

„Ja, morgen!" bromt Oom. „Heidaar, Jan, — Nelly!"

Tante Nelly ontwaakte.

„Wat is er nu weer?" vroeg ze een beetje uit haar humeur, want zij vond het onpleizierig telkens in haar slaap gestoord te worden. „Je zet van nacht het heele huis op stutten!"

„Bom, bom, bom, bom!"

„Wat is toch dat gebom bij jelui in de kamer?" riep oom Gerard nijdig. „Ben je aan 't timmeren?"

Tante Nelly sprong vlug uit haar bed.

„Theodorus! Theodorus! Word eens wakker, jongen!"

„Laat hem in vredesnaam slapen!" schreeuwde oom Gerard. „Ga je dien bengel nu ook nog wakker roepen? 't Is idioot."

't Gebom hield op. Theodorusje kreeg een half glaasje water en werd goed in zijn bed gelegd. Ook Tante Nelly ging weer liggen.

„Wat was dat toch?" riep oom Gerard op knorrigen toon.

„Dat doet Theodorusje," zei Tante Nelly. „Hij gaat in zijn slaap dikwijls op zijne knieën liggen en bomt dan zonder ophouden met zijn hoofd tegen het ledikant. 't Is iets onbegrijpelijks...."

„Zeg dat wel!" bromde Oom met eene huivering, want hij werd weer erg koud.

„Waar we den dokter al over geraadpleegd hebben," vulde Tante Nelly aan. „Maar die weet er ook niets aan te doen. 't Zal nu echter wel over wezen. Een slokje water schijnt nog wel de beste remedie te zijn. Nu, — welterusten."

„Dankje! Hetzelfde!" bromde Oom. Hij stapte ook weer in bed. En terwijl hij de dekens weer ver over zijne ooren trok, zei hij nog:

„Zonderlinge kinderen, dat moet ik zeggen."

Oom Gerard kneep zijne oogen nijdig dicht, want zijne boosheid had nu haar toppunt bereikt, en hij sliep gelukkig nog al vrij spoedig in. 't Was echter nog geen half vijf, of in de kamer van tante Nelly ontstond opnieuw gedruisch. Dorus was wakker geworden en had zich herinnerd, dat hij en zijn oudere broer Adolf den vorigen avond met Margo van oom Gerard hadden afgesproken, dat zij vroeg bij haar in bed zouden komen, om elkander sprookjes te vertellen. En op sprookjes was Dorus bepaald dol. Hij kon er met open mond naar zitten luisteren, en dacht dan aan geen uur of tijd.

Hij stootte Dolf, die naast hem sliep, met zijn elle-

boog tusschen de ribben, wat zeker nog al gevoelig aankwam, want hij kreeg onmiddellijk een klap om zijne ooren terug.

„Au!” schreeuwde hij half huilend van pijn en schrik. „Wat is dàt valsch!”

„Neen, jij bent valsch,” was het antwoord. „Dan moet je maar zoo hard niet tusschen mijne ribben porren. Denk je soms, dat ik geen gevoel heb?”

„Ik wou je roepen om naar Margo te gaan,” zei Dorus. „Kom, ga je meê? Ze zal immers sprookjes vertellen?”

„Dat is waar ook.”

De jongens stapten uit bed, en liepen op bloote voeten de kamer uit. Voorzichtig duwden zij oom Gerards kamerdeur open, en zonder leven te maken, kropen zij bij Margo, die er natuurlijk wakker van werd.

„Zeg, — vertellen!” zei Dorus. „Je hebt het beloofd.”

„Ja, — maar ik heb nog zoo'n slaap,” zei Margo, zich de oogen uitwrijvende.

„Dat doet er niet toe. Dan moet je het maar eerst niet beloven,” hield Dorus zonder medelijden vol. „Toe zeg, — vertel nu, — van Roodkapje. Toe, Margo.”

Margo werd zoetjes-aan geheel wakker, en zacht fluisterend begon zij te vertellen.

Oom Gerard sliep rustig door. Margo sprak dan ook zoo zacht, dat hij het geluid onmogelijk hooren kon.

Maar toen de wolf op het tooneel kwam, raakte de vertelster zoetjes-aan in vuur, en begon zij hare stem langzamerhand te verheffen.

Haar vader opende de oogen, maar voelde terstond, dat hij nog maar heel kort geslapen kon hebben. Waarvan was hij nu weer wakker geworden?

Ha, — daar drong de stem van Margo tot hem door, en hoorde hij zeggen:

„Wie is daar?”

„Ik ben Roodkapje, en kom de wafeltjes brengen, grootmoeder!”

„Trek maar aan het touwtje, dan gaat de deur vanzelf wel open. En de wolf...”

„Wel heb ik van m'n leven!” barstte Oom uit. „Zit jullie me daar midden in den nacht sprookjes te vertellen? Willen jullie wel eens vliegensvlug maken, dat je de kamer uitkomt! En als je het hart hebt, hier weer een voet over den drempel te zetten, gooi ik je de trappen af. — Begrepen?”

Dolf en Dorus hoorden aan den toon van Ooms spreken wel, dat de zaak hem ernst was. Zij lieten zich van het bed glijden, en kozen met eenige overhaasting het hazenpad. Maar slaap hadden zij in het geheel niet meer, en evenmin hadden zij lust, weer naar hun bed terug te keeren.

„Weet je wat, laten we naar Odo en Max gaan, die slapen in de kamer hier naast. Dan gaan we wat met hen spelen.”

„Best," zei Dorus. — „Waarom zou oom Gerard zoo kwaad zijn? Hij is erg boos."

„Dat weet ik niet," zei Dolf. „Kom maar meê."

Zij gingen de kamer binnen, die aan den anderen kant het slaapvertrek van oom Gerard begrensde. Er stonden daar twee ledikanten. In 't eene sliep Odo, in 't andere Max. Beiden lagen ze nog in diepe rust. Maar daar wist Dorus wel een einde aan te maken.

Hij nam de lampetkan van de waschtafel, en liet een frisch straaltje water op 't hoofd van Max loopen, zoodat deze nog slaapdronken overeind sprong, zonder eerst te begrijpen, wat er aan de hand was. En daarna bezorgde Dorus een bad aan zijn neef Odo, die 't hem nog al kwalijk nam en hem als wederdienst een pak slaag aanbood. Maar Dorus bedankte er voor. „Ik heb al van Dolf gehad," zei hij. „Niet noodig dus."

„Kom jongens, we gaan een spelletje doen," stelde Dolf voor. En tegelijkertijd wierp hij zich op het bed van Max, en begon met hem eene geduchte worsteling. Blijkbaar had hij de bedoeling, Max er uit te werken. Max verdedigde zich echter met mannenmoed. Hij wist zich Dolf van het lijf te dringen, en wierp hem toen een kussen naar het hoofd.

„Dat is een bom!" riep hij Dolf toe.

„Ja, zeg, ik ben een zeeroover, die jouw schip bespringt. Willen we dat doen?"

„Best!" riep Max. „Kom maar op, als je durft."

Max stond nu overeind in bed, en Dolf kwam op het kussen gezeten, dat op den vloer lag, met veel bombarie op het groote schip af. 't Kostte Dolf veel moeite om vooruit te komen, want hij moest zijne boot zelf vooruittrekken, wat niet anders dan met horten en stooten kon gebeuren. Hij had in elke hand een punt van de sloop, en trok zich zoo vooruit, totdat hij het schip had bereikt. Hij ging op zijn

kussen, alias in zijne boot staan, en trachtte het schip te bespringen. Maar Max was op zijne hoede. Met het andere kussen gewapend, sloeg hij elken aanval van den vijand af, zoodat Dolf groote moeite had om niet van zijne schuit in het water geworpen te worden.

Intusschen was Dorus bij Odo in bed gekropen en stelde voor, van dit ledikant ook een schip te maken.

„Wacht," zei hij, „ik zal beneden uit de hangkast wandelstokken halen, en een stuk touw ligt er ook. Dat zal ik ook meebrengen."

„Neen, zeg, in die kast staat een plumeau, je weet wel, een lange. Die kan mooi voor grooten mast dienen."

„Ja, 'k zal hem meëbrengen," riep Dorus, die op zijne bloote voeten naar beneden trippelde. Hij kwam spoedig weer terug beladen met stokken, de verlangde plumeau en een stuk touw.

„Het laken wordt het zeil," riep Odo uit. „We zullen het aan den grooten mast binden. Hier, houd den stok eens vast."

Het laken werd aan den stok van de plumeau bevestigd, en een wandelstok moest dienst doen als giek. Een hoofdkussen werd aan een touw verbonden en achter het ledikant in het water geworpen. 't Stelde nu een sloep voor. Eindelijk nog werd van het onderlaken een fok gefabriceerd, die aan den grooten mast werd vastgemaakt en met de voorzijde van het ledikant verbonden.

Nu was het een prachtig schip geworden. Odo en Dorus gingen naast elkander zitten, en Odo hield een stok, waaraan het tweede kussen bevestigd was, achter zich vast. Dit laatste gevalletje stelde het roer voor. Ze vonden het prachtig en verbeeldden zich, dat zij zich midden op den grooten oceaan bevonden, en met vliegenden storm naar Amerika stevenden.

„Ha, kijk, daar ginds zijn

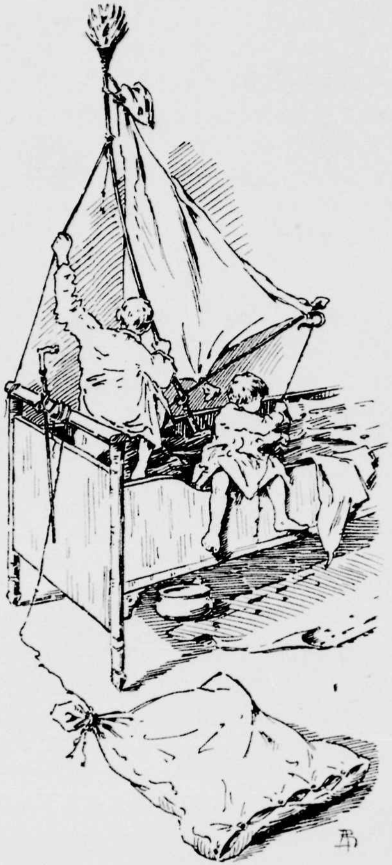

twee schepen aan het vechten; zeker Rusland en Japan," riep Dorus uit.

„Ongetwijfeld," meende Odo, die voor gezagvoerder fungeerde. „Laten we die vechtersbazen zooveel mogelijk uit de voeten blijven, Dorus. Een verdwaalde kogel kon onzen ondergang ten gevolge hebben."

„De Rus zal het wel winnen," schreeuwde Dorus, die het gevecht met groote belangstelling volgde en sterk op de hand der Russen was.

„Neen, de Japanner zal het winnen," meende Odo. „De Japanners winnen immers iederen keer?"

„'t Mocht wat. De Russen zijn ze gemakkelijk de baas. De Japanners zijn tegen de dappere Russen niets waard. Ha, — kijk, Dolf wordt in het water gegooid. Zwemmen Dolf, of je verdrinkt!"

Inderdaad dreef Dolf op zijn buik over den vloer, overal naar redding uitziende.

„Help! Help!" riep hij de twee opvarenden toe. En dat liet Dorus zich geen tweemaal verzoeken.

„Strijk zeilen!" commandeerde hij opspringende.

„Voor jou niet. Ik ben de kapitein!" riep Odo terug. „Ik laat me door jou niet commandeeren."

„Help! Help!" smeekte de rondspartelende Dolf. „Help me dan toch!"

„Ik mag niet van den kapitein!" riep Dorus terug.

„Ja wel, — strijk zeilen!" commandeerde Odo.

Zijn bevel werd door Dorus met groote handigheid uitgevoerd. Hij wierp doodeenvoudig den grooten mast

Met het andere kussen gewapend, sloeg hij elken aanval van den vijand af. (Blz. 70).

om. Daarna greep hij een wandelstok en stak dien den drenkeling toe. Dolf greep hem met beide handen aan, en werd aan boord geheschen.

„Ben jij de Rus of de Japanner?” vroeg Dorus.

„Ik ben een zeeroover,” zei Dolf, wat ten gevolge had, dat kapitein Odo hem krachtig bij zijn nachthemd greep, en hem weer overboord wierp.

„Geen zeeroovers op mijn schip!” riep de kapitein hem na. „Dat volkje is mij te gevaarlijk.”

Dorus moest er geweldig om lachen.

„Die is hier ook niet lang geweest,” zei hij tegen Odo. „Dat was kort en krachtig!”

„Met zeeroovers moet je geen complimenten maken,” zei Odo wijs. „Hijsch de zeilen maar weer. ’t Is hier gevaarlijk terrein voor ons.”

De mast werd weer overeind gezet.

Dolf was intusschen naar zijn kussen gezwommen, en had er weer op plaats genomen.

„Kom eens op, als je durft!” riep Max hem toe. Deze had ook een laken aan een stok gebonden, en zeilde nu ook op den grooten oceaan. Hij ging overeind aan het roer staan en riep zijn vijand toe, terwijl hij hem dreigend de vuist toestak:

„Kom op, als je durft! Een Hollandsche zeeman is niet bang, al was het voor honderd zeeroovers!”

Op dit oogenblik werd de kamerdeur geopend, en verscheen oom Gerard aan den ingang. Hij zag het spektakel met blijkbare verrassing aan, maar sprak geen woord.

„Kijk eens, Oom Gerard," riep Max hem toe, „spelen we niet leuk? Onze ledikanten zijn schepen, en die jongen daar op dat kussen is een zeeroover. Vind u het niet echt?"

„'t Is éénig, jongen, — 't is éénig," zei Oom met een zuur-zoet gezicht. „'t Is een heerlijk spel, hè?"

„Ja Oom, prachtig!" riep Dorus uit.

„'t Is een verwonderlijk mooi spel, zoo midden in den nacht. Nu, — amuseert je maar!"

Oom had door het lawaai, dat de jongens gemaakt hadden, geen oog meer kunnen dicht doen. Hij had ten einde raad dan ook maar het besluit genomen, zich gewonnen te verklaren en de vlucht te nemen. Hij had zich gewasschen en gekleed, en ging naar beneden, om eene wandeling te gaan doen. Aan slapen was toch voor hem geen denken meer.

De jongens vermaakten zich intusschen kostelijk, en maakten een herrie van belang. Oom Jan en Tante Nelly waren er zelfs wakker van geworden, en ook Tante Mina was er door ontwaakt. Zij waren wel niet lekker uitgeslapen, maar hadden toch nog enkele uren rust gehad. Zij hoorden de jongens joelen en stoeien, en bleven nog een paar uurtjes liggen. Maar Margo en kleine Zus konden het in bed niet uithouden. Op bloote voeten voegden zij zich bij de zeelieden in de andere kamer, en stapten aan boord.

De herrie werd voortdurend grooter. De jongens verdeelden zich op de twee schepen, en begonnen

elkander uit de verte te bestoken. De kussens vlogen van het eene schip naar het andere, en de zeilen fladderden met mast en al in het zeewater. En 't was een geschreeuw, dat hooren en zien hun bijna verging.

Eindelijk buitelden Dorus en Zus, die aan het stoeien waren, plotseling overboord, waarbij Zus haar arm en Dorus zijn been nog al bezeerde. Een huilpartij van Zus was er het gevolg van, maar Dorus deed daar niet aan meê. Hij vond dat te kinderachtig.

Tegen achten stonden de tantes op, en nu kwam er aan het heerlijke spel een einde.

De kinderen werden gewasschen en gekleed, en verschenen om negen uur aan de ontbijttafel.

Oom Gerard had eene flinke wandeling gemaakt, en wachtte rookende het gezelschap op.

„Goedenmorgen, Oom, heeft u lekker geslapen?" werd hem toegeroepen.

„Overheerlijk," was het antwoord, „verrukkelijk!"

„Oom Gélad, is Zus zoet?" vroeg Zus. — „Krijgt Zus nu een kusje?"

„Wel tien, hoor, kom maar hier."

Oom Gerard nam de kleine Zus op zijne knieën, en begon met haar te stoeien.

„Is de booze bui over?" vroeg tante Nelly lachend, toen zij dat tooneeltje zag.

„Houd jij je stil," zei oom Gerard. „Ik moet wel in beweging blijven, wil ik niet in slaap vallen. Je hebt engelen van kinderen."

VIJFDE HOOFDSTUK.

ODO EN MAX HEBBEN EEN AVONTUUR IN HET BOSCH. ER WORDT EEN NIEUW KONINKRIJK GESTICHT. RINALDO RINALDINO EN ZIJN ROOVERBENDE.

Zoodra het ontbijt genuttigd was, gaven Max en Odo elkander een geheimzinnigen wenk, en slopen ongemerkt de deur uit. Zij begaven zich naar een van de schuren, waar zij een flinken voorraad bindtouw bij zich staken, en namen ieder een takkenbos op den rug. Aldus toegerust haastten zij zich het bosch in, om het rooversbol ongezien door de anderen te bereiken. Dat gelukte hun bijzonder goed, want niemand had hunne verdwijning opgemerkt.

Zij vonden den kuil in het kreupelhout gemakkelijk terug, en trokken dadelijk aan den arbeid. De jonge boompjes werden met de toppen tot elkander gebogen, en aan het boveneinde stevig aan elkander bevestigd. Zij vormden nu precies eene ronde kooi, waaraan de horizontale tralies nog ontbraken. Maar daar moesten de meegebrachte takken in voorzien.

Deze werden er met veel geduld doorheen gevlochten, en hier en daar vastgebonden om te voorkomen, dat zij naar beneden zouden zakken. In een paar uren was de kooi, zooals Max en Odo het noemden, geheel klaar. Alleen was de hut nu nog doorzichtig, maar ook daar wisten de twee jonge bandieten in spé raad voor. Er stond lang, verdroogd boschgras in overvloed in den omtrek. De grond van den trechtervormigen kuil, waarin zij zich bevonden, was zelfs met eene dikke laag ervan bedekt, zoodat zij het als het ware maar voor het oprapen hadden. De tralies van de hut werden er nu mede dichtgemaakt. Alleen werd er eene opening gelaten, die voor ingang moest dienen.

De hut was ongeveer om halftwaalf geheel klaar, en zag er inderdaad bijzonder fraai uit. De twee jongens waren dan ook niet weinig trotsch op hun werk, en zwaaiden hun eigen handigheid verbazend veel lof toe.

„Zoo'n mooie hut heb ik nog nooit gezien," zei Max. „Dat moet een ander ons nog nadoen, Odo."

„O zoo!" stemde Odo toe. „Ik heb al vele hutten gemaakt in mijn leven, maar zoo'n mooie heb ik nog nooit gezien. 't Is een prachtstuk."

„Eigenlijk veel te mooi voor roovers," meende Max. „Kom, ik ga een poosje uitrusten, want ik ben er moe van geworden. Om hoe laat moeten we eten?"

„Om twaalf uur. Dan gaan alle arbeiders naar huis. We kunnen de bel hier gemakkelijk hooren. Ik ben er ook moê van geworden. Laten we een poosje hier tegen de helling gaan liggen. Dan kan het zonnetje ons lekker beschijnen."

Zoo deden ze. Zonder een woord te spreken lagen zij de mooie hut te bewonderen, en zij hielden zich voor erg knap.

Zoo ging ongeveer een kwartiertje voorbij, toen zij plotseling door een hevig gedruisch in het kreupelhout werden opgeschrikt. Zij richtten zich schielijk op, en keken elkander verrast en vragend aan.

„Wat zou dàt wezen?" vroeg Max zacht.

„'k Weet het niet. Misschien zijn het de neven, die naar ons zoeken. Zeg, wat zou 't jammer wezen, als onze hut nu reeds ontdekt werd," zei Odo.

„Vreeselijk jammer. — Hoor, 't is bepaald een mensch, dat daar loopt. Een haas of konijn zou zooveel gedruisch niet maken."

„Neen, lang niet," fluisterde Odo. „Houd je doodstil, hoor. Misschien worden wij niet gezien. Bedenk, dat de kleinste onvoorzichtigheid onze schuilplaats kan verraden."

Zij hielden zich zoo stil mogelijk, maar ook het gedruisch hield op. 't Scheen hun toe, dat iemand zich op den grond neêrlegde.

„Hij is weg, denk ik," zeide Odo na een poosje wachtens.

De twee jongens kropen uiterst voorzichtig tegen de helling op.

„'k Geloof er niets van," zei Max. „Hij ligt op den grond. Zouden we niet even kijken?"

„'t Is bepaald een van de neven," beweerde Odo.

„Of de boschwachter," opperde Max, die het op den boschwachter in het geheel niet begrepen had. „Ik ga even kijken, Odo, maar ik zal geen leven maken."

„Ik ga meê," zei Odo.

De twee jongens kropen uiterst voorzichtig op handen en voeten tegen de helling op. Zij durfden hunne beenen haast niet neer te zetten, uit vrees, dat eenig geritsel hunne tegenwoordigheid zou verraden. Langzaam en voetje voor voetje klauterden zij omhoog, totdat zij den rand hadden bereikt. Maar nu durfden zij bijna niet verder. Als het de boschwachter eens was?

Odo vermande zich het eerst. Hij rekte den hals uit, en keek over den rand. Maar hij zag niemand.

Zijn vriend volgde zijn voorbeeld. Ha, daar achter een boschje eikenhout zag hij iemand liggen.

Max stootte zijn vriend met den elleboog aan en wees hem, in welke richting hij kijken moest. Nu zag Odo hem ook.

„'t Is een man," zei hij.

„Ja, 't is een man," herhaalde Max. „Wie zou het zijn?"

Odo haalde de schouders op. Hij wist het niet.

De man lag plat op zijn buik op den grond, met

de voeten naar den kuil gekeerd, en de jongens zagen, dat hij iets in den rechterarm gekneld had. Maar wat het was, konden zij niet onderscheiden.

„Wat zou hij in zijn arm hebben?" vroeg Max weer.

Odo haalde opnieuw de schouders op.

Opeens bewoog de man zich, en hij keek achter zich om. De jongens bogen zich vliegensvlug beneden den rand. Maar door de beweging, die de man gemaakt had, waren zij in de gelegenheid geweest te zien, welk voorwerp het was. Odo trok Max mede naar beneden, en toen zij daar aangekomen waren, fluisterde hij hem in het oor:

„Zag je, wat het was?"

„Ja, — een geweer," zei Max.

„En weet je, wie het is?"

„Neen, — hoe wou ik het weten? Ik ken hier immers niemand. Weet jij het dan?"

„Ja. 't Is de jager. We zitten in de val, Max."

„De jager?" zei Max verschrikt. „En als hij ons ontdekt, wat dan?"

„Dan zijn we er gloeiend bij," zei Odo. „We zijn gevangen in ons eigen roovershol, Max, en er zit niet anders op dan geduldig te wachten, tot hij uit eigen beweging weg gaat."

„'t Is wat moois," zei Max, die zich in het geheel niet op zijn gemak voelde. „Weet je zeker, dat het de jager is?"

„Zoo zeker als wàt," zei Odo. „Hoor, daar luidt

de bel van twaalf uur. 't Is tijd voor ons, om te gaan eten."

„Te gaan eten? Maar ik durf hier niet uit, hoor. Ik bedank je lekker. Ik ga hier niet vandaan, voordat die jager vertrokken is, al duurt het ook tot van avond. — Durf jij?"

„Liever niet," zei Odo. „Maar Grootvader wil niet hebben, dat wij te laat aan tafel komen. Bij het luiden van de bel moeten we present zijn. En Moe zal vreeselijk ongerust over ons worden."

„Ging die jager maar weg," zei Max met een zucht. „Willen we nog eens kijken, of hij er nog ligt?"

De jongens klommen weer behoedzaam naar boven, en verhieven zich tot aan hun neus boven den rand. De jager lag er nog precies in dezelfde houding, met het geweer in den arm.

„Kunnen we niet heel zacht wegvluchten?" vroeg Max, wiens oogen angstig op den jager gericht waren.

„O neen, dat hoort hij vast," was het antwoord. „'k Wou, dat wij goed en wel hier vandaan waren."

Hunne aandacht werd getrokken door een luid geroep in de verte, en zij hoorden duidelijk, dat zij het waren, naar wie gezocht werd.

„Max! — Theodorus! — Dorus! — Max!"

Maar de jongens durfden geen antwoord geven. Zij zaten geducht in de perikelen, want zij begrepen zeer goed, dat het er zou spannen, als zij thuis kwamen.

„Max! — Dorus! — Max! — Theodorus!"

De jager hoorde het geroep ook. Hij richtte zich een weinig op, om te luisteren.

Het roepen hield aan. De jongens hoorden afwisselend de stemmen van Grootvader, Oom Jan en Oom Gerard.

Zij keerden naar den bodem van den kuil terug, en kropen in de hut.

„Dat ziet er mooi voor ons uit," zei Odo. „Ze zullen doodelijk ongerust over ons worden, als wij niet te voorschijn komen, en ze zullen niet weten, waar ze ons zoeken moeten."

„Was die jager maar weg!" zuchtte Max angstig, die er nu in het geheel niet als een heldhaftige roover uitzag, evenmin als Odo, wien geen lachje om den mond kon komen. Zij hielden zich doodstil, en durfden zich bijna niet verroeren.

Opeens drong opnieuw het luiden van de bel tot hen door, tot grooten schrik van Odo, die wel wist, dat Grootvader niet dan in het uiterste geval tot dezen maatregel overging, uit vrees, dat de menschen zouden meenen, dat er brand was.

„O jé, daar luidt de bel voor de tweede maal," zei hij gejaagd. „Ik wou, dat wij goed en wel hier vandaan waren."

„Willen wij nog eens kijken?" vroeg Max, die nu bleek zag van angst.

„Ja, — laten we nog eens kijken," zei Odo.

Zij kropen weer tegen de helling op, maar hadden

nauwelijks hun hoofd boven den rand, of — pang! Er klonk een schot, dat hun zoo hevig deed ontstelllen, dat zij van schrik hals over kop naar beneden tuimelden. Maar zij gaven geen kik. Daar waren zij te bang voor. Een hevig gedruisch werd in het kreupelbosch hoorbaar. Zij hoorden duidelijk, hoe iemand zich vlug een weg door de takken baande. 't Geluid kwam meer en meer uit de verte, en stierf eindelijk geheel weg. De jongens zagen zoo bleek als dooden, en ontsteld staarden zij elkander in 't gelaat.

Eindelijk zei Max met hokkende stem:

„Ik geloof, dat hij weg is....”

„'k Geloof het ook,” zei Odo. „In elk geval — ik durf hier niet langer te blijven. Moe zal doodelijk ongerust zijn. Ik ga naar huis.”

De jongens stonden op, en boven gekomen zagen zij, dat de jager inderdaad verdwenen was. Zij ijlden nu het kreupelbosch uit en snelden naar huis, waar zij iedereen in de grootste opgewondendeid aantroffen. De schotels stonden nog onaangeroerd op de tafel, en de dames waren geheel van streek. Odo's Moe zag net zoo bleek als haar zoontje, en vader Gerard keek hem aan met een paar oogen, of hij hem met zijne blikken wilde doorboren. Ook Grootvader keek lang niet vriendelijk. En van alle kanten klonk hun de vraag tegemoet:

„Waar hebben jullie toch gezeten? Je hebt toch de bel wel hooren luiden en ons roepen gehoord?”

Odo wist niets beters te doen, dan te vertellen wat er gebeurd was, en aan de bleekheid om hun neus kon iedereen duidelijk zien, dat de jongens geducht in den angst hadden gezeten.

Oom Gerard was zijne boosheid gauw weer vergeten, misschien wel omdat hij grooten honger had, en dus het middagmaal liever niet langer wilde uitstellen. En Grootvader moest er om lachen, toen hij het verhaal hoorde. Grootvader was in zijne jeugd zelf altoos verbazend bang voor boschwachters geweest, en kon zich daardoor de vrees der beide jongens zeer goed begrijpen.

Over het geheel kwamen zij er dus veel beter af, dan zij gedacht hadden.

„Laten we aan tafel gaan! — Komt, — aan tafel!” riep Oom Gerard met luider stem. „De jongens zijn terecht, en dat is het voornaamste.”

Aan die roepstem werd gevolg gegeven, en spoedig hoorde men niet veel anders dan het getik van vorken en messen. Vooral oom Gerard weerde zich geducht. Maar hij vond toch nog gelegenheid zijn zoon Odo en diens vriend te plagen.

„Je hebt daar in groot levensgevaar verkeerd, jongens,” zei hij. „Ik geloof vast en zeker, dat die boschwachter het op jullie gemunt had. 't Is een wonder, dat zijn kogel je niet dwars door het hoofd gegaan is.”

Max en Odo waren eerst wel wat stil geweest, omdat zij onder den indruk verkeerden van het onder-

vonden avontuur, maar oom Gerards plagerij bracht hen meer op hun gemak. Ze keken nog even naar Grootvaders gezicht, en toen dat als altijd heel vriendelijk stond, grepen zij moed om de plagerij te beantwoorden.

„O neen," zei Max, „want hij schoot net den anderen kant op. Hij heeft ons in het geheel niet gezien."

„Dat denk je maar," zei Oom Jan. „Een boschwachter ziet alles. 't Is net, of zoo'n man tegelijkertijd vooruit en achteruit kan kijken, en . . ."

Oom werd het zwijgen opgelegd door Zus, die met hare beide handjes in haar bord had zitten graaien, en het bij slot van rekening onderste-boven op den grond liet vallen. Hare aardappeltjes en de postelein, benevens haar vork en lepel lagen in een ommezien over den vloer verspreid.

„Moesje, Zusjes bod valt!" riep zij uit. „Zusje niet helpen kan!"

Dat gaf een tumult!

De jongens schoten in een lach om het malle gezichtje van Zus, wier mondje rondom groen zag van de postelein, die zij er opgesmeerd had, maar Tante Nelly sprong dadelijk op, om de ramp te herstellen.

„Zus is dom, hoor," zei ze. „Zus màg niet met haar vingertjes eten. Zusje moet haar lepeltje gebruiken, en niet alles op den grond gooien."

„Kijk, kijk, jongens," riep Dorus opgetogen uit: „Bruuntje eet alles op. Er blijft geen kruimeltje over!"

Maar Zus vond dat in het geheel niet grappig. Zij gunde het Bruuntje allerminst, en wilde het zelf hebben. 't Lieve kind begon jammerlijk te huilen, en riep:

„Neen, Buuntje mag het niet hebben. Zusje wil het zelf opeten. Buun is stout!"

„Ja, ja, houd je maar stil," zei Oom Jan. „Jij krijgt een ander bordje, hoor. Nu Bruuntje er van gelikt heeft, is het toch vies."

„Neen, Buuntje is niet vies!" schreide Zus.

„Zus is eene stoute meid," zei Tante Nelly, toen zij de zaak zooveel mogelijk in 't reine had gebracht, en weer aan tafel plaats nam.

„Wat was Bruuntje er gauw bij," zei Dorus. „Hij zou wel willen, dat wij allemaal ons bord op den grond lieten vallen."

Het middagmaal liep verder zonder stoornis af. Grootvader ging zijn gewone middagdutje doen, en Oom Gerard liep ongemerkt naar boven, naar de slaapkamer, om zijne schade van den gepasseerden nacht in te halen.

De kinderen begaven zich allen naar buiten, kleine Zus ook, maar Tante Nelly drukte allen op het hart, goed op haar te passen, wat gaarne beloofd werd. 't Geheele clubje liep het bosch in, waar zij nog geen kwartier geweest waren, toen ook de neven en nichtjes, die in den omtrek woonden, zich bij hen voegden.

„Wat gaan we doen?" vroeg Theo, de oudste.

„Dat zal ik je zeggen," viel Max in. „Odo en ik hebben in het bosch op een goed verscholen plekje eene prachtige hut gebouwd. Dat is het roovershol, waarin Odo en ik onze schuilplaats hebben. Theo is de koning van het land, en de anderen zijn reizigers, die door het bosch trekken, of soldaten, die voor hunne veiligheid moeten zorgen . . . ."

„Ja, ja," riepen allen, „dat is een mooi spelletje."

„Ik wil reizigster zijn!" riep Margo.

„Ik ook!" zei Leida, het zusje van koning Theo.

„Ik ben soldaat!" schreeuwde Dorus parmantig, „en zal de roovers gevangen nemen."

De anderen moesten er smakelijk om lachen, want Max en Odo konden den parmantigen Dorus wel met één hand tegen den grond gooien.

„Ha, ha, jij soldaat!" lachten allen.

„Ikke ook soldaat!" riep kleine Zus, tot groote pret van de anderen.

„Houdt je stil," zei koning Theo. „Ik zal jullie allemaal wel zeggen, wat je bent. Kijk, jongens, ginds, onder dien dikken eikeboom met zijne zware takken, — dáár op dien heuvel, — staat een oude bank. Dat is mijn troon. Achter dien heuvel is eene diepte, eene soort van vallei, die voor gevangenis kan dienen, waarin wij de roovers opsluiten . . . ."

„Dat is te zeggen, als je ons eerst gesnapt hebt," viel Odo hem in de rede.

„En dat zal niet gemakkelijk gaan," voegde Max

er bij, wiens gelaat gloeide van de voorpret. Hij was een groot liefhebber van komediespel, en deed eigenlijk niets liever. Hij stelde zich dan ook een onuitsprekelijk genot van het voorgenomen spel voor.

„Natuurlijk!" zei Theo.

Maar Janus lachte fijntjes. Hij kwam heel dikwijls in het bosch, omdat hij er dichtbij woonde, en wist er dus goed den weg. Hij twijfelde geen oogenblik, of de hut der roovers zou spoedig door hem ontdekt zijn.

„Maak mij maar generaal,” stelde hij voor. „Ik wil wedden, dat ik ze gauw genoeg gevonden heb. Laat mij maar begaan.”

„Dat is goed,” zei Koning Theo. „Jij bent mijn generaal, en Karel, Adolf en Dorus zijn de soldaten. Leida, Margo, Greta en Marie zijn de reizigers, die door de roovers overvallen worden. Allo, jongens, dat is afgesproken. Ieder op zijn post, hoor! Ik ga naar mijn troon, en jullie gaat allen met mij meê, behalve Max en Odo, die het roovershol betrekken. Over een poosje begint het spel.”

Odo en Max verwijderden zich in het bosch, en de koning nam met zijne onderdanen bezit van het paleis, waar hij plaats nam op zijn troon. De meisjes mochten bij hem zitten, maar de soldaten werden ieder met een stok gewapend, dien zij als een geweer over den schouder droegen. De stokken moesten ook inderdaad geweren beteekenen. Zij bonden elk een stuk touw om hun middel, en staken daar een tweeden, korteren stok door. Dat was hun sabel. Sommigen wapenden zich zelfs met pistolen, die tusschen hetzelfde touw, dat een gordel moest verbeelden, werden geborgen. Zoo zagen zij er verschrikkelijk krijgshaftig uit. Janus, de generaal, deed zelfs, of hij een paar knevels op te draaien had, en frommelde voortdurend aan weerskanten van zijn neus.

Max en Odo hadden intusschen hun roovershol bereikt, en wapenden zich ook op dezelfde wijze als de

soldaten. Eerst hadden zij natuurlijk den omtrek zorgvuldig verkend, om te zien, of misschien de boschwachter zich weer hier of daar verscholen had.

„Zou hij weer niet ergens op den grond liggen?” vroeg Max, die het in het geheel niet op dien man begrepen had.

„Ik zie hem niet,” zei Odo. „Kom, laten we in de hut gaan. Daar kan niemand ons zien.”

Dat deden ze, en toen ze na enkele minuten te voorschijn kwamen, zagen zij er verschrikkelijk uit. Hunne mutsen hadden zij binnenste-buiten gekeerd, evenals hunne overjassen. Een touw hadden zij om hun middel gebonden, en daar dolken en pistolen tusschen gestoken, en hunne korte broeken hadden zij zoo hoog mogelijk opgestroopt, zoodat hunne witte onderbroeken tot boven de knieën zichtbaar waren. Zoo uitgedost kropen zij het kreupelhout uit, en verborgen zich op eenigen afstand achter een dikken boom, die hen geheel aan het gezicht onttrok. Daar wachtten zij af, of er soms reizigers zouden komen, die zij konden overvallen. Tot hunne groote vreugde bemerkten zij, dat de boom aan den achterkant half vergaan en hol was, zoodat zij er zich prachtig in konden verschuilen.

„Heb jij een touw meêgenomen?” vroeg Max.

„Ja, touw in overvloed,” zei Odo.

Maar zij hoorden niets komen.

Max stak zijn hoofd even achter den boom om, doch hij ontdekte niemand.

Max stak zijn hoofd even achter den boom om, doch ontdekte niemand.

„Zouden zij niet komen?" vroeg hij na een poosje. „Ik hoor ze in de verte."

„Heb maar geduld," zei Odo. „Komen doen ze vast, maar ze weten natuurlijk niet, waar we ons verscholen hebben, en gaan op goed geluk af het bosch in. — Houd je stil, 't is net, of ik wat hoor. — Ja, — luister maar. 't Geluid komt nader."

Met spanning wachtten zij af, wat er gebeuren zou.

„Zal ik eens eventjes kijken?" vroeg Max, die zijne nieuwsgierigheid bijna niet bedwingen kon.

„Je zult wel wijzer wezen, hoor," gebood Odo. „We moeten ze onverwachts overvallen. Ze komen nader."

Inderdaad werd het geluid van de naderende voetstappen duidelijker. Zij maakten echter in het geheel niet den indruk, of zij door bevreesde en schuchtere meisjes werden voortgebracht, integendeel, zij klonken forsch en krachtig.

„Ik denk, dat het de soldaten van den koning zijn," fluisterde Max, terwijl hij een revolver uit zijn gordel te voorschijn haalde. „Als dat zoo is, moeten we voorzichtig zijn, want wat zouden ze ons uitlachen, als wij gegrepen werden, nog voordat we een enkelen gevangene gemaakt hadden. Hoor, 't is duidelijk de stem van den generaal..."

„Opgelet, soldaten!" hoorden zij zeggen. „'t Bosch is onveilig, en de Koning heeft eene groote belooning gesteld op elken roover, dien wij in handen krijgen. Past dus op je tellen, en kijkt goed uit je oogen.

't Zou me niet verwonderen, als 't rooversnest hier in den omtrek gevonden moest worden."

„'t Is hem, hoor, 't is de generaal, houd je doodstil," fluisterde Odo zijn mede-bandiet in het oor. „'t Minste geritsel kan onze schuilplaats verraden."

De soldaten waren nu in de onmiddellijke nabijheid van den hollen boom.

Opeens zag Odo, dat Max allerlei leelijke gezichten trok, en er vrij angstig uitzag.

„Wat is er toch?" vroeg hij zoo zacht, dat Max hem bijna niet kon verstaan.

„O, — o, — ik moet niezen," fluisterde Max terug.

„Als je 't waagt!" zei Odo boos, en hij keek zijn vriend zoo doorborend aan, of hij hem verslinden wilde. „Knijp hard in je neus! Dan gaat het wel over!"

Dat was een hoogst verstandige raad, dien Max dadelijk opvolgde, met het verblijdende resultaat, dat zijn zucht om te niezen verdween. Maar hij had het zoo hard gedaan, dat hij er tranen van in de oogen kreeg.

't Gevaar was dus gelukkig voorbij, en de soldaten verwijderden zich met forschen tred.

„Hè — hè --, dat was een benauwd half-elfje," zei Max. „Daar hing ons leven aan een zijden draadje. — Zeg, nu moeten we toch even kijken, in welke richting zij heengaan . . ."

„Ja, maar laten wij dat voorzichtig doen. Als wij

ons kruipende in 't lange gras voortbewegen, kunnen zij ons onmogelijk zien."

Zoo deden de roovers, en tot hunne vreugde bemerkten zij, dat de soldaten niet het geringste vermoeden hadden van de plaats, waar het rooovershol was. Dienaangaande gerustgesteld, keerden zij in hun hollen boom terug.

Geduldig wachtten zij weer een poosje. Eerst bleef alles rustig, maar na eenigen tijd hoorden zij opnieuw het kraken van voetstappen.

„Daar komt weer wat," zei Odo. „Pas nu op, dat je weer niet niezen moet."

Max wreef krachtig over zijn neus.

„En niet hoesten ook," vervolgde Odo.

„Neen, niet hoesten ook," zei Max, die alleen door er aan te denken, al eene eigenaardige prikkeling in zijne keel voelde.

„Hm, — hm!" zei hij.

„Begin je nu toch?" zei Odo knorrig, terwijl hij even zijn hoofd uit den hollen boom stak, om te zien, wie er naderde. „Ha, 't zijn Leida en Margo. Houd-je nu doodstil."

Dat wilde Max wel. Hij deed zijn uiterste best. Met zijn eene hand wreef hij over zijn neus, om het niezen te voorkomen, en met de andere hield hij zijn zakdoek voor den mond, om het geluid van eene eventueele hoestbui te smoren.

De twee meisjes naderden langzaam. Zij stelden

dames voor, die door het bosch op reis waren en wisten, dat het daar lang niet veilig was. Behoedzaam keken zij dan ook links en rechts in het dichte kreupelhout, of er eenig gevaar dreigde.

Zoo bereikten zij den hollen boom.

Plotseling sprongen de twee roovers elk met een revolver in de hand te voorschijn, en zij riepen met bulderende stem:

„Halt! — Sta! — Je geld of je leven!"

De meisjes schrokken er echt van, zoo onverwachts sprongen Max en Odo te voorschijn, en zij schrokken niet zoo'n beetje ook. Zij slaakten onwillekeurig een angstkreet, en sloegen de armen ten hemel.

„Je geld of je leven!" herhaalde Max.

„Je geld of je leven!" schreeuwde Odo.

Margo had het eerst hare tegenwoordigheid van geest terug. Met eene verbazend snelle beweging maakte zij een zijsprong, en sloeg op de vlucht. Zij ijlde tegen een heuvel op, zoo vlug als een jong konijntje. Max, die haar nakeek, zag dat haar lange haren achter haar aanfladderden, en hij vond het verbazend interessant. 't Was precies, zooals hij zich een echte vluchtelinge altoos had voorgesteld.

„Pak aan!" riep Odo hem toe, en dat bracht hem tot bezinning. Met hun beiden grepen zij Leida aan, bonden haar vliegensvlug een zakdoek voor de oogen, en voerden haar met zich mede het kreupelhout in, met de bedoeling, haar naar het roovershol te brengen.

In de verte echter hoorden zij de stemmen van naderende jongens. 't Waren ongetwijfeld de soldaten, die door Margo gewaarschuwd waren en nu te hulp snelden.

„Gauw wat; ze moeten niet zien, waar we heengaan," zei Max.

Maar Leida hoorde de stemmen ook, en zij begreep zeer goed, dat tijd gewonnen in dit geval alles gewonnen was. Zij verzette zich dus met alle macht tegen hare vijanden en kon niet dan met veel moeite voortgetrokken worden.

„Help! Help!" riep zij, zoo hard zij kon. „Help! — Roovers!"

Heel in de verte werd haar hulpgeroep beantwoord. Maar de twee roovers hadden nu het kreupelhout bereikt, waarin de hut verscholen lag en Leida voelde, hoe de terugzwiepende takken haar vrij onzacht in het gelaat sloegen. Dat maakte aan haar hulpgeschrei een einde. Met voorovergebogen hoofd liet zij zich nu lijdelijk meevoeren. Weldra was de kuil bereikt. Voorzichtig brachten de roovers haar langs de helling naar beneden en voerden haar in de hut, waar haar de blinddoek afgenomen werd. Neen maar, wat keek zij verbaasd op, toen zij zag, waar zij terechtgekomen was. Het roovershol overtrof hare stoutste verwachtingen.

„Hè, wat is dàt leuk!" riep zij opgetogen uit.

„Ja, mooi, hè?" zei Max. „Dat had je niet gedacht."

„Neen, — zeker niet," zei Leida. „Waar ben ik nu eigenlijk?"

„Dat gaat je niet aan!" bulderde Odo haar toe, die in zijn rol bleef. „Hoe is je naam?"

„Ik ben Prinses Sterreglans, de zuster van koning Theo," zei ze gedwee. „Ik was met mijne hofdame op reis naar een naburig land...."

„Ja juist, naar een naburig land," viel Odo haar spottend in de rede. „Maar dat naburige land zul-je nooit bereiken, zonder onze toestemming. We houden je hier gevangen, totdat de Koning een hoogen losprijs voor je betaald heeft. En doet hij dat niet, dan zie je je land nooit terug."

Leida begon droevig te snikken.

„Neen, nooit terug!" bromde Max met een zware stem. „Ik zeg, — nooit terug!"

Prinses Sterreglans hief de gevouwen handen smeekend op naar de twee roovers.

„Genade, — o genade!" zei ze zacht. „Laat mij terugkeeren naar mijn land, en naar mijn broeder, den Koning."

„Nooit!" zei Max.

„Nooit!" zei Odo. „Je blijft onze gevangene, totdat de losprijs ten volle betaald is. Een Prinses Sterreglans is wel een sommetje van honderdduizend gulden waard, zou ik meenen."

„Honderdduizend gulden!" riep de prinses wanhopig uit. „Maar dat is verschrikkelijk!"

„Och kom! Je broer laat al zijn onderdanen één guldentje meer belasting betalen, en 't sommetje is bij mekaar. Wat is nu honderdduizend gulden voor een koning van een groot land?"

„Een peulschilletje maar!" Odo.

„Eene kleinigheid," beweerde Max.

Prinses Sterreglans wierp zich op de knieën en smeekte handenwringend om medelijden.

„Ach, laat mij toch gaan, laat mij toch terugkeeren tot mijn broeder, die sterven zal van droefheid. Hebt genade! Genade! — Neemt alles, wat ik bezit, maar geeft mij mijne vrijheid terug. O, hier heb ik mijn parelsnoer, en mijn juweelen ringen. Neemt dat, en geeft mij de vrijheid terug...."

Leida speelde haar rol prachtig. De brave Max werd er zelfs door geroerd en kreeg er tranen van in de oogen. Hij keek zijn vriend vragend aan, en zeide:

„Wat dunkt je, — zullen we haar voorstel aannemen?" Maar Odo kende geen medelijden.

„Ben je dwaas?" riep hij uit. „Zijne Majesteit, Koning Theo, kan best honderdduizend gulden geven, om zijne zuster in vrijheid te krijgen. Ik doe het voor geen cent minder."

En met fonkelende oogen Leida aanziende, herhaalde hij met klem:

„Versta je dat, Prinses Sterreglans, voor geen cent minder. Al de soldaten van je machtigen broer jagen

mij niet de minste vrees aan. Ik ben Rinaldo Rinaldino, de gevreesde rooverhoofdman...."

„O," gilde Prinses Sterreglans, terwijl zij hare oogen met de handen bedekte, „Rinaldo Rinaldino, — vreeselijk!...."

„En honderd roovers bewaken zorgvuldig onze schuilplaats. Waag het niet, je hoofd boven dezen trechter te vertoonen, of ik sta niet voor je leven in!" pochte Odo. „Ik heb hun last gegeven, zelfs het leven van Prinses Sterreglans niet te ontzien....."

Intusschen was de gevluchte Margo in het paleis van den Koning wedergekeerd, en had daar het droevig verhaal van haar avontuur gedaan.

„O Koning," riep zij uit, „de bandieten sprongen onverwachts van achter een dikken boom te voorschijn en hielden hunne vuurwapens op ons gericht. „Je geld of je leven!" bulderden zij ons toe, en ik begon te beven over al mijne leden. De Prinses zakte bijna in elkaar van den schrik. Maar met eene vlugge beweging gelukte het mij te ontvluchten. — 't Was verschrikkelijk, Sire, — verschrikkelijk. O, laat toch dadelijk uwe soldaten uittrekken, om haar te bevrijden. De booswichten zijn tot alles in staat!"

„Zoo zal geschieden!" sprak de Koning met gefronst voorhoofd. — „Ha, ginds naderen mijne dappere troepen, met generaal Janus aan het hoofd. Zij komen, of zij geroepen waren."

Op dit oogenblik waren de soldaten tot voor den

troon genaderd. Zij maakten het militair saluut en bleven in positie staan.

„Generaal," sprak de Koning, „zoo even ontvang ik de schrikkelijke tijding, dat mijne geliefde Zuster, Prinses Sterreglans, door roovers overvallen en gevankelijk weggevoerd is. Ga onmiddellijk het bosch doorkruisen en spaar geen moeite, om haar te bevrijden. Eene groote belooning zal uw deel zijn."

„Uwe Majesteit kan op mij en op mijne dappere soldaten vertrouwen," antwoordde de generaal fier.

„De hofdame Margo zal u vergezellen en u de plaats wijzen, waar de aanranding is geschied," vervolgde de Koning.

Margo droogde hare tranen, en ging even naar Zus kijken, die prettig zat te spelen achter den troon van Zijne Majesteit. Zij gaf het lieve kind gauw een kusje en sloot zich toen bij de troepen aan.

„Geeft acht!" gebood de generaal.

„Rechtsom!"

De troepen maakten eene zwenking.

„Voorwaarts, — marsch!"

Het leger zette zich in beweging. Generaal Janus, die met Margo voorop liep, liet zijne oogen links en rechts dwalen in het kreupelhout, of hij de hut der roovers ook kon ontdekken. Het stond bij hem vast, dat hij haar moèst vinden, en het verwonderde hem zelfs, dat hem dit al niet gelukt was. Soms commandeerde hij halt, en dan ging hij plat op den grond

liggen, om een of ander kreupelbosch nauwlettend te bekijken. Ook dat, waarin het roovershol gelegen was, nam hij op die wijze in oogenschouw, maar daar de hut in eene diepte was gebouwd, was het hem onmogelijk haar te zien. Janus werd er zelfs min of meer boos om. Hij kon het niet uitstaan, dat Max en Odo hem te knap waren en hem zoo wisten te verschalken.

Eindelijk waren zij den dikken boom genaderd.

„Ja, — hier was het!" riep Margo uit, nadat zij den omtrek goed opgenomen had. „Juist, dáár, van achter dien boom, dien dikkerd, kwamen zij te voorschijn springen, en over dien heuvel dáár ben ik ontsnapt. Ik weet zeker, dat het hier was."

„Halt!" commandeerde de generaal. „Was het hier? Wacht maar, dan zullen wij de bandieten wel spoedig vinden."

Hij begaf zich met Margo en zijne soldaten naar den boom, en mompelde:

„Als ik mij goed herinner, moet hij hol zijn aan den achterkant. Ja juist, dat is ook zoo, kijk maar hier. Ze hadden zoo waar een mooi schuilplaatsje opgezocht, dat moet ik zeggen."

„Hé ja, hij is hol. Zij konden er gemakkelijk met hun beiden in staan," riep Margo verrukt uit, want zij vond het eene interessante ontdekking.

„Daar ligt een papier," merkte Dolf op.

„Ja, en er staat wat op geschreven," zei Karel.

Deze raapte het op en gaf het aan den generaal.

„Dat is een brief van de roovers," zei Janus, toen hij het even ingekeken had: „Luister, dan zal ik hem voorlezen:

Aan Zijne Majesteit,
Koning Theo.

Sire!

Heden hebben wij eene schoone vangst gedaan. Niemand minder dan Prinses Sterreglans is ons in handen gevallen. Zij bevindt zich in onze macht, en haar lot is in onze handen.

Wij zijn echter bereid, haar de vrijheid te hergeven, maar eischen vooraf van Uwe Majesteit eene som van honderdduizend gulden als losprijs, wat voor een koning maar eene kleinigheid is. Leg dat geld in den hollen boom, waarin deze brief gevonden is. Een van mijne onderdanen zal het komen weghalen. Waag het echter niet, hem te bespieden of gevangen te nemen, want Prinses Sterreglans bevindt zich in onze macht, en haar leven is onze borg.

Vaarwel!

Rinaldo Rinaldino.
Rooverhoofdman.

„Dat is óók wat!" riep Margo uit. „Nu kunnen we niets beginnen en moeten naar den Koning terugkeeren, of wij willen of niet."

„Maar ik bedank er voor," zei Dorus, het parmantje. „We doen niets anders dan heen en weer loopen, en dat begint me hard te vervelen. Ik schei er uit."

„Dan ben jij een deserteur!" zei de generaal boos.

„Wat is dat?" vroeg Dorus. „Ik weet niet, wat een tusschendeur is, maar ik schei er uit. We loopen het heele bosch door en hebben niets te doen. Ik bedank er voor."

En Dorus voegde de daad bij het woord. Hij keerde naar Koning Theo terug en ging met Zus spelen. En toen dat een poosje geduurd had, zei hij:

„Ga je meê, Zus, dan gaan we wat wandelen. Ik wil geen soldaat meer zijn."

„Zusje ook niet. Zusje wil ook niet soldaat zijn," zei Zus. En samen keerden zij naar huis terug, althans, zij verwijderden zich in die richting.

Generaal Janus gaf den moed niet gauw op.

„Kruipt allen het kreupelhout in, mannen," gebood hij, „en tracht het beruchte roovershol te vinden. Het móét hier in den omtrek zijn, dat staat vast."

De soldaten volgden zijn bevel op, maar hoe zij ook zochten, de hut konden zij niet vinden. Deze bevond zich trouwens ook op eene heel andere plaats, zoo slim waren de roovers wel geweest. Zij moesten onverrichter zake terugkeeren en den brief aan den Koning brengen. Deze bevond zich in zijn paleis met Gretha en Marie, die van hare reis teruggekeerd waren

zonder eenigen last van de roovers te hebben ondervonden.

„Heb je het roovershol ontdekt?" vroeg de Koning hun, toen zij genaderd waren.

„Neen Sire, — maar op de plaats, waar de aanranding heeft plaats gehad, vonden wij dezen brief. Hij is van de hand van Rinaldo Rinaldino, althans diens handteekening staat er onder, en is gericht aan Uwe Majesteit."

Met eene diepe buiging overhandigde de generaal den brief, welke met potlood geschreven was op een stuk papier uit een zakboekje, aan den Koning, die het blaadje met zijne oogen verslond. Daarna las hij het overluid voor.

„Maar dàt zal nooit gebeuren!" riep hij uit. „Zoo'n schande wil en mag ik mijzelven niet aandoen. Nog liever plaats ik mijzelven aan het hoofd van mijne troepen en ga zelf op onderzoek uit. Zoo'n vermetele roover! Wat denkt hij wel? Dat ik, de Koning van

een machtig rijk, mij verlagen zal om een losprijs te geven aan een bandiet? Dat zal nooit gebeuren!"

„Maar Sire," riepen de meisjes uit, „denk toch aan het leven van onze dierbare Prinses Sterreglans!"

„Wat! — Ik denk nergens aan!" riep de Koning stampvoetend uit, „nergens, versta je! Ik laat mij niet beleedigen door een gemeenen roover, een dief, die het op het geld en goed van mijne onderdanen toelegt. 't Is mijn plicht, die roovers onschadelijk te maken, en dat zal ik doen ook. Voorwaarts, mannen!"

De Koning trok thans met zijn leger mede, en ook de meisjes namen aan den tocht deel. Zij waren brandend nieuwsgierig, waar de geheimzinnige hut toch wel kon wezen, en stelden er zich groote pret van voor, als de roovers ontdekt werden en Prinses Sterreglans in vrijheid gesteld. Dat zou een aandoenlijk tooneel worden.

Maar 't kwam heel anders uit, dan zij gedacht en geloofd hadden, want hoe zij met hun allen ook zochten, van het rooversho1 ontdekten zij geen spoor.

„Ik begrijp het niet, Janus," zei Theo tegen zijn broer. „Wij kennen toch alle geheimen van het bosch, zou ik zeggen. . . ."

„Ja, behalve dit eene," viel Janus hem in de rede. „'k Begrijp ook niet, waar het wezen kan."

„'t Is gek," zei Theo peinzend. „Misschien is het op een grooten afstand van hier."

„Wel neen, dat kan niet, want ze hadden Leida

in een oogenblik tijds weggevoerd. Ze hebben zich mooi verstopt, dat moet ik zeggen."

„En wat zullen ze ons uitlachen, als we hen niet hebben gevonden," meende Theo. „Laten we nog maar eens goed zoeken."

„Ja, maar dat helpt niet. Ik heb wel al tienmaal plat op mijn buik gelegen en zoo elk kreupelbosch verkend, maar ik zie nergens iets, dat op eene hut gelijkt. Ik beken eerlijk, dat ik er niets van begrijp."

Na lang zoeken keerden allen naar het paleis terug, om te beraadslagen, wat hun thans te doen stond.

De meisjes waren er voor, het gevraagde losgeld in den hollen boom te leggen en den roover, die het kwam halen, zoo lang gevangen te houden, totdat hij de geheime schuilplaats verraden had.

Maar dat vonden de jongens niet eerlijk.

„Neen," zei Koning Theo, „dat doe ik niet, en 't is niet aardig ook. Ik vind het veel mooier, als wij de hut zelf en door eigen kracht ontdekken en dan de roovers gevangen nemen. Ik stel voor, dat wij het losgeld in den hollen boom leggen, en als Prinses Sterreglans in vrijheid gesteld is, haar uithooren. Dat is een eerlijk middel."

Zoo deden zij. Een portemonnaie met mos opgevuld werd door de krijgers in den hollen boom gelegd, met een briefje er bij, dat de Koning vertrouwen stelde in de eerlijkheid der roovers en thans den terugkeer van Prinses Sterreglans spoedig tegemoet zag.

Daarna wachtten zij af, wat er gebeuren zou. Niemand bleef in den omtrek van den boom, en inderdaad duurde het niet heel lang, of Prinses Sterreglans kwam zoo hard zij loopen kon, aansnellen. Allen sprongen op en hieven juichkreten aan over hare bevrijding, en zij zelf was zeer ontroerd, toen zij haar broeder in de armen viel.

Maar toen moest zij haar wedervaren vertellen, wat zij graag deed.

„O Sire," zei ze, „'t was verschrikkelijk. Onverwachts sprongen de roovers van achter een dikken boom te voorschijn, en eer ik nog goed begreep, wat er gebeurd was, zag ik de loopen van twee revolvers op mij gericht en hoorde ik mij toeroepen: „je geld of je leven!" 't Was een ontzettend oogenblik. Ze bonden mij een doek voor de oogen en voerden mij schielijk in een dicht bosch naar het roovershol."

„Een hol?" vroeg de Koning.

„Ja, een diep roovershol, waarin eene hut gebouwd is. En al mijn sieraden hebben ze mij afgenomen. O Sire, wat was ik blij, toen het losgeld betaald bleek te zijn, want wie weet, wat er anders met me gebeurd zou zijn."

„Een groot hol?" vroeg de Koning.

„Ja, een groot, diep hol, waarin een mooie, dichte hut...."

„Maar dan moet de hut in eene vallei gebouwd zijn," sprak de Koning tot generaal Janus. „Ik zou

niet weten, waar zij zich anders zou kunnen bevinden."

„Weet Prinses Sterreglans ons niet eenige aanwijzing te geven?" vroeg generaal Janus.

„Ik? Aanwijzing geven? Wel neen, hoe zou ik dat kunnen? Ze hebben er mij immers geblinddoekt heengevoerd...."

„Ja, maar toen Uwe Hoogheid terugkeerde!" viel de generaal in.

„Toen hebben ze mij ook eerst een doek voor de oogen gedaan en mij daarna langs allerlei omwegen tot op een grooten afstand gebracht. Ik kan u werkelijk niet de minste opheldering geven, generaal."

De Koning keek zijne onderdanen vragend aan. Hij was geen zier wijzer geworden en wist nog op geen stukken na, waar de hut lag. 't Was eene geheimzinnige geschiedenis. Bijna den geheelen middag hadden zij nu al naar die hut gezocht, en zij waren nog even wijs, als toen zij begonnen.

„'t Zijn listige schurken, en ik ben voor niemendal mijn honderdduizend gulden kwijt!" riep de Koning toornig uit.

„Voor niemendal?" viel de Prinses spijtig in, „en kan het Uwe Majesteit dan niets schelen, dat ik weer in vrijheid ben?"

„O ja, natuurlijk, daarover heerscht groote blijdschap in het gansche land!" zei de Koning. „Maar wij hadden zoo gehoopt, dat Uwe Hoogheid ons eenige aanwijzing zou kunnen geven, waardoor het mogelijk zou wor-

den, de bandieten op het spoor te komen. Dat is nu echter mislukt. De roovers zijn ons te knap geweest, en ik beschouw dat als een groote schande voor ons. Maar wij zullen den moed niet opgeven. Vroeg of laat moeten ze ons toch in handen vallen, dat staat als een paal boven water. Hoeveel roovers waren er?"

„In de hut bevonden zich slechts de hoofdman Rinaldo Rinaldino en diens onder-bevelhebber. Maar wel meer dan honderd roovers hielden overal de wacht."

„'t Is een brutaal stuk!" zei de Koning.

„En zien ze er niet verschrikkelijk uit?" vroegen Gretha en Marie, die brandden van nieuwsgierigheid om kennis met hen te maken.

„IJselijk! — Verschrikkelijk!" zei de Prinses.

„We gaan een nieuwen tocht doen," riep de Koning uit.

„Ja, — maar ginds komt de boschwachter!" zei Janus. „Hindert dat misschien ook!" liet hij er leuk op volgen.

Nu, — òf dat hinderde. De meisjes slaakten een gil van schrik, en sloegen dadelijk op de vlucht, gevolgd door de soldaten, die zoo hard zij konden beenen maakten. Weldra stonden Koning Theo en generaal Janus nog maar samen op den heuvel. In de verte zagen zij den boschwachter naderen, met een geweer, maar dit was een echt, — onder den arm.

„Laten wij Max en Odo waarschuwen," zei Theo. En met de handen voor den mond riep hij zoo hard, dat de boschwachter het hooren kon:

„Berg je! De boschwachter! — Max! — Odo! Pas op, — de boschwachter! — Vlucht! Vlucht!"

Heel ver uit het dichte kreupelhout klonk er antwoord.

„Ho, — hallo!"

„Zij hebben het gehoord," zei Theo. „Kom Janus, laten we maken, dat we wegkomen."

Een oogenblik later was er geen sterveling meer in het gansche rijk van Koning Theo te vinden. 't Was er eenzaam en verlaten. En toen een poosje daarna de boschwachter op die plaats aankwam, bleef hij staan om te zien, of de kinderen kwaad gedaan hadden. Hij zag echter niets, dat op baldadigheid geleek, en vervolgde met een glimlachje zijn weg.

ZESDE HOOFDSTUK.

HET FAMILIE-AQUARIUM. ER WORDT DOOR DE TANTES EEN PLANNETJE ONTWORPEN VOOR EEN PLEIZIER-REISJE NAAR AMSTERDAM.

Ademloos kwamen de meisjes en jongens bij Grootvaders huis aan, zoo hard hadden zij geloopen om niet met den boschwachter in aanraking te komen. Even later arriveerden ook Theo en Janus, en nog een poosje daarna Max en Odo.

Och, och, wat hadden die twee een pret, dat zij de anderen zoo mooi hadden weten te verschalken.

„Nu, wat zeg je er van?" riepen zij Theo en Janus toe, die bijna al hun vrijen tijd in het bosch doorbrachten, omdat zij er dicht bij woonden.

„Jullie hebt er eer van," bekende Theo, „en wij hebben er nog niet het minste begrip van, waar de hut staat. Doch wacht maar! Wij geven het nog lang niet op en zullen niet rusten, voordat we je gesnapt hebben."

En de meisjes riepen opgetogen uit:

„O, o, wat hebben we leuk gespeeld. Jammer, dat die boschwachter kwam en er een einde aan maakte."

„Kon je ons goed verstaan, toen we je waarschuwden?" vroeg Theo aan Max en Odo.

„O ja, gemakkelijk genoeg," zei Odo. „Wij verstonden woord voor woord."

„Dan ligt je hut ook dicht in de nabijheid van mijn troon," merkte Theo fijntjes op, „je hebt je daar leelijk verpraat!"

Dat begreep Odo ook, en hij antwoordde gevat:

„O ja, dat lijkt wel zoo, maar jij weet niet, of we op dat oogenblik wel in onze hut waren. Wie weet, misschien waren we wel op weg, om een inval in je paleis te doen. Roovers zijn tot alles in staat."

„Dat is waar," zei Theo, „maar voorloopig houd ik het voor bewezen, dat je hut niet ver weg ligt. Wacht maar, wij zullen je wel vinden."

„Dat moet nog," zei Max.

Op dit oogenblik werd de voordeur geopend en trad Tante Nelly naar buiten.

„Zoo jongens, heb je veel pleizier gehad in 't bosch?" vroeg ze met een vriendelijk lachje, maar tegelijkertijd liet zij hare oogen over de kindergroep ronddwalen, om te zien, of allen wel present waren.

„Is Zus niet bij jullie, — en Theodorus?" vroeg ze opeens, toen ze die twee miste.

De kinderen keken elkander wel een beetje verschrikt aan, want zij herinnerden zich op dit oogen-

blik levendig, dat zij beloofd hadden, op Zus te passen. En dat hadden zij schandelijk vergeten.

„Zus is den heelen middag bij ons geweest, Tante," zei Margo, wie het te binnen schoot, dat zij het lieve kind nog een kusje gegeven had achter Theo's troon.

„En Dorus ook," zei Janus. „Maar een poosje geleden is hij weggegaan, omdat ons spel hem verveelde. Ik weet niet, waar hij toen gebleven is."

„Eerst een poosje bij mij, en toen zijn ze samen weggegaan," sprak Theo. „Ze gingen naar huis, dacht ik. Later heb ik ze niet meer gezien."

„O, dan zijn ze misschien wel in een van de schuren," zei Tante Nelly. „Willen jullie even gaan kijken, of je ze vinden kunt?"

Dat wilden de kinderen wel. Op een drafje liepen zij het huis om en verschillende schuren in. Maar nergens waren de twee kleine vluchtelingen te zien.

„Zijn ze daar niet?" vroegen ze aan elkander, toen ze weer buiten kwamen.

„Neen, — in dìè schuur ook niet?"

„Ook niet," was het antwoord.

„Dan gaan we maar weer verder zoeken. Er zijn hier zooveel schuren en hokken, dat je lang zoeken kunt, eer je ze alle gehad hebt."

Het onderzoek werd dus voortgezet. De een keek in het waschschuurtje, de ander in den timmerwinkel, de derde in den koestal, de vierde in den paardenstal, een vijfde bij de varkenshokken, — maar nergens waren ze te zien.

„Dorus!" riep Theo.

„Zus!" riep Janus.

Doch ook hun roepen bleek tevergeefs te zijn.

„Heeft u Dorus en kleine Zus ook gezien?" vroeg Marie aan een van de werklieden, die van den achtertuin kwam.

„Dorus en kleine Zus?" vroeg de man, zich bedenkend. „Ja, dat heb ik wèl, — een poosje geleden. Zij waren toen bij de achterste schuur, en in het wagenhuis zag ik ze ook."

Marie zette in die richting haar onderzoek voort. Maar de anderen gingen even binnen kijken, of ze daar misschien intusschen aangekomen waren. Dat bleek echter het geval niet te zijn, en Tante Nelly maakte zich ongerust.

„Jan," zei ze tot haar man, „wil jij even gaan kijken, of je ze ziet? — Toe, gauw een beetje. Ik ben hier altoos ongerust met die slooten achter het huis."

Oom Jan legde zijne courant neêr.

„Och, jij bent ook altijd ongerust," bromde hij opstaande. „Die kinderen zullen niet in zeven slooten tegelijk loopen. Misschien liggen zij wel in de hangkast te slapen."

Op dit oogenblik kwam oom Gerard binnen. Hij had een flinken middagdut gedaan en was heerlijk uitgerust.

„Ga je even meê naar buiten?" vroeg oom Jan. „Dorus en Zus zijn zoek."

„O, die zullen wel ergens wezen," meende Oom Gerard. „Maar ik wil met alle genoegen even meègaan. Hè, wat heb ik lekker geslapen. Eerst even een pijpje stoppen."

„Toe, maak liever wat voort," spoorde Tante Mina aan, die ook altoos in duizend angsten zat over de kinderen. „Jullie talmt zoo verschrikkelijk..."

„Ja, ja, we gaan al," zei Oom Jan.

De twee ooms verlieten de kamer, en liepen het eerst naar de gevaarlijke plaats achter het huis. Zij wisten, dat daar slooten waren, diep genoeg om er in te kunnen verdrinken. Zij hadden nu het gezicht op den tuin achter het huis, gewoonlijk den achtertuin genoemd. Deze was door eene sloot van den voortuin gescheiden.

Opeens hoorden zij een angstkreet, en zij zagen bij die sloot Marie staan, met de armen, blijkbaar van schrik, ten hemel geheven.

„O, help! Help!" riep zij. En op 't zelfde oogenblik zagen de Ooms, dat het meisje zich in het water wierp. Vliegensvlug snelden zij er heen. Marie had hare zelfbeheersching blijkbaar verloren. De Ooms zagen alleen haar hoofd boven het water uitsteken. De sloot was dieper geweest, dan het meisje vermoed had, en nu deed zij wanhopige pogingen, om den oever te bereiken. Hulp kon zij toch niet verleenen, daar zij niet zwemmen kon.

Oom Jan ging op zijne knieën liggen en trok haar

met een vlugge beweging aan wal en op het droge. Maar zij bleef schreien en wees met haar hand naar het water.

„Wat is er dan toch?" vroeg om Gerard ongerust, want hij vreesde, dat er iets ergs gebeurd was.

„Dáár, — dáár, — de muts — van — Dorus!" stamelde Marie snikkend, steeds op het water wijzende.

Oom Gerard weifelde geen oogenblik, maar sprong pardoes in het water. En oom Jan volgde bijna onmiddellijk zijn voorbeeld. Het water kwam hun tot aan de borst, want de sloot was breed en diep. Zij bukten zich en voelden met de handen zoo diep mogelijk in het water.

„Hier, — hier heb ik wat!" riep Oom Jan, die doodsbleek zag van schrik en ontsteltenis. En toen hij zich oprichtte, had hij de kleine Zus in de armen. Slap hing haar lichaampje neer. Het lieve kind was bewusteloos.

Intusschen was het de tantes duidelijk geworden, dat er iets ernstigs aan de hand was. Tante Nelly, Tante Leida en Tante Mina kwamen buiten adem aansnellen.

„O God, — wat is er gebeurd? — Wat is er gebeurd?" riepen ze. Tante Nelly kwam juist op het oogenblik aan, dat Oom Jan zijn kind op den oever neerlegde. 't Gaf geen teeken van leven meer. Tante Nelly knielde naast haar op den grond. „Beweeg de armpjes op en neder!" riep oom Gerard haar toe.

Nu kwamen ook de andere kinderen op de noodlottige plaats aan.

„Wat is er? — Wat is er?" riepen ze. En toen ze zagen, hoe kleine Zus daar bewusteloos op den grond lag, begonnen de meisjes te schreien, en ook de jongens kregen de tranen in de oogen.

Oom Jan en Oom Gerard plonsden voortdurend in de grootste gejaagdheid door de sloot rond. Hunne kinnen raakten de oppervlakte van het water, zoo diep bogen zij zich, om maar laag te kunnen voelen.

Hun zoeken was en bleef echter zonder verder gevolg. Van kleinen Dorus, wiens muts nog op het water ronddreef, vonden zij geen spoor.

Grootvader kwam ook aanloopen. Hij bukte zwijgend bij Zus neder, en bewoog regelmatig hare armpjes op en neer. Toen hij dat eenige seconden gedaan had, tilde hij haar op en hield haar even voorover. Na een korte poos hoorde hij duidelijk, dat de ademhaling hersteld was, en na nog eenige seconden opende Zusje de oogen. Blijkbaar had zij nog maar heel kort in het water gelegen.

„Ze leeft! Ze leeft!" riep Grootvader verheugd uit.

„Ze leeft! Ze leeft!" herhaalden allen blij, maar toch op gedempten toon, want 't was duidelijk, dat Dorus verdronken was. Ook Oom Gijs en Oom Frits kwamen aansnellen, en nauwelijks hoorden zij, dat Dorus in de sloot lag en maar niet gevonden werd, of zij sprongen in het water en hielpen zoeken. 't

Was een vreeselijk angstig, — een ontzettend oogenblik. Tante Nelly wrong radeloos de handen, en ook de anderen tantes waren diep bedroefd. Voortdurend staarden zij op de vier mannen, die diep in het water bogen en zochten.

„Goddank, dat kleine Zus gered is," zei Grootvader zacht. „Zie, ze komt al bij en zal weldra geheel hersteld zijn. Er komt al een beetje kleur op haar wangetjes."

„Ja, — o ja," stamelde Tante Nelly, — „maar ach, mijn Dorus, mijn lieveling...."

„'t Is te laat!" riep Oom Jan, die zonder ophouden gezocht had. „Al vinden wij hem, dan is hij nu toch dood." Tranen rolden den ongelukkigen vader uit de oogen.

„Houd moed, — en zoek!" riep oom Frits hem toe. „Misschien is het nog niet te laat."

„Nog niet te laat!" schreide Tante Nelly, — „Neen, misschien is het nog niet te laat!"

Bij die woorden liet ook zij zich langs den oever in het water glijden, maar de sloot was te diep voor haar, en de ooms hielpen haar met eene vlugge beweging weer op den wal.

„Houd vol, — zoeken!" riep oom Gijs.

Snel liepen de mannen her- en derwaarts door de sloot, — maar hoe zij zochten, kleine Dorus werd niet gevonden. Allen staarden sprakeloos op het water, dat in heftige beroering was.

„Misschien ligt hij verder-op!" riep Grootvader zijne zonen toe. Hij nam een langen boonenstok van den grond op, en ging daarmede op eenigen afstand in het water zoeken.

Helaas, — helaas, — Dorus werd niet gevonden, en allen waren verstomd van schrik en ontsteltenis over het ontzettende van dit voorval. De ooms zochten nog wel, — maar zij hadden den moed verloren, het knaapje te redden. Als zij hem nog vonden, moest hij gestorven zijn. Eene diepe stilte heerschte nu aan den oever, waar nu ook enkele werklieden aankwamen en juist gereed stonden om in het water te springen, toen eene kinderstem vroolijk uitriep:

„Ha-ha-ha! Kijk eens, hoe grappig: Pa en de ooms zijn aan 't zwemmen! — Dat is leuk!"

Iedereen keek om, — en daar stond Dorusje in eigen persoon tusschen de anderen in, blootshoofds en met een lachend gezicht, de handen parmantig in de broekzakken.

De ooms hieven zich uit hunne gebogen houding op en staarden het kereltje stom van verbazing aan.

Daar zagen zij nu het onschuldige voorwerp, waarnaar zij in zooveel spanning hadden gezocht, in levenden lijve voor zich.

„Hier is hij! Hier is hij!" riepen de kinderen.

„Hier is hij!" riepen Grootvader en de tantes.

Tante Nelly vloog op hem toe en drukte hem aan hare borst, terwijl zij snikte van blijdschap, natuurlijk

... en daar stond Dorusje, blootshoofds, de handen parmantig in de broekzakken.

tot groote verwondering van Dorus, die zich maar niet kon begrijpen, waarmede hij zich zoo bijzonder verdienstelijk had gemaakt.

De ooms keken elkander eenige oogenblikken vrij onnoozel aan en barstten toen in een luid, zenuwachtig lachen los, en de een na den ander kropen zij uit de sloot. Daar stonden zij aan den oever, druipende van het water. 't Was een mal gezicht. Grootvader kon het niet helpen, maar hij moest er ook om lachen, zoodat hij bijna niet tot bedaren kon komen, en eindelijk lachten ook de tantes meê.

„Zeg eens, kereltje," zei Dorus' vader, die reden meende te hebben om boos op zijn jongen te zijn, „waar kom jij vandaan?"

„Uit den tuin, Pa," was het antwoord. „Was u aan het zwemmen?"

„Dat gaat je niet aan, bengel," zei Pa, „maar waar is je muts?"

„Zus heeft haar meêgenomen," zei Dorus. „Mijne muts viel op den grond, en toen liep Zus er meê weg."

„Zoo, — liep Zus er meê weg? Nu, als jij weer het hart hebt, om ons voor niemendal in 't water te laten . . ."

„Maar Jan," viel Tante Nelly in, „'t lijkt wel, of het je spijt, dat hij er niet in gelegen heeft. 't Was toch beter zóó, zou ik zeggen?"

Daar kon Oom Jan niet veel tegen inbrengen, en

hij volgde de ooms, die naar huis gingen om droge kleeren aan te trekken.

„Zus ook gezwemd!" riep kleine Zus. „Oom Gélad ook gezwemd, oom Gijs ook gezwemd, Pa ook gezwemd, — allemaal gezwemd."

Ja, ze hadden allemaal gezwommen, maar lang niet voor hun pleizier, en Oom Jan beloofde zijn zoontje een geducht pak voor zijne broek, als hij het weer waagde, naar den achtertuin te gaan.

Tante Nelly ging Zus, en zichzelf ook, verkleeden, maar zij gevoelde zich toch innig gelukkig, nu zij hare kinderen had mogen behouden. En de ooms konden aan het geval niet denken, of zij schoten in den lach. 't Was dan ook zoo mal mogelijk geweest, dat zij met hun allen door de sloot baggerden om Dorus te zoeken, terwijl deze er op zijn gemak aan den oever naar stond te kijken, nog wel met zijne handen in de zakken.

Dorus en Zus mochten dien middag niet meer naar buiten, maar moesten zich binnenshuis trachten te vermaken. Dat deden zij dan ook. Zij zochten alle voetkussens en stoven bij elkander, die te vinden waren, en maakten er een langen spoortrein van. Zus had het er zóó druk mede, dat zij telkens over den trein struikelde en soms tamelijk onzacht op den grond viel.

„Je bent een domme Zus!" riep Dorus haar toe.

„Niet waal!" zei de kleine meid, die zich dat niet

ongestraft liet zeggen. „Dolus is zelf eene domme Zus!”

Toen de trein klaar was, stak Dorus een wandelstok in een van de gaten der stoof, die voor locomotief diende. Dat was de pijp. En toen gingen zij samen uit rijden, tot groot vermaak van Bruuntje, die het spelletje zoo grappig vond, dat hij uit alle macht blafte en over de wagens heen en weer sprong.

„Buuntje ook meelijden!” riep Zus, terwijl zij hem bij zijn mooien pluimstaart trok en bij zich in haar waggon nam. Maar dat vond Bruuntje niet prettig. Hij deed alle moeite om weg te komen, wat hem niet gelukte, want Zus hield zijn staart stevig vast.

„Wacht Zus, ik

zal de katten ook halen!” bedacht Dorus. Hij verliet den trein en ging ze zoeken, maar ze waren nergens te vinden. De poesen lieten zich zoolang de logées er waren, zoo weinig mogelijk in huis zien, waar zij hare goede redenen voor hadden. Toch gelukte het Dorus eindelijk een van het drietal te grijpen. Hij vond haar in het melkhuis, waar zij bezig was te snoepen uit een melkteil. ’t Was Mietje met haar half afgeschoten staart. Mietje verzette zich uit alle macht tegen hare gevangenneming, maar ’t hielp haar niet. Ze moest tegen wil en dank mee uit rijden.

„Laten we Mie in eene stoof stoppen,” stelde Dorus voor. En Zus vond dat uitstekend. Mietje werd in de stoof gedrukt, wat wel eenige moeite kostte, omdat Mietje voor eene poes nog al groot en de stoof wat klein was. Mietje stak haar kop telkens boven den rand uit, om te zien, hoe zij zich het best zou kunnen redden.

„Zus moet er op gaan zitten,” zei Dorus. „Dan kan Mietje niet wegloopen.”

Zoo geschiedde. Zus nam op de stoof plaats en Mietje zat gevangen.

Dorus ging vlak achter de locomotief zitten, en rukte den wandelstok snel heen en weer.

„Ik ben de machinist, en Zus en Mietje zijn de reizigers!” riep hij Zus toe. Hij maakte een ontzaglijk lawaai met den wandelstok, en verbeeldde zich, dat de trein vliegensvlug over de rails voortrolde. ’t

Was hem, of hij den trein zag gaan en de locomotief hoorde zuchten.

„Ja," riep Zus, „Dolus is de masitist en ikke is de leizigel. Kijk, Mietje steekt den poot dool het gaatje. Kijk eens, hoe glappig!"

Dorus keek om, en ja, — 't was waar. Mietje stak inderdaad iets door één van de gaten der stoof, maar 't was haar pootje niet, neen, 't was het stompje staart, dat de jager haar gelaten had.

En dat vonden zij zoo grappig, dat ze er verbazend om lachen moesten, zoo erg, dat Dorus van zijn wagen viel en Zus zijn voorbeeld volgde. Daar lagen zij samen te rollen over den grond van 't lachen. Maar poes maakte van de gelegenheid gebruik, om de vlucht te nemen, de kamer uit. Toen Dorus en Zus haar gingen zoeken, was zij nergens meer te vinden.

De ooms en tantes zaten om de theetafel en hadden pret van den weeromstuit. Zij waren in eene recht blijde stemming, omdat de twee verloren gewaande drenkelingen zoo prettig speelden en samen zoo'n pleizier hadden.

„O, 't zijn zulke lieve kinderen," zei Tante Nelly met moedertrots. „'t Zijn schatjes van kinderen, en ze kunnen toch zoo lief met elkander spelen, dat het een lust is om er naar te kijken."

„Je zoudt ze stelen, alle twee!" zei Oom Gerard, die rusteloos naar iets liep te zoeken, dat hij maar niet scheen te kunnen vinden. „'t Zijn een paar

engeltjes. 's Nachts schreeuwen zij moord en brand als zij slapen moeten, en overdag kruipen zij in eene sloot en bezorgen de heele familie een koud bad. Als 't mijn kinderen waren...."

„Nu, wat dan?" vroeg Tante Nelly een beetje geraakt, want zij kon van hare lievelingen geen kwaad hooren.

„Wel, — dan bond ik ze overdag elk aan een poot van de tafel vast, en 's nachts stopte ik ze een doek in den mond, zoodat ze met den besten wil van de wereld geen geluid konden geven."

„Wat zoek je toch?" vroeg Tante Mina, die een stukje theebanket zat te eten, en het als naar gewoonte kruimeltje voor kruimeltje opat. Van een stukje theebanket of iets dergelijks zat ze gewoonlijk wel een kwartier te genieten, in tegenstelling van Oom Gerard, die 't koekje meestal in zijn geheel in zijn mond stak, en het in een minimum van tijd naar binnen werkte.

„Och, — ik kan nergens mijn pijpje vinden," zei oom Gerard. „'k Zoek er wel al een half uur naar. Heb jij het nergens gezien?"

„Lekker!" zei Tante Leida. „Dan kun je ook mijne mooie gordijnen niet zwart rooken. Als jij hier maar een paar dagen geweest bent, kan ik ze gerust in de wasch doen, want dan zien ze totaal zwart."

„Je hadt je pijp in den mond, toen je in de sloot sprong," zei Oom Jan.

„En ik ben er zonder pijp uitgekomen," zei Oom Gerard. „Dan is er toch althans één drenkeling omgekomen, — één slachtoffer gevallen!"

„In de kast ligt nog wel eene andere pijp," zei Tante Leida lachend. „Ik heb medelijden met je."

„Je bent een engel, hoor!"

Een oogenblik later dampte oom Gerard er weer gezellig op los, en de tantes hielden zich onledig met het beramen van een plan voor een reisje naar Amsterdam.

„Ik mòèt een nieuw hoedje hebben," zei Tante Mina. „Ik heb werkelijk geen hoed meer, om op te zetten."

„Dat zal wel waar wezen," zei Oom Gerard. „Je doet niet anders dan hoeden koopen."

„O, jij gelooft natuurlijk weer niet, dat het noodig is, — maar dat komt, omdat je er geen verstand van hebt. Ik kan er eigenlijk geen dag langer buiten, — dat is wat anders."

„Nu, willen we dan Dinsdag naar Amsterdam gaan?" stelde Tante Nelly voor. „Ik moet hoogst noodzakelijk een nieuw japonnetje hebben...."

Oom Jan sprong verschrikt op en keek zijne vrouw met groote oogen vragend aan.

„En Zus een mooi zomermanteltje. Die van verleden jaar kan ze natuurlijk niet meer dragen...."

„Neen, dat begrijpen we," bromde Oom Jan.

„En voor Theodorus eene muts...."

„Vrouw, houd op!" riep Oom Jan uit. „Of heeft Adolf soms ook wat noodig?"

„Neen, Adolf niet, gelukkig. Ik gooi het heusch niet over den balk, dat durf ik zeggen. Maar wat noodig is, dàt is noodig. Je hebt zelf gezien, hoe zijn mutsje uit de sloot te voorschijn is gekomen. 't Mooi is er totaal af...."

„Wat doet die jongen ook in de sloot te kruipen," bromde Oom Jan.

„Hij heeft er immers niet eens in gelegen, alleen zijne muts maar. Je moest daar dankbaar voor wezen, in plaats van nog te mopperen op den koop toe. Ik vind, dat wij er nog best af komen, als er maar alleen een nieuw mutsje noodig is...."

„En een nieuw japonnetje en een nieuw manteltje," bromde Oom Jan. „Enfin, ga maar. 't Zal wel niet anders kunnen."

„Neen, dat kan het zeker niet," zei Tante Nelly.

„Willen we dan Dinsdag maar gaan?" stelde Tante Mina voor. „Als we met den trein van negenen vertrekken, kunnen we om een uur of vier weer terug zijn."

„Ja, ik vind het best," zei Tante Leida.

„Wou jij dan ook meê?" vroeg Tante Nelly. „Maar dat is eenvoudig onmogelijk! Wie moet er dan toezicht op de kinderen houden? Voor geen geld van de wereld laat ik ze aan Bé over."

„De Ooms," stelde Tante Leida voor.

„Hartelijk dank!" riep Oom Gerard uit. „Ik heb ze vannacht al meer dan genoeg genoten."

„Oom Jan dan," hield tante Leida vol, die graag het reisje wilde meêmaken. „'t Zijn zijn eigen kinderen, dus is hij er de naaste toe."

„Ik moet Dinsdag naar Den Haag," zei Oom Jan. „'k Heb er een —"

„Jij hebt niemendal in Den Haag te doen," wierp Tante Nelly hem tegen. „Maar 't doet er niet toe. Ik zal Dorus en kleine Zus wel meenemen, dan behoeft niemand last van hen te hebben."

„Behalve wij!" zei Tante Mina, die het geen aangenaam vooruitzicht vond, met die twee lieve kinderen door Amsterdam te dwalen.

Op dit oogenblik werd de kamerdeur geopend en trad Tante Rika binnen, in gezelschap van haar zoontje Gerrit, een ongezeglijke deugniet van vier jaar. En nauwelijks had zij het plan om naar Amsterdam te gaan vernomen, of zij zeide:

„Dat komt al wonder mooi uit, want ik moet ook noodzakelijk daar eens winkelen. 'k Moet eens kijken naar een regenmantel voor mezelf, een nieuw pakje voor Gerrit, en nog enkele kleinigheden meer. Ik ga bepaald meê."

„En Gerrit dan? Laat je dien thuis?"

„Ik wil ook meê," schreeuwde Gerrit op half huilenden toon, omdat hij bij ondervinding wist, dat hij daarmede gewoonlijk alles gedaan kon krijgen, wat hij graag wilde.

„Neen, broekeman, jij blijft thuis!" zei Tante Rika.

„Neen, ik wil ook meê," huilde Gerrit met een langen uithaal. „Ik wil ook meê, hoor."

„Wel ja, waarom kan dat niet," zei Tante Nelly.

„Dorusje en Zusje laat ik hier ook niet zonder toezicht achter, want ik zou geen oogenblik gerust zijn. Gerrit kan best meê."

„Ik wil ook meê! Ik wil ook meê, Moe!" drensde Gerrit met eene taaie volharding, zonder een oogenblik te twijfelen aan de overwinning.

„Nu, goed dan, maar je moet beloven, dat je zoet zult zijn, en gehoorzaam. — Beloof je me dat? Anders is er geen sprake van."

„Ja Moe, ik zal zoet zijn," beloofde Gerrit. „Krijg ik dan een koekje?"

„Ja, als we in Amsterdam zijn, krijg je ook een koekje, als je maar zoet bent."

„Neen, ik wil nu een koekje hebben," drensde Gerrit, die de kristallen koektrommel op de tafel zag staan.

„Hier heb je er dan een," zei Tante Leida.

„Gerard, kijk jij Dinsdag dan eens naar de kinderen?" vroeg tante Mina. „Ze zijn groot genoeg, om je geen bijzonderen last te veroorzaken, en loopen op hun eigen beenen. Als ik maar weet, dat er wat toezicht is. Anders ga ik ook niet gerust van huis. En denk vooral aan Max. Voor een kind van een ander heb je toch altijd nog meer verantwoording, dan voor je eigen kinderen."

„Ja, ja, ga maar gerust," zei Oom Gerard. „Als ze me te druk worden, lok ik ze allemaal in het waschhok en draai dan de deur op slot. Dan weet ik zeker, dat ze geen ongeluk krijgen."

Dat was dus afgesproken. Tante Leida zocht eenige mode-tijdschriften op, en de dames verdiepten zich weldra in de beschouwing van de verschillende modelletjes, die daarin te zien waren. En de ooms, die wel

begrepen, dat dit onderwerp niet spoedig afgehandeld zou zijn, stonden op, om eene flinke wandeling te gaan maken.

Gerrit had zich met zijn koekje bij Dorus en Zus gevoegd, om aan hun spel deel te nemen, maar hij was al spoedig in een ernstigen twist gewikkeld met Dorus, die hem zijn koekje afnam en het zonder veel complimenten opat.

Gerrit was door die handelwijze diep gegriefd, en hij betuigde zijne ontevredenheid, door Dorus een gevoeligen klap op zijn wang te geven.

Tante Leida voorkwam echter eene formeele vechtpartij, door een ander koekje te presenteeren. Zelfs Dorus deelde in die gunst, wel een beetje tot zijne eigen verwondering, omdat hij er heilig van overtuigd was, dat hij het eigenlijk niet had verdiend.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

HET GEHEIM VAN OOM GERARD. GERRIT LAAT ZICH VAN DEN GULLEN KANT ZIEN EN BEREIDT ZIJNE MOEDER EENE VERRASSING. EEN PRETTIG UITJE.

De twee Paaschdagen waren vrij rustig voorbijgegaan, en zelfs de nachten waren bijzonder kalm geweest. Dat kwam door Oom Gerard, die een buitengewoon vernuftigen inval had gehad. Op zijne wandeling met Oom Jan hadden zij ook het naaste dorp bezocht, en daar had achter een der winkelramen een verbazend groote uitstalling van paascheieren zijne aandacht getrokken.

„Dat is een idée," riep hij plotseling uit. „Wacht even, Jan, ik moet hier wat koopen."

Toen hij weer terug kwam, plooide een zelfvoldaan glimlachje zijne lippen, en hij zeide:

„Nu zal ik eens zien, of die kinderen van nacht weer zoo'n heidendsch lawaai maken."

„Wat dan?" vroeg Oom Jan, die zich daar ten eenenmale machteloos tegenover gevoelde.

„Dat zul-je wel zien. Wacht maar tot van avond."

Toen de kinderen goeden nacht hadden gewenscht, en gereed stonden om zich naar de slaapkamers te begeven, zei Oom Gerard, terwijl hij een paar groote suikereieren liet zien:

„Hoort eens, kinderen, ik heb wat moois bedacht. Die den geheelen nacht het zoetst is geweest en morgen het laatst opstaat, krijgt een cadeautje van me. Maar bedenkt wel, dat je niets krijgt, als ik je geluid ook maar even heb gehoord. Dan eet ik alles zelf op, al kwam je morgen avond pas uit je bed. Heb je dat goed begrepen?"

„Hoera! Hoera!" riepen de kinderen lachend. „U zal van mij geen kik hooren," voegde Max er bij.

„En van mij ook niet!" zei Odo.

„En ik kom den heelen dag niet uit mijn bed, dan heb ik het stellig gewonnen!" riep Dorus uit.

„Zusje zal zoet zijn, Oom Gélad!" zei kleine Zus.

„Goed zoo, dat is afgesproken," zei Oom Gerard. „Je geeft den heelen nacht geen kik, en morgen ochtend houden jullie een wedstrijd, wie het langst kan slapen. Welterusten! Wie het wint, mag uitzoeken!"

„Wel te rusten! Wel te rusten!" klonk het antwoord.

En Zus kwam Oom Gerard een extra kusje brengen.

„Wel te lusten, Oom Gélad, Zus zal zoet zijn!" zei ze.

Oom wreef zich de handen van genoegen over zijn

vernuftigen inval, en Grootvader en de tantes moesten er om lachen.

Inderdaad bleek het middel van Oom Gerard een verrassende uitwerking te hebben. De kinderen sliepen den ganschen nacht aan één stuk door en hielden zich den volgenden morgen doodstil.

Om half acht stonden de tantes op, die met Grootvader naar de kerk zouden gaan, en daar zij graag bijtijds klaar wilden zijn, riepen zij de kinderen om op te staan.

Zij kregen echter geen antwoord, en niemand bewoog zich, om het bevel op te volgen. Zij bleven rustig liggen met de oogen stijf dicht. Oom Gerard, die een heerlijken nacht had doorgebracht, hoorde hoe Tante Nelly en zijne vrouw vruchteloos probeerden, de kinderen wakker te krijgen, en moest er braaf om lachen.

„Dolf! — Theodorus!" riep Tante Nelly herhaaldelijk, maar de kinderen bleven slapen.

„Margo! — Theodorus! — Max! — Opstaan!" riep Tante Mina, maar eveneens zonder succes. 't Bleef doodstil in de kinderledikanten.

„Wat slapen die kinderen van morgen vast!" zei Tante Nelly tot haar man, die nog niet opgestaan was. Maar deze herinnerde zich, welke list Oom Gerard gebruikt had, en zeide:

„Wel neen, ze slapen niet. Ze doen maar net of ze slapen, om den prijs van Oom Gerard te winnen. Ze zijn Oost-Indisch doof van morgen."

„Ha ja, dàt zal het wezen!" zei Tante. „Toe jongens, staat nu maar op. Je hebt het allemaal gewonnen, dat kun-je gerust aan Oom Gerard zeggen."

Maar de kinderen gaven geen antwoord. Ze geloofden hun Moe niet en bewaarden een plechtig stilzwijgen. Tante Nelly kreeg echter haast, want zij wilde de kinderen graag gekleed hebben, voor zij de deur uitging.

„Toe, kinderen, nu geen gekheid verder, hoor, — je moet nu opstaan. 't Is hoog tijd."

't Bleef doodstil.

„Ik zeg, dat je nu moet opstaan! — Dolf, — Theodorus! — Zus! — Je moet opstaan, zeg ik."

De kinderen bewogen zich onrustig, want ze hoorden duidelijk, dat Moe boos werd, en ze wilden niet graag ongehoorzaam zijn. Maar aan den anderen kant wilden zij ook niet graag hun kans op den prijs verliezen. Dolf bewoog zich onrustig onder zijne dekens, en Dorus deed heel eventjes zijne oogen open, die hij tot nog toe stijf dicht had gehad. Maar hij kneep ze dadelijk weer toe.

„Max! — Theodorus! — Margo! — 't Is nu meer dan tijd. Komt, staat op, — ik ga naar de kerk van morgen, en moet vroeg klaar zijn. Toe, staat nu vlug op!"

De tantes hadden echter goed praten, en Oom Gerard lag in zijn bed te lachen, dat het ledikant er van schudde. „Dat is een verwonderlijk middel," dacht

hij. „Gisteren waren zij met geen mogelijkheid in hun bed te houden, en nu is er paardenkracht noodig, om hen er uit te krijgen."

Eindelijk waren de tantes geheel gekleed, en als de kinderen nu niet dadelijk opstonden, kwamen zij niet eens vroeg genoeg meer klaar, om met Grootvader meê te gaan.

Tante Nelly werd boos. Zij pakte, zonder een woord te spreken, kleine Zus op, en tilde haar uit bed. Maar Zus verzette zich met hand en tand. Zij hield zich aan de sporten van het ledikant vast en gilde luidkeels. „Neen, Moe, neen Moetje. Zusje wil niet opstaan, dan heb Zusje het gevelliest!"

Tante Nelly hield echter voet bij stuk en rustte niet, voordat zij het gewonnen had, tot groote droefheid van Zus.

Maar zoo had Oom Gerard het niet bedoeld. Hij wilde het kleine kind volstrekt geen verdriet aandoen, en riep daarom:

„Kom maar hier, Zus, bij oom Gerard. Dan krijg je wat lekkers!"

Deze belofte stuitte den tranenstroom van Zus, en zij verliet met een blijden glimlach haar slaapkamer, om naar Oom Gerard te gaan.

„Dag Oom Gélad, Zus is zoet geweest," zei ze.

„Ja hoor, Zus is eene lieve meid," zei Oom. „Kijk eens, wat heb ik hier voor je?"

En hij liet haar een netje met heerlijke Paascheitjes

zien in allerlei kleuren. Wat was Zus blij! Ze gaf Oom een kus, en danste met haar schat de kamer uit.

„Kijk eens, Moe, — van Oom Gélad geklegen! — Kijk eens, Pa, van Oom Gélad geklegen!"

Pa richtte zich in zijn bed op, en zeide:

„Laat eens zien, Zus! — O, o, heb jij dat van Oom Gerard gekregen? Dat is prachtig, hoor. En wat zijn dat nu wel?"

„Dat zijn eitjes, Pa. Eitjes van Zus. Van Oom Gélad geklegen."

„Ja wel, maar wat zijn dat nu voor eitjes?"

„Eitjes, Pa, lekkele eitjes."

„Ja, erg lekker, — maar weet je nu niet, wat dat voor eitjes zijn?"

„Suikeleitjes, Pa. — Van Zus."

„Neen, zoo heeten ze niet," zei Pa, „'t Zijn Paascheitjes."

Zus keek haar Pa een oogenblik met groote oogen aan, die zich met tranen vulden; haar neusje begon zenuwachtig te trillen, en eindelijk barstte Zus droevig uit:

„Neen, — neen, — 't zijn niet Pa's eitjes, — 't zijn Zusjes eitjes. Zus heeft ze van Oom Gélad geklegen. 't Zijn niet Pa's eitjes, — 't zijn Zusjes eitjes . . . ."

Oom Jan en Tante Nelly schoten er om in een lach.

„Ja, hoor, 't zijn Zusjes eitjes, en niet Pa's eitjes," zei Oom Jan. „Hier heb je ze weer terug. Eet er maar

lekker eentje van op, — maar de andere moet je nog bewaren."

Zus' tranen waren nu spoedig gedroogd, en zij liep met haar schat naar 't ledikant van Dolf en Dorus, van wie ze echter niets te zien kreeg, daar de jongens diep onder de dekens gekropen waren. Ze sliepen blijkbaar nog vast.

Bovendien nam tante Nelly haar op, en deed haar met spons en handdoek een heerlijke kuur ondergaan. Daarna werd ze vlug aangekleed.

Tante Mina had intusschen een zwaren strijd te voeren met Max, Odo en Margo, die maar niet te bewegen waren, wakker te worden en het bed te verlaten. Wat had Oom Gerard een pret. De suikereieren hadden hem een aardigen duit gekost, maar hij had voldoening van de uitgaaf.

Ondanks alle krachtsinspanning van tante Mina gelukte het haar niet, hun de oogen te doen openen, laat staan de kinderen uit bed te krijgen. En zij waren veel te zwaar voor haar, om ze op te tillen.

Ze werd boos, want de tijd drong. Als ze zich niet haastte, kon ze niet meer klaar komen, om met het rijtuig mede te gaan.

„Gerard," riep ze haar man toe, „heeft die flauwiteit nu nog niet lang genoeg geduurd? Laat de kinderen nu opstaan, — direct!"

Nu, Oom Gerard vond ook, dat de grap lang genoeg geduurd had. Hij stond op, en riep:

„Hallo, jongens, — wie het eerst bij me is, mag uitzoeken."

Holderdebolder vlogen de kinderen overeind en het bed uit. Ze tuimelden bijna over elkander heen. Margo won het, zoodat zij het mooiste Paaschei kreeg, maar de anderen konden toch ook tevreden zijn, want 't waren alle prachtstukken van eieren, dat moest gezegd worden.

De kinderen werden vlug gewasschen en keurig netjes aangekleed. Toen ze een poosje later beneden kwamen, aan de ontbijttafel, kon men ze door een ringetje halen. Ze waren er zelf grootsch op. En ze luisterden met goedwilligen ernst naar de vermanigen der moeders, die hun op het hart drukten, toch vooral voorzichtig te zijn en zich niet vuil te maken. Zij namen zich dan ook plechtig voor, aan dien wensch gevolg te geven.

Maar o wee, wat zagen ze er uit, toen de moeders uit de kerk terugkeerden! Odo had groote gaten in een nieuw paar kousen gekregen, doordat hij over een hek met prikkeldraad geklommen was. Hij was er, natuurlijk bij ongeluk, aan vast blijven haken. Margo had met kleine Zus bij de pomp in de melkerij gespeeld. Natuurlijk hadden zij ook eventjes gepompt, maar hoe het kwam, wisten zij niet, doch ze waren doornat. Hare jurkjes zagen er uit als dweilen.

Max had een winkelhaak achter in zijn broek gekregen, naar hij dacht ook bij het overklimmen van

het prikkeldraad. Dolf had het er het beste afgebracht. Alles was heel bij hem. Alleen had hij in het koetshuis wat wagensmeer op zijn witte frontje gekregen, dat hij er met zijn zakdoek gepoogd had af te vegen, waardoor het nog veel erger geworden was. Dorus had bij het varkenshok gespeeld en de beesten wat voer gegeven. Zijne schoenen zagen er ontoonbaar uit, en zijne kleeren zoowel als zijn gezicht zaten vol vuile spatten. In een woord, de moeders stonden stom van schrik, toen zij hunne lievelingen teruggezagen. Wat werden de kinderen geducht beknord, — maar zij hadden het dubbel en dwars verdiend.

„'t Is toch verschrikkelijk!" riep Tante Mina uit. „Nu waren ze een paar uren geleden zoo keurig netjes, dat het een lust was om te zien, — en kijk me nu eens aan. 't Lijken wel bedelaars. 't Is schandelijk, zooals ze zich toegemaakt hebben. Komt, gaat maar dadelijk meê naar boven; zóó kun je niet blijven."

„Kom, kom, wees toch wijzer," zei Grootvader. „Ga die kinderen niet verkleeden! Je kunt wel aan den gang blijven, want over een uur zien ze er toch weer even erg uit als nu. Laat ze vandaag maar zoo blijven; dat is het beste, wat je doen kunt."

„Ik zou me schamen, als er visite kwam," zeiden de tantes. Maar zij gaven toch aan Grootvaders raad gehoor, en bepaalden er zich alleen toe, hunne lievelingen meê naar de waschtafel te nemen, waar zij

terdege onderhanden genomen werden. En zij kregen den uitdrukkelijken last, in geen enkele schuur te gaan, geen hek over te klimmen en niet bij het varkenshok te komen.

De twee Paaschdagen gingen verder vrij rustig en kalm voorbij, zonder buitengewone voorvallen. En zoo kwam de Dinsdag, de dag, waarop de tantes het reisje naar Amsterdam zouden maken.

Allen waren vroeg in de weer, om zich reisvaardig te maken, want om negen uur ging de trein, en dan moesten ze dus aan het station zijn. Ze waren Oom Gerard veel te vroeg bij de hand, want hij had nog laat met Oom Jan zitten schaken en dus nog maar een korten nacht gehad, toen het leventje begon.

De kinderen, die niet meê gingen naar Amsterdam, waren er ook wakker van geworden, en maakten op de kamer van Odo en Max een lawaai van belang. Er lag geen deken of kussen meer in de ledikanten, en de jongens vochten met elkander, dat de kamer er van dreunde. Max stond overeind in het ledikant en stelde koning Theo voor, die zijn koninkrijk moest verdedigen tegen de aanvallen van Rinaldo Rinaldino en diens roovers. En eindelijk meende Max, dat hij zich zoo verdienstelijk van zijn plicht gekweten had, dat er noodzakelijk te zijner eere gevlagd moest worden. Hij bond daarom het beddelaken aan den stok van de plumeau vast, schoof het raam open, en stak het heele gevalletje naar buiten, waar het witte

laken door den wind statig heen en weder werd bewogen.

„Leve de dappere koning Theo!" riep Max opgewonden uit. „Jongens, kijk de vlag eens lekker wapperen! — Leve koning Theo!"

De andere jongens hadden er braaf schik in, en stonden allen in hun nachthemd voor de ramen, om te kijken.

Maar op dit oogenblik kwam Grootvader naar buiten, en toen hij het lawaai boven zijn hoofd hoorde, keek hij naar boven, en

vond dit stukje toch wel wat al te erg, te meer, daar Dolf bezig was, door het andere geopende raam een peluw naar buiten te werken.

„Heidaar!" riep Grootvader. „Wil jullie dat beddegoed wel eens naar binnen halen, — onmiddellijk, hoor je!"

Max schrok er niet zoo'n beetje van, en hij trok zoo schielijk de plumeau naar binnen, dat de stok hem ontglipte en het heele laken op Grootvader terecht kwam.

Max zelf vond het verschrikkelijk, — en Grootvader keek ook boos, — maar op 't volgende oogenblik moest hij er toch om lachen.

„Nu is 't nog mooier!" riep hij naar boven. „Odo, haal dit stelletje dadelijk naar binnen en schuif de ramen toe. Die gekheid moet uit wezen, of ik stuur jullie allemaal met den eersten trein naar huis."

De jongens hoorden aan Grootvaders stem wel, dat hij niet erg boos meer was, maar zij vonden het toch maar beter, dit spelletje niet langer voort te zetten.

Tante Rika kwam bijtijds aan, in gezelschap van haar zoontje Gerrit, die braaf in zijn schik was, dat hij meê mocht naar Amsterdam, — en enkele minuten later reed Zonneland het erf af, om de familie naar den trein te brengen. Gerrit mocht naast hem zitten en de uiteinden van de leidsels vasthouden. Hij kwam daardoor in de illusie, dat hij het paard mende.

„Kan ik niet goed sturen?" vroeg hij met trots.

„Of je!" zei Zonneland. „Je bent een baas, hoor."

„Geef me de zweep ook maar," zei Gerrit. „Dan loopt hij nog veel harder."

„Ja, straks," zei Zonneland. Maar hij was wel wijzer, en liet de zweep stil in den koker staan.

Zij kwamen vroeg genoeg aan het station, en gingen wat op het perron wandelen. Gerrit en Dorus vonden dat heel gezellig, en sprongen telkens van het perron af op de rails, tot grooten schrik van de twee moeders, die hun geboden, bij haar te blijven en haar een hand te geven. Maar daar was Gerrit in het geheel niet toe te bewegen. Hij bleef doodkalm tusschen de rails loopen, en stoorde zich aan het roepen van zijne moeder niemendal. Hij was als altoos verschrikkelijk ongezeglijk.

Gelukkig kwam juist de chef naar buiten, die hem toeriep:

„Heidaar, kleine deugniet, wil jij wel eens maken, dat je daar vandaan komt!"

De chef had een geweldig zware stem, die den kleinen Gerrit een geduchten schrik op het lijf joeg. In minder dan geen tijd was hij op het perron, en hij kroop zoo dicht mogelijk tegen zijn moeder aan, telkens omkijkende naar den chef, die hem een rechte bullebak toescheen.

Tante Rika was den chef wàt dankbaar voor zijn tusschenkomst en zij knikte hem vriendelijk toe, wat

met een lachje beantwoord werd. De chef kende de familie van a tot z, en hij wist wel, dat Gerrit een lastig kereltje was.

Eindelijk kwam de trein binnen, en allen namen in eene coupé plaats, waarin zich maar één reiziger bevond. 't Was een oude heer, die het Handelsblad zat te lezen. Hij scheen het niet prettig te vinden, dat er zooveel reizigers bijkwamen; hij groette althans niet en keek de kleinen vrij onvriendelijk aan. Zus scheen haar medereiziger ver van aardig te vinden, want ze zei hardop tegen haar Moe:

„Die heel is niet lief, he Moesje?"

Tante Nelly schrok geducht van deze opmerking, en meende niet wijzer te kunnen doen dan te veinzen, dat zij haar dochtertje niet verstaan had.

„Zit je lekker, Zus?" vroeg ze, om hare aandacht van den vreemden heer af te leiden.

„Ja, Moesje, Zusje zit lekkel, — maal die heel is niet lief, he Moesje?"

Moesje kreeg een kleur tot achter de ooren, en de andere tantes wisten niet, hoe zij zich houden moesten.

Tante Nelly gaf geen antwoord, maar begon dadelijk een gesprek met hare zusters en hield zich, of zij de opmerking van Zus niet verstaan had. Dat was echter volstrekt niet naar den zin van Zus, die een beetje boos werd en met hare voetjes tegen de bank trappelde, uitroepende:

„Die heel is niet lief, hè Moesje? — Die heel is

niet lief, hè Moesje? — Die heel is niet lief, hè Moesje?"

„Neen!" bevestigde Gerrit. „Lang niet, hoor!"

Tante Nelly was ten einde raad, en schaamde zich verschrikkelijk over haar jongste telg. Het zweet brak haar uit, vooral toen de heer haar door zijn glinsterende brilleglazen met een doorborenden blik aankeek.

„Dat mag Zus niet zeggen!" gebood tante Nelly.

„Neen, Moesje, Zus is zoet, — maar die heel is niet lief, hè Moesje?" hield Zus vol.

„Ja, die heer is wèl lief," zei Tante Nelly. „Zus moet stil wezen en niet praten."

De heer prevelde binnensmonds iets van „onopgevoede kinderen," maar nam verder geen notitie van zijne medereizigers, zoodat Tante Nelly een beetje meer op haar gemak kwam. Ze had een zakje biscuitjes meegenomen voor de kinderen en gaf hun die, om er wat mede te spelen. Dorus, als de oudste, mocht ze uittellen. Nauwelijks had Zus gezien, dat er wat lekkers was, of ze liet zich vlug van het kussen glijden om bij Dorus te komen, maar bij ongeluk kwam ze op de voeten van den heer terecht, die luidkeels au riep, daar Zus hem juist op een van zijne likdorens had getrapt.

Hij vouwde zijne courant driftig dicht, en zei boos tegen Zus:

„Lompe meid, kun je niet zien, waar je loopt? Blijf op je plaats zitten."

Zus keek hem met groote oogen aan, tot zij opeens uitriep:

„Moesje, die heel heeft maal één tand in zijn mond. Hoe komt dat, Moesje?"

Tante Nelly wist zich haast niet te bergen van schaamte. Zij pakte Zus driftig bij den arm, en zette haar in een hoek van de coupé op de bank, zoover mogelijk van den heer af. Daar kon zij hem niet meer zien, en Tante hoopte, dat haar gedachtengang daardoor eene andere richting zou nemen. Maar zij had niet op Gerrit gerekend, die de ontdekking van Zus blijkbaar heel interessant vond. Hij ging dicht bij den heer staan en keek hem onderzoekend aan.

„Eén tand maar?" — riep hij uit, „dat is een beetje. Ik heb er veel meer."

De tantes waren ten einde raad. Met roode hoofden keken ze elkander aan. Gelukkig floot de trein voor het station Haarlem. Na een blik van verstandhouding gewisseld te hebben, stonden zij op en verlieten met haar kroost de coupé, om een anderen wagen te gaan zoeken. Zij durfden hier niet langer te blijven.

Tante Nelly koos nu echter de wijste partij: ze gaf een van de conducteurs een fooitje, en verzocht vriendelijk om eene afzonderlijke coupé, wat gaarne toegestaan werd, omdat er niet veel passagiers waren. En nu werd de reis zonder verdere onaangenaamheden volbracht.

Maar in Amsterdam werd het uitkijken voor de

tantes, want het was er verschrikkelijk druk, vooral op het plein voor het station en op het Damrak. Onophoudelijk rolden electrische- en paarden-trams af en aan, en 't aantal andere rijtuigen was niet te tellen. Met kleine Zus had tante Nelly geen moeite, want die liet zich aan een handje gewillig leiden, maar Dorus en Gerrit verkozen dat niet te doen, en verkeerden voortdurend in de grootste gevaren.

Gerrit raakte al heel gauw bijna onder een electrische tram, en 't was alleen aan den flinken bestuurder daarvan te danken, dat door snel te stoppen een ongeluk voorkomen werd. Tante Rika zag nu niet rood, maar doodsbleek van den schrik.

„Ik wou, dat ik dien lastigen jongen thuis gelaten had," zei ze, terwijl ze met hare hand zijn pols stevig omklemde en hem daardoor dwong, in hare nabijheid te blijven.

Gerrit vond dat niet prettig en rukte en trok om los te komen, en toen hem dat niet gelukte, begon hij uit alle macht te schreeuwen. Wel, wel, wat ontwikkelde dat kleine kereltje een kolossaal geluid. Het trok zelfs, tot Tante Rika's groote ergernis, de aandacht der Amsterdammers, die den kleinen dwingeland met blijkbare verbazing aanstaarden. Tante Rika wist bijna geen raad, want zij vond het ver van prettig, zoo het middelpunt van ieders belangstelling te zijn, maar zij durfde haar zoontje toch niet los te laten uit vrees, dat hij een ongeluk zou krijgen.

Gelukkig viel Dorus, toen de nood op 't hoogst was, in een openstaanden kelder, wat Gerrit zoo grappig vond, dat hij plotseling luidkeels begon te lachen.

Dorus had met zooveel aandacht naar een winkelraam gekeken, waarachter een groote uitstalling van reusachtige Paascheieren den wensch bij hem deed opkomen, dat Oom Gerard tegenwoordig mocht zijn, — dat hij het openstaande luik niet had opgemerkt en hij pardoes in de diepte verdween, tot groote ont-

steltenis van tante Nelly natuurlijk. Zij gaf een gil van schrik. Maar op 't volgende oogenblik verscheen Dorus' hoofd weer boven den beganen grond. Het manneke scheen zich niet bezeerd te hebben. Alleen keek hij schichtig achterom, wat zijn oorzaak hierin vond, dat een man in den kelder hem met barsche stem had toegeschreeuwd:

„Wat moet jij hier doen, kwâjongen? Wil jij wel eens maken, dat je wegkomt, of ik zal je . . . ."

Meer had Dorus niet noodig. Als eene kat zoo

vlug kroop hij tegen het trapje op, en op een draf voegde hij zich bij zijn moeder.

„Heb-je je niet bezeerd?" vroeg deze.

Dorus keek nog eens haastig achterom, naar den kelder, maar werd gerustgesteld, toen hij daar niemand ontdekte, — en zeide:

„O neen, Moe, heelemaal niet. — Wat was ik gauw beneden!"

Gerrit liep nog te schateren van 't lachen, zoo prettig had hij de buiteling van Dorus gevonden. Maar 't gevolg van een en ander was toch, dat de jongens niet meer zoo overmoedig waren en wat dichter bij de dames bleven, die dat een gelukkig verschijnsel vonden.

Zoo bereikten zij den Nieuwendijk, waar het ook wel druk, maar voor de kinderen niet gevaarlijk was. De kleintjes werden hier op een taartje getrakteerd, en daarna ging men een van de groote confectiemagazijnen binnen, om een pakje voor Gerrit te koopen. Hij protesteerde heftig, toen hij uitgekleed werd, want 't was volgens hem nog lang geen avond en hij wilde nog niet naar bed. Maar toen zijne Moe zei, dat hij een mooi, nieuw pak kreeg, onderwierp hij zich toch. De eerste broek, die hij aanpaste, was hem veel te groot, zoodat de tantes er om lachen moesten, zoo potsierlijk als Gerrit er mede uitzag, maar Gerrit zelf vond haar bijzonder mooi, en wilde geen andere meer aanpassen. Hij stapte

door de kamer rond met groote passen, en riep uit:

„Dat is een mooie broek, Moe, — een groote. Die wil ik hebben."

Hij zag er uit als een kleine Volendammer. Dorus had hem er met gemak gezelschap in kunnen houden.

De bediende moest geweld gebruiken, om hem de broek weer uit te trekken, maar Gerrit werd er onhandelbaar door. 't Kostte vrij wat moeite, om een geschikt pakje voor hem te vinden. Dorus liep intusschen alle trappen op en af, en verdween in alle kamers en vertrekken, om een oogenblik later weer op eene heel andere plaats te voorschijn te komen. Kleine Zus legde bezoeken af bij de winkeljuffrouwen achter de toonbank, waar het lieve kind eene zeer welkome verschijning was. Ze zag er dan ook snoezig uit, en had voor iedereen een praatje.

Tante Mina was den Nieuwendijk een eindje opgewandeld, om vast eens voor de ramen van de hoedenwinkels te kijken, hoe de nieuwste mode was. Zij hoopte zich daardoor het doen van een keuze te vergemakkelijken, maar zij zag zoo vele modelletjes, dat het haar verbijsterde en in de war bracht.

Van den confectie-winkel ging men naar een mantelmagazijn, waar tante Rika vrij vlug klaar kwam, en zoo werden verschillende winkels bezocht en de noodige inkoopen gedaan. Uren gingen daarmede heen, tot groot verdriet van de kinderen, die zich spoedig begonnen te vervelen en moede werden van het heen en

weer drentelen. Maar over het geheel hadden zij zich nog al goed gehouden en waren niet erg lastig geweest. De dames waren er dan ook bijzonder over tevreden, en besloten een grooten bazaar binnen te gaan, om voor allen een cadeautje te koopen. Dat hadden de kinderen wel verdiend, meenden zij. Die bazaar was een verbazend groote winkel, met ontelbaar veel toonbanken en uitstallingen. Achter elke toonbank stond een bediende of eene winkeljuffrouw.

De kinderen vonden het er prachtig, en keken hunne oogen uit naar al het fraais, dat er te zien was.

„Ik wil eene zweep hebben!" riep Gerrit uit, daar hij zich herinnerde, hoe hij 's morgens het paard had gemend, maar van Zonneland de zweep niet had mogen gebruiken. Nu zou hij er zelf wel voor zorgen, en als dan het rijtuig kwam, om hen van den trein te halen, zou hij Vos eens goed laten draven. En wat waren er mooie zweepen te koop! Hij zag er zelfs bij met een fluitje aan het dikke einde.

Zus stond al spoedig verdiept in de beschouwing van eene groote collectie prachtige poppen. Er waren er bij wel zoo groot als Zus zelf. De juffrouw wond een van de poppen op en zette haar op den grond. Wie beschrijft de verbazing van Zus, toen zij zag, dat de pop een wandeling ging maken, precies als een levend kind. Zus begon werkelijk te meenen, dat het een echt kind was, en wilde haar een handje geven.

„O Moe, — o Moesje!" riep zij verrukt uit. „Kijk eens, wat een mooie pop. Hij kan loopen, — hij kan loopen! — Moesje! — Moesje dan, kijk toch eens! — Zoo'n pop wil ik glaag hebben! Kijk — kijk, — hij loopt tegen de toonbank aan. — Au, — daal lolt hij om. — Och, heb je je zeel gedaan? Kom maal hiel, hool. Zus zal je helpen."

Zus raapte haar op, en vervolgde, precies als tot een levend kind:

„Toe, loop nog eens een eindje. — Toe dan!"

Maar de pop bleef staan, tot haar groote spijt.

„Kan jij niet platen?" vroeg Zus, wie het verwonderde, dat de pop niets zei.

De winkeljuffrouw wond de pop nog eenmaal op, en liet haar opnieuw over den vloer loopen. Zus keek het met schitterende oogen aan.

„Toe Moesje, — klijg ik dat kindje? Toe maal, Moesje, Zusje wil het zoo glaag hebben."

„Hoeveel kost die pop wel, juffrouw?" vroeg Tante Nelly.

„Veertig gulden, Mevrouw! Vind u haar niet prachtig? — En ijzersterk, dat durf ik u verzekeren."

Tante Nelly wilde het graag gelooven, maar veertig gulden voor een pop, daar was geen denken aan. Zij nam Zus bij de hand, en leidde haar uit de verzoeking. Maar Zus keek telkens om naar de mooie poppen.

Gerrit stond nog altoos bij de toonbank met de zweepen.

„Moe," riep hij telkens, „krijg ik eene zweep? Ik wil graag eene zweep hebben."

Zijne Moe dacht er echter geen oogenblik over, om aan dien wensch te voldoen, want zij stelde er zich niets dan displeizier van voor. Ze begreep zeer goed, dat alles en iedereen van dat zweepje te lijden zou krijgen, en daarom stond het bij haar vast, dat Gerrit in deze nu eens niet zijn zin zou hebben.

't Was verbazend druk in den bazaar, want iedereen mocht er vrij binnenloopen, ook al kocht men er niets. Honderden menschen verdrongen zich bij de uitstallingen, en er werd ook veel gekocht. De meeste bedienden waren druk in de weer om de kooplustigen te helpen.

„Moe, krijg ik eene zweep?" zeurde Gerrit, die al eene mooie had uitgezocht.

„Neen," was het antwoord. „Eene zweep krijg je niet. Ik denk er zelfs niet aan."

De tantes liepen van de eene uitstalling naar de andere en kochten verschillende voorwerpen voor huishoudelijk gebruik. Zoo schafte Tante Leida zich een mandje aan, dat zij met riempjes aan het stuur van hare fiets kon bevestigen, wat erg gemakkelijk was, als zij boodschappen ging doen in Haarlem. Tante Mina kocht een theelichtje en een trekpot, Tante Rika een mooi stel voor de waschtafel, kortom, van allerlei zaken werd een flinke inslag gedaan, en den chef van het magazijn werd opgedragen van alles

een pak te maken en het op te zenden aan Grootvaders adres.

Gerrit kreeg van zijne Moe een mooi paardenleidsel, met belletjes eraan. Hij vond het erg mooi, maar verlangde nu dubbel naar eene zweep, want die hoorde erbij, naar hij meende. Hij spande dadelijk Dorus in, en ging met hem uit rijden door de paden van den bazaar, tot grooten last van de bezoekers. En telkens, als hij zijne Moe ontmoette, vroeg hij om eene zweep, 't liefst met een fluitje er aan.

Dorus kreeg een blikken sabel en een soldatenpet, waarmede hij bijzonder in zijn schik was.

„Nu kan ik nog pas goed voor soldaatje spelen in het bosch!" riep hij verrukt uit. „Moe, krijg ik ook een pistooltje met een doosje donderpoedertjes, om Rinaldo Rinaldino dood te schieten?"

Zijne Moe vond dat echter minder geschikt voor hem. „Neen mannetje, we zullen wijzer zijn," was het antwoord.

Voor Zus werd een mooi poppen-sportkarretje gekocht, dat ook door den chef tegelijk met het andere goed zou worden opgezonden.

Eindelijk waren de dames klaar om te vertrekken. Alleen moest Tante Nelly nog een meerschuimen pijpje voor Oom Jan koopen. Zij wist, dat hij daar al sedert lang naar verlangd had. Zij begaf zich daarom naar de afdeeling van de fijne pijpen, en vroeg om een en ander te mogen zien.

Die fijne voorwerpen werden bewaard in een kastje met een glazen deksel, dat om twee scharnieren draaien kon. De bediende sloeg het deksel voorzichtig open, en Tante Mina informeerde naar de prijzen der verschillende pijpen.

Intusschen stuurde Gerrit zijn paard tusschen de menschen door en riep voortdurend; „Huup paard! Huup Vos!" Hij stelde zich voor, dat hij met Vos van Grootvader uit rijden was. Dorus dacht ook aan dat edele dier, en daar hij wist, dat Vos nog al wild was, deed hij niets anders dan steigeren.

Eindelijk gaf hij zoo'n woesten sprong, dat hij zijn evenwicht verloor en tegen het glazen deksel van de vitrine viel, die met een donderend lawaai op den grond terecht kwam.

Dat gaf een schrik!

De scherven glas rinkelden over den vloer, en de mooie pijpjes rolden in alle richtingen.

De chef van het magazijn kwam snel toeschieten, om te zien, wat er gebeurd was.

„Wat is dat? — Wat is dat?" vroeg hij, zich een weg banende door den drom van nieuwsgierigen, die zich in een oogenblik om de gevallen vitrine verzameld hadden.

„Die jongens gooien me de vitrine op den grond," antwoordde de bediende, terwijl hij ijverig begon, de gevallen en verspreide pijpen bijeen te zoeken.

Tante Nelly en Tante Rika stonden al weer met

kleuren als boeien, en zij hadden geducht het land. Tante Nelly zei tot den chef:

„'t Is wat moois, dat moet ik zeggen. Natuurlijk zal ik de schade vergoeden, — als u me die maar even wil opgeven. Die kinderen zijn ook zoo vreeselijk wild...."

De pijpen waren gelukkig alle nog heel, wat wel een wonder was en niet weinig voor de qualiteit pleitte. De gebroken ruit echter moest vergoed worden, en de chef schatte de waarde daarvan op ongeveer een rijksdaalder. Tante Nelly vond den prijs hoog genoeg, maar betaalde zonder tegenspraak. Ze besloot nu echter, Oom Jan het gewenschte pijpje maar niet te geven, dan bleven de onkosten ongeveer even groot.

En toen alles verrekend was, zei ze:

„Laten we nu maar dadelijk vertrekken, voor er nog erger dingen gebeuren."

„Ja, en 't is hoog tijd ook," waarschuwde Tante Leida, die op haar horloge gekeken had. „We zullen nog erg hard moeten loopen, als we den trein van drieën halen willen. Ik vrees zelfs, dat dit al onmogelijk zal zijn, want 't is van hier naar het station nog een heele afstand."

„Laten we dan maar dadelijk gaan," stelde Tante Mina voor. „Ik ben doodmoê, en zou niet graag te laat komen. Waar zijn de kinderen?"

Ja, waar waren de kinderen? 't Was lastig zoeken in dat groote magazijn, met zijne vele bezoekers.

Ha, ginds bij de poppen stond kleine Zus. Tante Leida ging naar haar toe en nam haar bij eene hand. En in den versten hoek zagen zij Dorus springen en steigeren. Tante Rika ging hen halen, en met overhaasten spoed verliet de familie den bazaar, om naar het station te gaan. Dorus werd vliegensvlug uitgespannen, en met groote schreden sloeg men den weg in naar den Dam.

„Toe, laten we nog wat harder loopen," zei Tante Mina. „Ik geloof nooit, dat wij den trein anders nog halen."

„Maar ik kàn niet harder!" zei Tante Nelly.

De kinderen werden zoo snel mogelijk voortgetrokken. Elke tante had er een voor hare rekening genomen. Eindelijk kregen zij het station in het gezicht, en Tante Leida, die met het horloge in de hand liep, riep de anderen toe:

„Voortmaken, — nog maar drie minuten."

Opeens stond Tante Nelly midden op straat stil, want zij deed eene ontdekking, die haar niet weinig schrik aanjoeg. Voor haar liep Tante Leida met kleine Zus, en nu zag ze, dat Zus eene mooie pop onder haar armpje hield gekneld.

„Zus! — Zus!" riep Tante Nelly. „Hoe kom jij aan die mooie pop?"

„Van Gellit geklijgd!" riep Zus terug. „Gellit is zoet."

„Van Gerrit gekregen?" vroeg Tante Nelly ontsteld. En zich tot Gerrit wendende, vervolgde ze:

„En hoe kwam jij aan die pop, Gerrit?"

„Weggepakt van de tafel," zei Gerrit doodkalm. Tegelijkertijd haalde hij iets uit zijne blouse te voorschijn, en vervolgde:

„Kijk, eene zweep heb ik ook. Hij kan fluiten, hoor maar."

Hij blies op het uiteinde, en ja, een schel gefluit deed zich hooren.

„Maar kind, dat is gestolen!" riep Tante Nelly, die bleek werd van schrik en ontsteltenis.

„O, maar er waren nog zweepen en poppen in overvloed," zei Gerrit wijs. „Er zijn er nog genoeg."

„Kom, vooruit maar, of we komen nog te laat," viel Tante Rika in, die met gefronst voorhoofd geluisterd had.

„Er is nu toch niets meer aan te doen. Naar dien bazaar terugkeeren gaat niet...."

„Toe, niet talmen!" riep Tante Mina.

„Nog één minuut!" waarschuwde Tante Leida.

En voort ging het weer, wel met tegenzin van Tante Nelly, die binnenmonds over „gestolen waar" mompelde, maar toch vlug genoeg, om nog juist bijtijds den trein te halen. De portieren waren al dicht, maar een van de conducteurs was zoo vriendelijk, hen te helpen. 't Was juist op 't nippertje, want nauwelijks waren zij gezeten, of de trein zette zich in beweging.

„Kijk eens, wat eene mooie zweep!" riep Gerrit

opgetogen uit, tot groot vermaak van twee vreemde dames, die ook in de coupé zaten. Hij gaf er Dorus een klap mede en riep: „Huup Vos! Vooruit!"

„Maar kind, die zweep heb je gestolen!" zei Tante Rika boos. „Je moogt zoo maar niets wegnemen."

„Ja wel, Moe, die man zei er niemendal van."

„Misschien heeft hij het niet gezien," zei Tante Mina.

„En die pop!" zei Tante Nelly bedrukt. „Wat moeten die menschen wel van ons denken! Ik schaam me dood. Zusje mag die pop niet houden, hoor Zus. Die juffrouw uit den winkel moet de pop terug hebben."

Zusje liet haar lipje droevig hangen en maakte aanstalten om te gaan schreien. Doch Tante Leida had medelijden met haar, en zeide:

„Ja wel, Zusje mag de pop wel houden. Alles kan nog wel terecht komen. Als we thuiskomen, schrijven we eenvoudig een briefje met verzoek, om ons te willen melden, hoeveel die zweep en die pop kosten, en dan kunnen we het bedrag tegelijk met het andere geld opzenden. Zus krijgt de pop van Tante Leida, en Gerrit de zweep."

„Alles goed en wel," zei Tante Rika, „maar op die manier wordt mijn jongen een dief, en heb ik alle kans, dat hij het bij eene volgende gelegenheid weer doet."

„Och kom, 't kind is nog te klein om dat alles

zoo precies te begrijpen," meende Tante Mina. „'k Zou er nu verder maar niet over praten. Hij zal later wel wijzer worden. 't Kind weet nog niet beter."

„O, dat geloof ik ook wel," beaamde Tante Rika. „'t Is anders werkelijk een lief kind, in het geheel niet hebzuchtig of inhalig, en hij kan best wat missen ook. Dat zie je nu weer aan die mooie pop, die hij aan Zus heeft gegeven. Hij denkt altoos aan een ander, nog veel meer dan aan zichzelven."

En zij streek haar kereltje liefkoozend over het hoofd.

„Maar Gerrit mag nooit iets wegnemen, — dat is heel leelijk."

„Huup Vos!" riep Gerrit, terwijl hij Dorus opnieuw met de zweep wilde slaan, maar bij ongeluk den hoed van de dame raakte, die naast Dorus zat, wat hij zoo grappig vond, dat hij er luidkeels om ging lachen.

En Dorus vond het ook wel aardig, maar de dame niet.

„Zou u dat zweepje niet van het kind afnemen, Mevrouw?" vroeg zij aan Tante Rika met een zuurzoet gezicht.

„Zeker, Mevrouw, zeker," zei Tante. „Geef hier die zweep, Gerrit. Straks in het rijtuig mag je er meê spelen."

„Neen," zei Gerrit. „Ik houd de zweep."

„Neen, dat doe je niet," zei zijne Moe. „Geef hier."

Gerrit zou het stellig niet gedaan hebben, maar

Tante Mina nam hem de zweep doodbedaard uit de hand en legde haar in het net, dat voor Gerrit veel te hoog was om er bij te kunnen.

De reis werd zonder ongelukken volbracht, en de tantes zagen met een zucht van verlichting, dat het rijtuig aan het station stond. Gerrit moest natuurlijk bij Zonneland zitten en de leidsels weer vasthouden. En met zijne zweep probeerde hij Vos te slaan, die daarop in het geheel niet gesteld was. Vos legde de ooren in den nek en zette zijne neusgaten open. „Je slaat Vos niet meer, hoor Gerrit, of wij gaan aan den hol!" zei Zonneland. „Heb je 't begrepen?"

Gerrit deed, of hij die vermaning niet hoorde. Maar Zonneland rukte hem de zweep uit de handen en gaf hem een tik op de vingers bovendien. Gerrit nam hem dat hoogst kwalijk, maar 't gevolg was toch, dat zij niet op den hol gingen en behouden thuis kwamen.

Och, och, wat hadden de Tantes veel te vertellen, en wat moesten de Ooms soms smakelijk lachen. Nu, dat moesten de Tantes ook wel, nu alles goed afgeloopen was en zij de verschillende gevallen meer van den grappigen kant gingen bekijken. Maar zij hadden toch een dag van veel zorg en inspanning gehad. Gelukkig dat de gekochte voorwerpen bij aankomst ieders goedkeuring wegdroegen. Dat was een groote troost.

Zus zette dadelijk haar mooie pop in de sportkar

en reed er de kamer mede door. Dorus zette zijne muts op en deed zijn sabel om, en toen spande Gerrit hem met het paardentuig in, en ging met zijne gestolen zweep achter hem aan. 't Was wel een beetje mal, dat het paard eene sabel om had, maar het steigerde toch prachtig. En dat was de hoofdzaak.

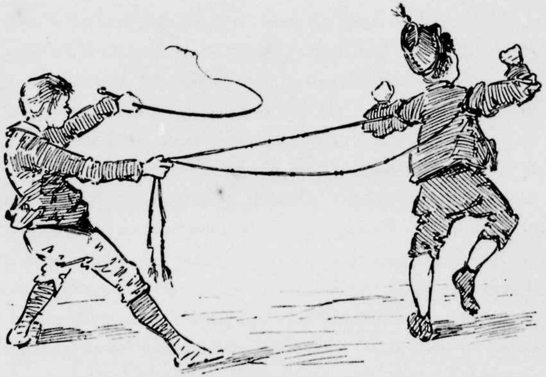

ACHTSTE HOOFDSTUK.

DE HINDERLAAG. GENERAAL JANUS WORDT GEDECOREERD, EN ER VERSCHIJNT EEN VREESELIJK SPOOK.

Odo en Max hadden zich onledig gehouden met het versieren van de hut. Theo en Janus waren dien dag met hun vader naar Den Haag, en daardoor was het spel niet voortgezet. Odo en Max hadden echter niet stil gezeten. Zij hadden hunne hut zoo mooi mogelijk gemaakt door aan beide zijden van den ingang een vlaggetje in den grond te steken en een oud kleed op den grond te leggen. Bovendien hadden zij eene gelukkige vondst gedaan, of eigenlijk wel meer dan een. Op den mesthoop hadden zij een oude koekepan ontdekt, een afdankertje uit de keuken, doch er zat nog maar één gaatje in, en op de vliering vonden zij een masker van een neger. 't Zag pikzwart, maar de lippen waren rood en de oogen hadden witte randen. Er zaten vier gaten in: een voor den mond, één voor den neus en twee voor de oogen. Ook vonden zij een groot aantal lampions op de vliering, met stukjes kaars er nog in.

„Weet je wat, Odo," zei Max, die nog al vindingrijk was. „Laten wij twee latten nemen, een lange en eene korte, en die kruiselings over elkander spijkeren, precies zooals het geraamte van een vogelverschrikker gemaakt wordt. Als wij er dan een wit laken omheen hangen en dat negermasker er met een paar spijkertjes bovenop timmeren, is het precies een spook. Wij planten het ding voor den ingang van onze hut, om elken ongewenschten bezoeker schrik aan te jagen. Zeg, — is dat niet leuk?"

„Prachtig!" zei Odo. „Dat ding is dan onze schildwacht. O jé, wat zullen de meisjes gillen, als ze het onverwachts te zien krijgen. Maar wat moeten we met die koekepan doen? We hebben immers toch niets te eten?"

„Dat doet er niet toe," meende Max. „Alles is maar spel. Dan doen we maar net, of we eten. Onze geweren en pistolen zijn ook niet echt, en toch schieten we er meê. En we zijn toch immers geen echte roovers ook. 'k Zou niet graag willen, dat het waar was."

„Ja, ja, je hebt gelijk, Max," zei Odo. „We zullen alles naar onze hut brengen; we hebben daar vandaag mooi de gelegenheid toe. Laten we eerst een paar latten gaan timmeren in de schuur, bij den timmerman. Daar kunnen we alles vinden, wat we noodig hebben."

Zoo gezegd, zoo gedaan; de Neys, de timmerman, hielp hen aan latten en sloeg even het geraamte in elkaar. Ook bevestigde hij het negermasker aan het

boveneinde, en maakte een punt aan den onderkant van den langen stok.

„Dan kun-je hem gemakkelijker in den grond steken," zei hij. „Kijk jongens, als je nu een blikken kaarshoudertje uit eene lampion achter het masker bevestigt, kan daar een kaarsje in branden. Als het dan donker wordt, is het precies een spook met vurige oogen, neus en mond."

„Ha ja!" riep Max uit, „dat zal mooi wezen!"

Eindelijk was

alles klaar, en brachten de jongens het naar de hut. De lampions werden aan de wanden bevestigd, en het spook voor den ingang geplant. De koekepan werd in de hut opgehangen aan een der boomstammetjes. 't Was nu de mooiste hut geworden, die ooit door jongenshanden kon worden gemaakt, en Max en Odo waren er buitengewoon trotsch op.

„Wat zullen ze opkijken, als ze haar eindelijk vinden," meende Odo. „'t Is een pracht van eene hut."

„Morgen zetten we ons spel voort!" zei Max. „Ik verlang er al weer naar."

Odo ook. Maar de jongens werden in hunne verwachting teleurgesteld, want den volgenden dag regende het hard, zoodat zij gedwongen waren, zich in de schuren te vermaken. En Max en Odo hadden het druk, om hunne lampions en den schildwacht in veiligheid te brengen. Ze borgen alles in hunne hut, en dekten een en ander met zakken toe. 't Was al Woensdagmiddag geworden, eer zij zich in het bosch konden begeven. De lampions werden weer opgehangen, met kaarsjes er in, want de jongens hoopten, dat zij wat later dan gewoonlijk buiten zouden mogen blijven, om de hut te kunnen verlichten, — en de schildwacht betrok zijn post weer. Het witte laken werd om de stokken gehangen, en van een oude blikken bus werd den neger een achterhoofd en een schedel vervaardigd. Nu kon er een kaarsje in worden aangestoken, zonder dat er gevaar voor brand te

vreezen was, en het spooksel zou, in den avond vooral, een verschrikkelijken aanblik opleveren.

's Woendagsmiddags, ongeveer tegen vier uur, begon het spel. De kinderen waren allen present, behalve Zus, die niet meê mocht naar het bosch. Ook Dorus was weer van de partij, thans getooid met zijne soldatenpet en gewapend met zijne blikken sabel. Odo en Max betrokken het roovershol, en Koning Theo nam plaats op zijn troon. Zijne borst was bedekt met vergulde sterren van bordpapier, die ridderorden moesten voorstellen. Hij zag er prachtig mede uit. De meisjes gingen in het gras aan zijne voeten zitten, en generaal Janus en diens troepen waren in het kamp gelegerd op een kleinen afstand.

Koning Theo ontbood den generaal bij zich, en voerde langen tijd een fluisterend gesprek met hem. Toen Janus eindelijk bij zijne soldaten terugkeerde, speelde hem een listig glimlachje om de lippen; blijkbaar had hij met den koning een slim plan ontworpen, maar hij hield het voor de soldaten geheim.

De Koning beval de meisjes, en ook Prinses Sterreglans, zich bij den generaal te voegen, en met hem op verkenning uit te trekken.

De generaal plaatste zich voor zijne troepen, en sprak:

„Soldaten, wij gaan een gevaarlijken en moeilijken tocht ondernemen, want nog altoos wordt dit land door eene brutale en overmoedige rooversbende onveilig gemaakt. 't Is eene schande voor mij en voor mijn leger, dat het ons tot nog toe niet gelukt is, die bandieten in handen te krijgen. Maar heden moet ons dat gelukken. Volgt dus stipt mijne bevelen op. Er mag op dezen tocht geen enkel woord worden gesproken, en wij moeten ons gedruischloos voortbewegen. Niet het minste geritsel mag onze tegenwoordigheid verraden. Geeft acht! — Linksom! — Voorwaarts! — Marsch!"

De troepen zetten zich in beweging met generaal Janus en de meisjes aan het hoofd.

„Generaal," fluisterde Prinses Sterreglans, „wij gaan den verkeerden kant op . . . ."

„Ik verzoek Uwe Hoogheid haar mond te houden," sprak de generaal kortaf. „Ik handel volgens de bevelen van Zijne Majesteit."

De prinses zweeg beschaamd, en de tocht werd voortgezet.

„Geen gedruisch maken," zei de generaal. „Ik hoor takken kraken, en dat mag niet."

„Maar er liggen hier zooveel takken," zei Karel.

„Ja, we kunnen ze niet vermijden," meende Dolf.

„Dan loop je maar, zonder den grond aan te raken," gebood de generaal. „Hier gaan we weer linksom, en we verschuilen ons tusschen gindsche heuveltjes, achter het kreupelhout. Weest nu vooral doodstil, zoodat we die plaats onopgemerkt bereiken."

Dolf keek Karel aan en fluisterde hem toe:

„Ha, ik begrijp het al. Wij gaan eene hinderlaag betrekken, om de roovers te overvallen. Dat kan mooi worden."

„Ja juist, eene hinderlaag," zei Karel, die niet goed wist, wat voor ding dat was.

Het leger sloop op de teenen langzaam verder, en inderdaad maakten zij daarbij niet meer leven, dan strikt noodzakelijk was.

„Goed zoo," fluisterde Janus hun toe, „goed gedaan."

Het heuvelachtige terrein was nu bereikt, en ze kropen tegen de helling op, tot zij den bovenrand bijna hadden bereikt. Zij hadden nu maar even het hoofd op te heffen, om er overheen te kunnen zien, en dan hadden zij een prachtig gezicht op den omtrek. Want Janus had hen naar een punt gevoerd, waar zeven lanen uit verschillende richtingen elkander ontmoetten, zoodat het zoo goed als zeker was, dat ze de roovers ontdekken moesten, zoodra dezen uit het hol te voorschijn kwamen, om zich hier of daar verdekt op te stellen. En dat mòèsten zij wel doen, wilden zij weer reizigers kunnen overvallen. Bovendien onttrok dicht kreupelhout hen aan de achterzijde aan het oog.

„Zie zoo," sprak generaal Janus met een fijn lachje, „laat ze nu maar komen, als ze durven; wij zullen ze wel krijgen, die bandieten." En zich tot Prinses Sterreglans wendende, voor wie hij natuurlijk bijzondere zorg moest dragen, vroeg hij:

„Ligt Uwe koninklijke Hoogheid zoo wel gemakkelijk?"

„Dank u, generaal," was het antwoord. „Ik lig verrukkelijk, dank zij uwe goede zorgen."

„Zou het lang duren, eer ze komen?" vroeg Dorus, wien het wachten alweer begon te vervelen en die met zijne sabel in het mos vóór hem porde.

„Hoe wou ik dat nu weten?" zei de generaal. „Je moet niet zulke domme vragen doen."

Het geduld van Dorus werd geruimen tijd op de proef gesteld, en de meisjes werden zenuwachtig van het lange wachten. Bovendien kregen zij allen een onaangenaam stekerig gevoel in de beenen. Zij wisten niet, wat daarvan de oorzaak was en meenden, dat het kwam van het onbeweeglijk stilliggen, waartoe zij gedwongen waren.

„Ik geloof nooit, dat zij komen," sprak Dolf. „We hebben zeker eene verkeerde plaats uitge.... au, wat prikt het me in mijne kuit! Het doet echt pijn!"

„Au!" riep Prinses Sterreglans, „mij ook!"

„Weest toch stil!" gebood generaal Janus, die ook onwillekeurig met zijne beenen lag te trekken. „Ze kunnen elk oogenblik komen, en 't zou.... au!.... ik voel het ook,.... 't zou jammer wezen, als ze ons.... au!.... wat is dat toch, 't komt zeker van de houding.... te vroeg ontdekten."

„Ssst! Ik hoor.... au!.... au!.... wat," fluis-

terde Prinses Sterreglans. „Hoor, — geritsel in 't kreupelhout!"

„Ja, — 't komt nader, — weest nu doodstil."

„Au, — au!" zei Margo. „'t Prikt in mijn hals, achter mijn oor."

„Daar zit een beest, — eene mier!" zei Marie.

„Eene mier? — O, eene mier!"

„Hier ook, — hier ook, — kijk eens, wel honderd!" zei Gretha verschrikt.

Een hevig gekraak deed zich in het kreupelhout aan den overkant van den weg hooren.

„Dorus heeft met zijn sabel een mierennest opengepikt!" merkte Gretha op.

„Zoo'n sufferd!" zei Dolf nijdig, terwijl hij zich de diertjes uit den nek streek. „Ik zit vol!"

„Ik ook! — Ik ook!" — werd er van alle kanten gefluisterd.

„Stil toch, — ze komen nader!" gebood de generaal, die jeuk had over zijn heele lichaam, maar toch het groote doel geen oogenblik uit het oog verloor.

„Wie, — de mieren?" vroeg Margo verschrikt oprijzende.

„Neen, — de roovers! Blijft allen stil liggen!" gebood de generaal.

„Maar dat is onmogelijk, — o, die afschuwelijke beesten," zei de prinses met afgrijzen.

„Prinses, sta op, en ga met Margo in de laan, hier vlak voor ons. De roovers zullen direct verschijnen

en u gevangen willen nemen, maar dan springen wij onverwachts uit onze hinderlaag te voorschijn, en grijpen de roovers."

Zoo werd gedaan. De beide meisjes stonden op, en liepen de laan in, de roovers tegemoet. En op 't volgende oogenblik verschenen de twee bandieten kruipende aan den zoom van het kreupelhout. Nauwelijks hadden zij de meisjes, die druk bezig waren de mieren uit hals en haren te verwijderen, opgemerkt, of zij sprongen te voorschijn en grepen haar aan, zonder een enkel woord te spreken.

De generaal richtte zich behoedzaam op, welk voorbeeld door de soldaten gevolgd werd. De sabels werden uit de scheeden getrokken.

De meisjes verdedigden zich intusschen met mannenmoed. Geen angstkreet ontsnapte aan hare lippen, en alsof zij het afgesproken hadden, hielden zij elk een pols van den gevreesden hoofdman Rinaldo Rinaldino tusschen de vingers geklemd, om hem het vluchten te beletten. Max deed terwijl zijn uiterste best, om Margo een doek voor de oogen te binden.

De soldaten lieten zich ongemerkt van de hoogte afglijden, en stormden daarna, met den generaal aan het hoofd, op de roovers af. Dezen zagen te laat, dat zij in eene hinderlaag gelokt waren.

„Verraad!" riep Max zijn hoofdman toe. „Vlucht! Vlucht!" Onder het slaken van dien kreet maakte hij zich zoo schielijk mogelijk uit de voeten, en hij kon

hard loopen. Nog voordat de soldaten op de plaats des gevechts aangekomen waren, bevond hij zich in

veiligheid, want de generaal wilde natuurlijk 't liefst den hoofdman gevangen nemen, als hij de beide roovers niet krijgen kon, en Karel, Adolf en Dorus konden lang zoo hard niet loopen als Max. Deze ijlde naar het roovershol terug, in de hoop, dat het Rinaldo Rinaldino zou mogen gelukken, aan de vijanden te ontkomen.

Dat was echter niet het geval, want zoodra merkten de twee meisjes niet, dat de generaal met zijne troepen in aantocht was, of zij klemden zich aan den rooverhoofdman vast, en ontnamen hem daardoor de vrijheid van beweging, die hij op dit gevaarlijke oogenblik zoo hoog noodig had.

„Laat los!" gebood hij, terwijl hij al zijne krachten inspande om zich te bevrijden uit de handen zijner vijandinnen, maar dat gelukte hem maar half. Hij was wel veel sterker dan de meisjes, maar met haar beiden hadden zij toch meer kracht, dan hem lief was. Hij rukte en trok zoo hard hij kon, en 't zou hem misschien nog gelukt zijn te ontsnappen, want de meisjes konden hem niet langer houden, als niet de generaal op 't juiste oogenblik ter plaatse aangekomen was, en zich met zijne troepen op hem geworpen had.

Rinaldo Rinaldino verdedigde zich met den moed der wanhoop. Zijne beide handen had hij nu vrij, en dus zwaaide hij met zijn sabel geducht in het rond, — maar hij moest voor de overmacht zwichten. Van alle

kanten besprongen zag hij zich spoedig machteloos gemaakt, en was hij gedwongen zich over te geven.

Ha, wat heerschte er groote vreugde in het leger. De juichkreten der soldaten drongen tot het koninklijk paleis door, waar Koning Theo verdiept was in de beschouwing van zijn ridderorden, die hij bijzonder mooi vond. Zoodra de juichkreten der krijgslieden hem bereikten, richtte hij zich uit zijn gebogen houding op en wreef zich vergenoegd de handen.

„Ha," sprak hij zacht voor zich heen, „de list is gelukt, en mijn dappere generaal heeft zich verdienstelijk gemaakt. Maar zijn loon zal groot zijn."

Inderdaad, de list was gelukt, en Rinaldo Rinaldino was gevangen. Zijne handen werden hem op den rug gebonden, — en door de soldaten omringd, werd hij gevankelijk naar het koninklijk paleis gevoerd, waar de Koning gebood hem aan een boom vast te binden. De soldaten kregen bevel, hem nauwlettend te bewaken en hem geen oogenblik uit het oog te verliezen.

Wat had de generaal een pret, dat het hem gelukt was, den hoofdman te verschalken. De Koning beval hem voor zijn troon te verschijnen, en ten aanhoore van het gansche gevolg en van de soldaten, sprak hij hem toe:

„Dappere generaal, gij hebt u jegens uw Koning en het gansche vaderland bijzonder verdienstelijk gemaakt, door het land te verlossen van den gevreesden bandiet Rinaldo Rinaldino, die zich, dank zij uw moed en beleid, thans in Onze handen bevindt. Van dit oogenblik af aan kan mijn volk gerust zijn en is zijne veiligheid verzekerd. Ontvang Onzen hartelijken dank, en wees er van overtuigd, dat de gewichtige diensten, door u aan het vaderland bewezen, nooit door Ons zullen vergeten worden. Treed nader, en ontvang de hoogste belooning, die u van Onze hand geschonken kan worden. Generaal Janus, ik benoem u tot Ridder in de orde van de Gouden Ster!"

Bij deze woorden nam de Koning een van de ridderorden, die zijn eigen borst hadden versierd, en spelde het gouden kruis op de blouse van den generaal, die door deze hooge onderscheiding diep getroffen was. Hij maakte driemaal een diepe buiging voor den Koning, en ontving de gelukwenschen van allen, die bij de plechtigheid tegenwoordig waren.

Intusschen zat Max met ongeduld te wachten op de terugkomst van zijn hoofdman, en hij begon meer en meer te vreezen, dat hem een ongeluk overkomen was. In die vrees werd hij versterkt, toen het gejuich der soldaten tot hem doordrong en het gejoel zich meer en meer verplaatste in de richting van het koninklijk paleis.

„Arme hoofdman," mompelde hij. „Je bent gesnapt."

Hij wachtte nog een geruimen tijd, maar Rinaldo Rinaldino kwam niet terug, en 't begon langzamerhand donker te worden.

„Weet je wat," dacht Max, „ik mag mijn dapperen hoofdman niet aan zijn lot overlaten. Ik zal gaan zien, waar hij zich bevindt, om zoo mogelijk middelen tot zijne ontvluchting te beramen."

Hij verliet de hut en kroop uit den trechter. Behoedzaam sloop hij door het kreupelhout, en begaf zich langs een grooten omweg naar het koninklijk paleis. Hoe meer hij het naderde, hoe voorzichtiger hij voortsloop. Eindelijk scheidde hem nog slechts een enkele heuvel van den koninklijken troon. Dezen had hij nog slechts te bestijgen, en dan kon hij zien, of de hoofdman zich werkelijk in de macht van den Koning bevond. Hij klauterde tegen de hoogte op, en zag met een enkelen oogopslag, dat Rinaldo werkelijk gevangen was, en dat er groote vreugde heerschte in het paleis. Er werd gezongen en gedanst, en generaal Janus had allemanspraats.

Zoo schielijk mogelijk keerde hij op zijne schreden terug en bereikte ongehinderd de hut. Hier dacht hij lang na over hetgeen hem te doen stond, en hij beraamde wel honderd plannen om zijn hoofdman te bevrijden. Maar zij boden hem zeer weinig kans van slagen, daar de hoofdman, dit had hij zeer goed opgemerkt, nauwlettend werd bewaakt. En de tijd drong, want het werd al donker in het bosch.

Opeens echter kreeg hij een idée, dat hem zelf in verrukking bracht.

„Ha ja," riep hij uit, „dat is prachtig, — eenig,

— en het biedt de meeste kansen van slagen."

Hij verliet de tent en trok den schildwacht uit den grond. Omzichtig kroop hij er het kreupelhout mede uit, en sloop langs ongebaande wegen opnieuw tot dicht bij het koninklijk paleis. Aan den voet van den heuvel, dien hij kort te voren pas verlaten had, deed hij een lucifer ontbranden, en stak daarmede het kaarsje aan achter den negerkop.

Hij lachte van pret, toen het licht door de vier gaten van het masker naar buiten drong, en aan het spook een vreeselijk aanzien gaf.

„'t Kon niet mooier," mompelde hij vroolijk. Hij richtte het spooksel nu op en kroop onder het witte laken, dat hem tot aan de voeten reikte. Zonder leven te maken beklom hij den top van den heuvel, die met kreupelhout begroeid was. Daar plantte hij het spooksel in den grond, en bewoog de witte armen langzaam en geheimzinnig heen en weer. Het zou maar kort duren, of het spooksel, dat er werkelijk angstwekkend uitzag, moest de aandacht der hovelingen trekken.

De jongens en meisjes hadden intusschen de grootste pret. Blijkbaar heerschte er groote vreugde aan het hof over de gevangenneming van den gevreesden bandiet. Er werden vroolijke liederen gezongen, en de meisjes en jongens dansten om den troon van den vorst, die zich de hulde van zijne onderdanen gaarne liet welgevallen.

Opeens slaakte Gretha een vreeselijken angstkreet, en met bevende hand wees zij naar de witte gedaante op den top van den heuvel achter den troon.

„Wat is er? — Wat is er?" werd er geroepen, en nu kregen allen het vreeselijke spook in het oog.

Dorus staarde het enkele seconden met open mond en oogen aan, en sloeg toen, met de blikken sabel in de hand, op de vlucht, naar huis toe, waar hij bleek, en bevende over al zijne leden, aankwam, en achter Tante Nelly's rokken wegkroop.

„Een spook! Een spook in het bosch!" gilde hij tot groot vermaak van de ooms, die wel begrepen, dat het maar spel van de groote jongens zou zijn. Maar zij besloten toch eens even te gaan kijken, hoe de jongens zich daar vermaakten. Zij bleven echter op eenigen afstand staan, om de kinderen niet in hun spel te storen. Het spooksel kregen zij gauw in het oog. 't Was dan ook gemakkelijk genoeg te ontdekken, en zij konden zich best begrijpen, dat Dorus er voor op de vlucht geslagen was, want 't zag er schrikkelijk angstwekkend uit.

Dat vonden ook Prinses Sterreglans en de andere meisjes, die de hoofden bij elkaar staken, en zwijgend naar het spook keken, dat voortging langzaam en geheimzinnig de armen te bewegen.

De jongere soldaten hadden het ook niet op de verschijning begrepen, en als zij gedurfd hadden,

waren zij graag Dorus gevolgd, die zich in Grootvaders huis in veiligheid had gebracht.

De rooverhoofdman had het spook natuurlijk ook spoedig opgemerkt, en een fijn glimlachje plooide zijne lippen. Hij had er natuurlijk gemakkelijk den schildwacht van het roovershol in ontdekt, en begreep nu zeer goed, dat Max bezig was hem te redden. Hij was dus voortdurend op zijne hoede, hoewel hij eerst nog niet goed kon begrijpen, welk plan Max beraamd had. Trouwens, hij kon niet anders doen dan afwachten, want zelf was hij volkomen machteloos. Met stevige touwen was hij aan een dikken boomstam vastgebonden, zoodat het hem ten eenenmale onmogelijk was, zich te bewegen.

Janus bekeek het spook ook een poosje met de grootste aandacht, en het maakte eerst ook op hem een geheimzinnigen indruk. Er ging hem zelfs eene rilling langs den rug, toen hij er een poosje naar gekeken had, en hij moest het zichzelven bekennen het wel prettig te vinden, dat hij niet alleen in het bosch was, want dan zou hij ook stellig het hazenpad gekozen hebben. Maar nu had hij gezelschap, en dat gaf hem moed. Bovendien begon hij hoe langer hoe meer te gelooven, dat hier een list achter stak, om Rinaldo Rinaldino te verlossen.

Hij begaf zich naar Koning Theo, die ook in aandachtige beschouwing van het spooksel met zijn vurige

oogen verdiept was, en onrustig op zijn troon heen en weder schoof.

„Zie je dat?" fluisterde Janus hem toe.

„Een raar ding!" klonk het zacht terug.

„Erg raar," vervolgde Janus. „Maar weet je, wat ik geloof?"

„Nu, — wat dan?" vroeg de Koning een beetje bleek om zijn neus.

„'t Spooksel wil ons op de vlucht jagen, om Rinaldo Rinaldino te kunnen verlossen. 't Is bepaald Max, die dit zoo slim bedacht heeft, dat geloof ik vast. Kijk hem die armen eens akelig bewegen. 't Is een afschuwelijk ding."

„Zou het Max wel wezen?" vroeg de Koning huiverend. „'k Geloof 't maar half."

„Vast en zeker," zei generaal Janus. „Maar zijn list zal hem niet gelukken, want wij zullen wijzer wezen en ons niet op de vlucht laten jagen."

Op dit oogenblik voegden zich ook de meisjes en de soldaten bij hen, en fluisterden verward en ontsteld:

„Wat zou dat wezen?"

En Prinses Sterreglans voegde er rillend aan toe:

„Hu, — hoe schril!"

„Janus zegt, dat het Max is, die ons bang wil maken en op de vlucht jagen, om Rinaldo Rinaldino te kunnen verlossen."

„Maar dat zal hem niet ge.... Hu, wat zwaait hij nu verschrikkelijk met zijne armen!"

„Willen we naar huis gaan?" stelde Marie voor, die klappertandde van angst.

„Neen, — dat nooit!" zei Janus. „Al doet hij ook nog zoo akelig, ik laat me niet uitlachen. Theo, wij moeten dat spook aanvallen en — gevangen nemen."

„Aanvallen en — gevangen nemen?" vroeg Koning Theo niet zonder schrik. „Dat lijkt me een sterk stuk."

„Aanvallen en — gevangen nemen?" stotterden ook Karel en Dolf, terwijl zij hun generaal ontsteld aankeken.

Maar deze vatte hoe langer hoe meer moed, want het werd hem voortdurend duidelijker, dat zij hier met een list van Max te doen hadden.

„Ja," zei hij kortaf, „aanvallen en gevangen nemen, dan hebben wij de geheele rooverbende in onze macht. Dìt zeg ik jullie: als je vlucht, hebben zij het spel gewonnen, en zullen zij ons ongenadig uitlachen. Het heele spook is niets anders dan Max, die ons bang wil maken. Kom Theo, wees wijzer, en jullie ook, Dolf en Karel. Laten we ons niet belachelijk maken. Willen we gaan? We moeten het spook met mannenmoed aanvallen."

„Met mannenmoed aanvallen," herhaalde Dolf langzaam.

„En hem grijpen!" vervolgde Janus moedig.

„Hem grijpen!" mompelde Karel huiverend.

„Ga jij voorop?" vroeg Koning Theo weifelend.

„Ja wel," zei de generaal dapper, „ik durf wel voorop. Daarvoor ben ik trouwens generaal."

De meisjes, die allen even bleek zagen, keken den dapperen Janus met ongeveinsde bewondering aan.

„Jij durft, hoor," fluisterde de Prinses hem zacht toe.

„Ik durf alles!" pochte de generaal. „Soldaten, geeft acht! Trekt de sabels! Voorwaarts! — Marsch!"

Janus ging voorop, en Koning Theo volgde hem op de hielen, maar uit angst liep hij op zijne teenen, om geen gedruisch te maken. Voortdurend hield hij zijne oogen op het spooksel gericht, dat nog een paar maal angstwekkend met de armen zwaaide, maar daarop plotseling onbeweeglijk bleef staan. De vurige oogen waren op de naderende troepen gericht.

De meisjes bedekten haar gelaat met de handen, maar keken toch tusschen haar vingers door, om te zien, wat het spooksel nu wel doen zou. Het bewoog zich echter niet meer. Zelfs de armen, die wijd uitgestrekt waren, bleven onafgebroken in dezelfde houding.

De soldaten bestormden den heuvel, en vooral Janus toonde bijzonder veel moed. Hij was het spook het eerst genaderd en hief zijn arm op, om het een slag met zijne sabel te geven. Hij zag nu, dat het lange laken slap neerhing en blijkbaar slechts een stok omhulde.

„Vooruit soldaten, houdt je dapper!" riep hij zijne volgelingen toe. En ook Koning Theo vatte meer moed.

Janus wilde het spooksel bij de beenen pakken, maar omklemde slechts eene lat. Het spooksel waggelde. Janus omklemde het met ongebreidelde dapperheid met de beide armen, in de meening, dat hij Max op die wijze zou omarmen, maar hij hield slechts eene langen, dunnen stok omklemd. Hij vond het eene enge, ijzige omhelzing, die hem eene rilling over de leden joeg.

Maar hij herstelde zich direct.

„'t Is maar een stok, en Max heeft het hazenpad gekozen," riep hij uit. „Kijk maar!"

Hij trok den stok uit den grond, en zwaaide met het spook heen en weer.

„Dat is flauw van Max, om op den loop te gaan!" vervolgde hij teleurgesteld, nu hij zag, hoe geducht hij gefopt was. Maar nauwelijks had hij dat gezegd, of op vrij grooten afstand van den troon hoorde hij een juichkreet.

„Hoera! — Hoera! — Gegroet, Koning Theo! — Gegroet, generaal Janus! — Vaarwel — en tot wederziens!"

't Waren Max en Rinaldo Rinaldino, die zich in veiligheid brachten, wat hun, geholpen door de duisternis, gemakkelijk gelukte.

Max had zijn spook stevig in den grond geplant, en was, toen de troepen op hem aanrukten, vlug van onder het kleed weggekropen. Hij begreep zeer goed, dat aller aandacht thans op het spooksel gevestigd zou

zijn, en dat hij nu dus eene uitstekende gelegenheid kreeg, om zijn hoofdman te verlossen.

„Nu of nooit!" dacht hij. Hij liet zich vliegensvlug langs de helling naar beneden glijden, en sloop langs een kleinen omweg onhoorbaar zacht naar de plaats, waar Rinaldo Rinaldino aan den boom geketend stond. Hij bereikte hem zonder eenigen tegenspoed. Zelfs de meisjes, die maar een klein eindje van hem verwijderd waren, hadden geen erg in hem.

Rinaldo Rinaldino was hem wachtende, want hij had de list van Max ten slotte zeer goed doorzien. Max haalde zijn zakmesje te voorschijn, en sneed behendig de touwen door.

En onopgemerkt verwijderden beiden zich in de richting van de hut.

Toen zij zich veilig voelden, hieven zij hun juichkreet aan, en riepen den Koning en diens onderdanen een „tot weerziens" toe.

En dezen keken geducht op hun neus. Hoe listig waren zij verschalkt, en wat hadden zij zich dom laten beetnemen.

Janus smeet nijdig het spook tegen den grond, en stampvoette van spijt.

„Ezels, die we zijn, om ons zoo in 't ootje te laten nemen," riep hij uit. „Daar is Rinaldo Rinaldino ons waarlijk weer ontsnapt, door onze eigen domme schuld. Ze zijn ons al weer te knap geweest."

„Maar wij geven het niet op," bemoedigde Koning Theo. „Morgen komt er weer een dag, en we zullen eens zien, wie het op den duur wint. Wie het laatst lacht, lacht het best, zeg ik maar."

Op dit oogenblik kwamen de Ooms te voorschijn. Zij hadden met belangstelling het spel der kinderen gevolgd, en kwamen nu zeggen, dat het tijd was, om thuis te komen.

Max rolde intusschen op den grond in de hut heen en weer van de pret. Hij kon niet ophouden met lachen, en Odo hield hem dapper gezelschap.

Opgetogen keerden ook zij naar huis terug.

NEGENDE HOOFDSTUK.

DE KONING IN GEVANGENSCHAP, — EN WAT ER DE GEVOLGEN VAN WAREN, DAT HIJ EEN SPIEGELEI WOU GEBRUIKEN.

Och, och, wat werden de anderen door hen uitgelachen, toen Odo en Max thuis kwamen, en ook de Ooms en Grootvader meenden, dat zij het dubbel en dwars hadden verdiend. Maar de slotsom van alles was toch, dat zij een prettigen middag hadden gehad en heerlijk hadden gespeeld. Er werd dan ook besloten, den volgenden middag het spel voort te zetten, en Koning Theo en diens onderdanen zouden niet rusten, voor zij het roovershol ontdekt en de bandieten onschadelijk gemaakt hadden.

Oom Gerard, die veel van jongensspelen hield, gaf den wensch te kennen, de hut ook eens te zien.

„O ja, Pa, dat mag u met alle genoegen," zei Odo, die het wel prettig vond, dat de mooie hut, waar hij en Max zoo trotsch op waren, ook eens door anderen werd bewonderd. „Maar u moet door dicht kreupelhout heen."

„Dat is niemendal," zei Oom. „Ik heb het er zelfs graag voor over."

„Goed," zei Max. „Maar u moet beloven, dat u ons geheim aan niemand verklappen zal."

„Dat beloof ik plechtig en op mijn eerewoord," zei Oom.

Den volgenden morgen, om elf uur ongeveer, sloop Oom Gerard op eenigszins geheimzinnige wijze met de twee jongens het bosch in, en na zorgvuldig rondgekeken te hebben, of zij ook werden bespied, begaven zij zich naar de hut.

Oom had inderdaad nog al moeite om zich, dik als hij was, een weg door het dichte kreupelhout te banen, en soms zwiepten de takken hem vrij onzacht in het gelaat. Maar hij liet zich daardoor niet ontmoedigen, en bereikte, door de twee jongens voorgegaan, weldra den trechtervormigen kuil, waarin de hut zich bevond. Deze overtrof inderdaad zijne stoutste verwachtingen, want hij had er zich niet bijster veel van voorgesteld, en hij maakte den jongens zijn welgemeend compliment.

„'t Is waarlijk eene prachtige hut," riep hij uit, „en zoo diep verscholen, dat de andere jongens haar niet gemakkelijk zullen ontdekken. — Wat hangt daar aan dat boomstammetje? Eene koekenpan?"

„Ja, Pa, roovers moeten toch ook eten?" zei Odo lachend.

„Dat is zoo," zei Oom Gerard. „Hoe kom je aan dat ding?"

„Kijk! — Kijk eens!" riep hij uit. „Eieren! — Een nest!"

„Op den mesthoop gevonden," zei Max. „Bé zei, dat we haar gerust hebben mochten, want er zit een klein gaatje in, en zij heeft al eene nieuwe. — Kijk, hier in de hut zit ook een gat; het dorre gras is er tusschen uit gevallen. Ik zal de wond even heelen."

Hij verliet de hut en keek in den trechter rond naar een plaats, waar lang, verdroogd gras te vinden was. En dat bevond er zich in overvloed. Op een plaats stond het zelfs zoo dicht, dat hij er wel twee armen tegelijk van kon oprapen, daar het niet vast in den grond stond.

Zoodra hij er zich echter mede oprichtte, viel hem iets tusschen de armen door, daarna nog eens en nog eens. Een van die voorwerpen viel op zijn schoen en liet een krakend geluid hooren. Tot zijne groote verbazing zag hij, dat het een groot, groenachtig getint ei was. De dooier zat hem als eene kokarde op den schoen.

„Kijk! — Kijk eens!" riep hij uit. „Eieren! — Een nest!"

Dat was eene verrassing.

„Een nest?" vroeg Odo nieuwsgierig, terwijl ook hij buiten de hut kwam.

„Ja, een nest, denk ik. Er zijn al drie eieren op den grond gevallen; kijk maar op mijn schoen."

Hij stak zijn voet in de hoogte, en Odo moest er om lachen, toen hij zag, hoe mooi deze versierd was.

„Oranje-boven!" zei hij.

„Neen," verbeterde Max, „Oranje-onder."

„Heb je nog meer eieren?" vroeg Odo.

„'k Geloof het wel, maar 'k durf me niet te bewegen, uit vrees, dat er nog meer op den grond zullen vallen. 't Zijn stellig fazanteneieren."

„Neen," zei Oom Gerard, die een gebroken ei opgeraapt en het zorgvuldig bekeken had. „Dat geloof ik niet; 't zijn eendeneieren. — Wacht, ik zal je helpen."

Oom nam den voorraad verdroogd gras van Max over, en legde het heele zaakje op den grond. Max en Odo gingen er op de knieën bij liggen, en spreidden het gras uiteen.

Waarlijk, 't was een nest geweest, want nog vijf heele eieren kwamen te voorschijn. De twee jongens waren er opgetogen over, vooral Max, de gelukkige vinder.

„Dat is verwonderlijk, Oom," zei hij, „een eendennest, midden in een bosch."

„O, dat gebeurt wel meer," zei Oom. „Ze leggen soms wel eieren in den top van een boom, en dan dragen zij later de kuikens in den snavel naar het water."

„Dat had ik niet gedacht, Pa," zei Odo. „Zouden deze eieren nog goed zijn?"

„Hoogstwaarschijnlijk wel, want er waren er nog maar acht, en gewoonlijk broedt eene eend op elf à dertien eieren. 't Nest was dus nog niet vol."

„'t Verwondert me, dat we ze al niet lang hebben ontdekt," zei Max, „want we spelen hier nu toch al eenige dagen. En dat we ze niet hebben stukgetrapt."

„'t Laatste verwondert mij ook," zei Oom Gerard, „maar dat je ze niet hebt gezien, is zoo vreemd niet, want eene eend heeft de gewoonte de eieren zorgvuldig met hooi of riet te bedekken, als hij het nest verlaat. Daardoor is een eendennest niet gemakkelijk te vinden."

„Zeg Max," zei Odo, „nu hebben wij wat te eten!"

„Ja jongens, de koekepan kan nu dienst doen," zei Oom Gerard. „Je kunt nu heerlijk spiegeleieren bakken, daar houden roovers ook wel van, denk ik. Je moet aan Tante Leida een schoteltje met boter vragen, en wat zout."

„Ja, ja," riepen de jongens opgetogen uit, „dat zal nog eens leuk wezen."

Zij brachten de eieren in de hut, waar zij ze zorgvuldig onder wat lang gras wegstopten, en keerden daarna met Oom Gerard naar huis terug. Tante Leida was gaarne bereid, hun het verlangde te geven, als ze maar zorgden, dat het schoteltje weer thuis gebracht werd, als het zijn dienst had gedaan.

Na het middagmaal verzamelden de kinderen zich weer in het bosch. 't Was prachtig weer; alleen woei er een stevige wind, die nog voortdurend sterker werd. Maar daar gaven zij niet om.

„Zie zoo," zei generaal Janus tot Max en Odo, „nu zullen wij toch eens zien, of we het roovershol niet ontdekken kunnen. Wij hebben een langen middag voor ons, en ik beloof je, dat ik mijn uiterste best zal doen."

„Ga je gang!" lachten Odo en Max terug. „Je vindt ons toch niet, wat ik je zeg!"

In het geheim hadden zij een plan beraamd, dat wel het toppunt van brutaliteit mocht genoemd worden. Zij hadden zich niets minder ten doel gesteld, dan te wachten, tot generaal Janus met zijne troepen het bosch ingetrokken was, om hen op te sporen, en de meisjes op reis waren, — en dan een inval te doen in het koninklijk paleis, en Koning Theo in eigen persoon gevangen te nemen en naar de hut te voeren.

Zij gingen daarom niet naar het roovershol, maar keerden langs een grooten omweg terug naar de plaats, waar den vorigen avond Max het vreeselijke spook op den top van den heuvel had geplaatst, en daar verborgen zij zich in een dicht boschje, dat hen geheel aan het oog onttrok. Zij waren er zoo goed als onzichtbaar.

In dien schuilhoek konden zij woord voor woord verstaan, wat er afgesproken werd. Zij hoorden, hoe Koning Theo aan Prinses Sterreglans en de hofdames gebood, zich op reis te begeven, en hoe generaal Janus bevel ontving, om zich nogmaals bij den Zevensprong, zooals de plaats genoemd werd, waar de zeven lanen elkander ontmoetten, in eene hinderlaag te leggen, maar nu niet op dezelfde plaats als den vorigen dag, daar de roovers die nu wel zouden vermijden.

De twee roovers moesten er smakelijk om lachen, dat zij alles zoo mooi konden verstaan, en zoo precies op de hoogte van de plannen der vijanden kwamen. Zij keken behoedzaam even over den heuvelrug en zagen, hoe de meisjes afscheid van den Koning namen en zich op weg begaven. En zij hoorden, hoe generaal Janus commandeerde:

„Geeft acht! — Rechts om! — Voorwaarts! — Marsch!"

Spoedig waren de soldaten uit het gezicht verdwenen, en nu zat Koning Theo eenzaam en alleen op zijn troon, afwachtende de dingen, die gebeuren zouden. Hij gevoelde zich volkomen op zijn gemak. Alleen keek hij af en toe de lanen eens in, of misschien de boschwachter naderde, dien hij liever niet ontmoette. Maar deze liet zich gelukkig niet zien. Trouwens, de man had, dat wist Theo, drukke bezigheden, daar een groot gedeelte van het bosch gekapt werd, en hij daarbij de behulpzame hand moest bieden. De baron was een ijverig man, die zijn tijd niet alleen met jagen of visschen doorbracht, integendeel, het was zijn streven den dorren boschgrond zooveel mogelijk in tuingrond te herscheppen, waartoe hij de boomen

een list te spannen, zoo het leven van uw koninklijken broeder nog eenige waarde voor u heeft.

Rinaldo Rinaldino.

Dat briefje werd op den troon nedergelegd en met een flinken steen bedekt, om te verhoeden, dat het door den wind zou worden weggevoerd.

„En nu, sta op, Majesteit, en volg ons,” gebood Rinaldo Rinaldino, nadat hij eerst de laan verkend had, uit vrees, dat er eenig onraad mocht zijn. Hij bespeurde echter niemand, en nu namen de roovers den Koning tusschen zich in, en voerden hem langs den kortsten weg naar de hut. Zij zorgden er natuurlijk voor den Zevensprong zorgvuldig te vermijden, daar zij wisten, dat generaal Janus zich daar met zijne troepen verdekt had opgesteld.

De hut werd dan ook zonder eenige stoornis bereikt, en toen zij voor den ingang aangekomen waren, ontdeden zij den gevangen vorst van de doeken, die hem tot nog toe zoowel het zien als het spreken hadden belet.

O, o, wat zette Theo groote oogen op, toen hij de fraaie hut zoo plotseling voor zich zag. Hij had haar zich wel mooi gedacht, maar in werkelijkheid overtrof zij toch nog zijne stoutste verwachtingen.

„Wel, — dat had ik niet vermoed!” riep hij vol bewondering uit. „'t Is een pracht van eene hut!”

Deze lofspraak deed den roovers goed.

Koning Theo was in een woord verrukt over het-

De twee bandieten hielden hem zoo stevig vast, dat hij geen arm verroeren kon en in een ommezien werden de polsen hem met eene snelle beweging op den rug vastgesnoerd. (Blz. 199).

geen hij zag, en hij stak dat niet onder stoelen of banken.

„'t Is verwonderlijk mooi bedacht," riep hij meer dan eens uit, terwijl hij zijn blik door den trechter liet ronddwalen, dien hij, dat moest hij zichzelven bekennen, nog nooit had gezien. Ongetwijfeld was het wel de eenige plaats in het geheele bosch, die hem tot nog toe vreemd gebleven was. En nu hij zag, hoe mooi de hut in dien trechter verscholen lag, kon hij zich beter begrijpen hoe het kwam, dat Janus en hij haar nog niet hadden ontdekt.

„Maar nu is jullie geheim zoo goed als opgelost," zei hij. „Als ik weer mijne vrijheid terug heb, weet ik, wat ons te doen staat. We hebben elk bosch slechts aan een zorgvuldig onderzoek te ontwerpen, en we mòèten haar vinden, al breng je me ook geblinddoekt weer van hier."

Dat begrepen de twee roovers ook wel, maar zij vonden het nu niet erg meer, want eenmaal moest de hut toch gevonden worden, en bovendien verlangden zij er naar, dat zij ook door de andere kinderen zou worden bewonderd.

Rinaldo Rinaldino was intusschen door de lofspraak van Koning Theo in een goeden luim geraakt, en hij noodigde zijn gevangene uit, zich naar binnen te begeven.

Hij maakte voor den Koning eene hoffelijke buiging, en zeide met een vriendelijk handgebaar:

„Wil Uwe Majesteit binnentreden?”

Ja, dat wilde Zijne Majesteit wel, en hij strekte zich op het oude vloerkleed uit, dat den grond bedekte.

„Heb je daar een koekepan ook?” vroeg hij lachend, toen hij dat voorwerp aan een boomstammetje zag hangen. „Wat moet je met dat ding uitvoeren?”

„Niet alleen een koekepan, maar ook iets om te bakken,” zei Max, terwijl hij de gevonden eendeneieren te voorschijn haalde en ze den Koning liet zien.

„Als Uwe Majesteit iets gebruiken wil, heeft hij slechts te bevelen,” viel de rooverhoofdman in. „Het zal u hier aan niets ontbreken, en wij zullen niets nalaten, wat we doen kunnen om uwe gevangenschap te verlichten.”

„Sapperloot, hebben jullie eieren?” vroeg Theo, verrast opspringende. „Hoe kom je daar aan?”

„Gevonden, mannetje!” zei Max lachend. „Ik heb een eendennest gevonden met acht eieren, die ik in mijne armen had zonder het te weten. Maar drie zijn er van gevallen, jammer genoeg. Ze waren natuurlijk stuk.”

„En zijn deze goed?” vroeg de Koning, wien het begon te spijten, dat hij ook de rol van roover niet op zich genomen had. „Ik denk, dat ze wel vuil zullen zijn.”

„Geen questie van,” zei Max, die geen kwaad van zijne eieren kon hooren. „Oom Gerard zegt ook, dat ze goed zijn, en die heeft er verstand van.”

„Oom Gerard? Is die dan óók hier geweest?”

„Ja, van morgen, en hij zegt, dat ze goed zijn. Bovendien, er zijn er drie op den grond gevallen, en toen konden we best zien, dat ze nog niet vuil waren.”

„Ik zeg,” viel Rinaldo Rinaldino met nadruk in, „dat het Uwe Majesteit hier aan niets behoeft te ontbreken, en wij zullen Haar waarlijk niet op vuile eieren onthalen. Belieft Uwe Majesteit een kalfsoogje te gebruiken?”

„Houd op met je Majesteit,” zei Theo, die het verbazend leuk vond om spiegeleieren te gaan bakken. Hij had nooit zoo'n ambitie voor het rooversvak gevoeld, als op dit oogenblik. Hij stond op en nam de koekepan van het boomstammetje. „Dat ding ziet er nog best uit,” zei hij.

„O ja, er zit maar één gaatje in,” zei Max. „'t Is nog een heel goede koekepan. Willen we spiegeleieren gaan bakken? We hebben boter ook.”

Theo sprong een gat in de lucht.

„Boter ook? Jullie bent van zessen klaar, dat moet ik zeggen. Nu ontbreekt er alleen nog maar zout, maar dat hindert niet zoo erg.”

„Zout hebben we ook,” viel de rooverhoofdman in.

„'t Kon niet mooier,” meende Theo. „Laten we maar dadelijk beginnen.”

„Maar waar zullen wij het doen?” vroeg Rinaldo Rinaldino.

„We hebben nergens een oven of zoo iets."

„Een oven maken we," zei Theo. „Dat is maar een klein kunstje; ik heb het al dikwijls gedaan."

„Alles goed en wel," zei Odo, „maar de vlam zal ons verraden, en dan is de hut ontdekt. Dat gaat niet."

„Heelemaal niet noodig," zei Theo. „We kunnen een oven maken tegen de helling van dezen kuil, zoodat de vlam voor de anderen onzichtbaar blijft. Gerust, — laat dat maar aan mij over."

De jongens verlieten de hut en legden de koekepan en de eieren, benevens het zout en de boter, tegen de helling.

„Zoeken jullie nu wat droog hout," zei Theo. „Ik zou het zelf wel doen, maar ik mag dezen kuil zeker niet verlaten. — Zeg, hoor die jongens eens redeneeren, ginds bij mijn troon! Ze hebben bepaald het briefje gevonden onder den steen, en beraadslagen nu over hetgeen ze moeten doen, om mij te verlossen."

„Hadden ze nu het spook nog maar," zei Max spottend. „Dan konden ze ons bang maken en op de vlucht jagen."

„Dat was een fijn zetje van je, Max," zei Theo. „Daar had je eer van, en wij liepen leelijk in de val. — Maar ga nu wat dor hout zoeken en droog gras. Dan hebben we in een oogenblik een goed vuur, groot genoeg om spiegeleieren te bakken. Zoo'n koekepan is maar dun en dus gauw genoeg heet."

Odo en Max kropen het kreupelhout in en verzamelden alle dorre takjes, die in den omtrek van den kuil te vinden waren. Zij hadden spoedig een flinken voorraad.

„Brengt wat sparregroen ook mee," riep Theo hun toe. „Dat brandt uitstekend, want er zit veel hars in."

Zoo deden de jongens, en zij kwamen spoedig met armen vol brandstof terug. Theo had intusschen in de helling van den kuil een schoorsteen uitgegraven, waar de koekepan op rusten kon. Een flink gat kon de brandstof bevatten, en eene lange gang, die schuin naar boven liep diende, om de noodige trekking te veroorzaken. Hij had het vernuftig bedacht en handig gedaan, wel een bewijs, dat hij zoo iets meer bij de hand had gehad.

„Nu, wat zeg je er van?" vroeg hij niet zonder trots op zijn kunststuk. „Ziet dat er niet leuk uit? Kijk, hier moet de koekepan op rusten, en daaronder brandt het vuurtje. Lucifers heb je zeker wel bij je?"

„O ja, lucifers in overvloed," zei Odo.

„Zou er geen brand kunnen komen?" vroeg Max, die wel graag spiegeleieren wou bakken en eten, maar toch niet heelemaal op zijn gemak was over het vuurtje, dat aangestoken zou worden.

„Gekheid," zei Theo. „We zijn er immers zelf bij en kunnen elk vlammetje, dat ons niet aanstaat, gemakkelijk uittrappen! Wees maar niet bang, dat er brand komt. 't Gras is nog niet eens heelemaal

droog van den regen, die gisteren gevallen is. Zoo erg hard zal het dus wel niet branden."

„Welneen," zei Odo. „Willen we maar beginnen?"

„Goed. Geef me wat van die dunne takjes. Die vatten het gauwst vlam," zei Theo.

Dat werd gedaan. De dunne takken werden in den oven gelegd, en dikkere werden daar boven op gestapeld, maar zóó, dat de wind, die wel een half stormpje geleek, er gemakkelijk doorheen kon blazen. Toen de brandstapel gereed was, werd de koekepan op den oven geplaatst. Odo streek een lucifer aan, om het hout in den brand te steken. Maar dat gelukte niet. Er was veel te veel wind, en de lucifer woei dadelijk uit.

Een tweede werd aangeschrapt, met hetzelfde gevolg.

Daarna een derde, en een vierde, en een vijfde, maar de wind blies ze even snel uit als ze aangeschrapt werden, zoodat het onmogelijk bleek, den stapel aan 't branden te krijgen.

„Geef maar hier," zei Theo, die nog al handig was. „Ik zal wat droog gras en eenige dunne takjes nemen, en die in de hut aansteken. Daar heeft de wind niet zoo gemakkelijk toegang."

De jongens begaven zich in de hut, en daar gelukte het inderdaad het hout vlam te doen vatten. Toen liepen zij schielijk naar den oven en staken de brandende massa onder den houtstapel. De wind blies krachtig door den schoorsteen, die uitstekend bleek

te trekken, en weldra vatte ook het dikkere hout vlam. Een dicht rookkolommetje steeg omhoog en verspreidde zich tusschen het kreupelhout.

De vlam werd bij elke seconde grooter en het droge hout begon hevig te knetteren. De jongens vonden het een prachtig gezicht, en volgden met hunne oogen de rookwolken, die tusschen het hout verdwenen.

„Dat gaat mooi zoo," zei Theo, terwijl hij met zijn vinger over den bodem van de koekepan streek. „Ze wordt al lekker warm ook. We kunnen er al best boter op doen."

Max stak de punt van zijn zakmes in de boter, en liet een flinken klomp op de pan vallen, waar de boter dadelijk begon te smelten. Ze liet een gezellig gesis hooren, tot groot vermaak van Max, die van pure pret in den kuil eenige bokkesprongen maakte.

„En nu een paar eieren stukslaan," zei Odo, toen de boter gesmolten was. „Dat moet gauw gebeuren, of de boter druipt weg door het gaatje, en dat zou jammer zijn. Houd jij de koekepan vast, Theo, dan zullen Max en ik ieder een ei stukslaan."

Juist wilden zij dat doen, toen Theo uitriep:

„Pas op, het dorre gras achter den oven gaat branden; sla het uit, — gauw een beetje, of 't bosch raakt in den brand."

Odo zag het gevaar ook, en hij sloeg met een dik stuk hout de vlammen uit, wat hem gemakkelijk gelukte.

„Zie je wel, dat het geen kwaad kan?" voegde hij Max toe, die al een beetje angstig gekeken had, toen hij de waarschuwing van Theo hoorde.

„O, is 't anders niet?" zei Max, toen hij zag, hoe gemakkelijk het Odo viel, om de vlam te blusschen. „Dan is het ook niet erg. Ik dacht, dat het veel moeilijker ging."

Zoo verdween bij Max het laatste greintje vrees, dat nog bij hem over was. Hij nam een ei, sloeg het op den rand van de koekepan stuk, en liet den inhoud op de gesmolten boter vallen, waar het dadelijk al een weinig stolde. Odo sloeg een tweede ei stuk, en Max een derde. Toen was de pan geheel gevuld, en een recht gezellig gesis en geknetter steeg uit het heele gevalletje op. De drie jongens hielden de oogen onafgebroken op den inhoud van de pan gericht, en zij snoven met welbehagen den heerlijken geur op, die hun in den neus drong.

„Pas op, — pas op, daar brandt het bosch weer!" waarschuwde Theo ten tweeden male, toen de vlammen uit den oven zich weer aan het dorre gras daarbuiten hadden medegedeeld.

Max en Odo, die zich nu ieder met een dikken stok van een dood boompje hadden gewapend, sprongen op, en sloegen op de vlammen, die snel om zich heen grepen. 't Gelukte dezen keer wel niet dadelijk, maar toch vrij spoedig hadden zij ze gedoofd.

„Hè — hè," zei Max, „daar begon ik te vreezen,

dat het mis liep! Ik kon die vlammen maar niet uitkrijgen."

„Och, als je maar volhoudt," zei Theo. „Kijk jongens, wat beginnen die spiegeleieren er lekker uit te zien. Ik krijg er trek in. — Pas op, Odo, daar is weer een vlammetje!"

Odo hief zijn stammetje op, en doofde de vlam met een enkelen slag.

„Wat brandt dat vuur echt!" zei hij, op den oven wijzende.

„Geen wonder, met zoo'n wind," meende Theo. „Als het bosch in den brand raakte, zou het een bom worden!"

„Of het!" zei Odo.

„'t Is maar te hopen van niet," sprak Max. „Ik vind het spiegeleieren-bakken wel leuk, maar ik word toch telkens weer een beetje bang, dat het mis zal uitloopen. Als 't bosch ging branden, wist ik me geen raad."

„We zitten hier toch maar als echte roovers," merkte Odo op. „Ik heb nog in geen vacantie hier zoo prettig gespeeld."

„Dat komt door het rooversbol," zei Theo. „Ik geloof, dat de eieren nu wel goed zijn. Zie eens, hoe mooi wit ze al worden, en wat liggen die gele dooiers er lekker tusschen. Willen we de pan nu maar van den oven nemen? De vlammen zijn zoo hoog, dat ik er anders niet bij kan met mijn mes."

„Wel ja, ze zijn nu wel goed!" zei Max. „Haal de pan maar van 't vuur. Ze zien er prachtig uit."

Theo lichtte de pan op en zette haar op den grond naast de hut, waar de drie jongens er op de knieën omheen gingen liggen. Theo nam zijn mes en probeerde de eieren, die wat aan den bodem vastgebakken waren, los te maken, wat hem vrij goed gelukte. Maar daar al de aandacht der jongens op de lekkere spiegeleieren gevestigd was, vergaten zij het vuur van den oven, en dachten er pas aan, toen het te laat was.

Max hoorde een hevig geknetter, en opziende ontdekte hij, dat het dorre gras rondom den oven vlam had gevat, en hevig brandde.

„Pas op, jongens, 't bosch brandt weer!" riep hij zijne makkers toe, terwijl hij opsprong en met zijn stammetje de vlammen begon te dooven. Hij sloeg links en rechts, want het vuur had zich al over een paar meter in den omtrek verspreid. En de felle wind wakkerde de vlammen voortdurend aan, en joeg ze snel voor zich uit. Het knetterde geducht, en vooral tusschen de takken van elken boomstronk sloegen de vlammen hoog op, omdat daar de afgevallen bladeren zich hadden opgehoopt.

Max sloeg zenuwachtig met zijn dood boomstammetje op de vlammen, en hij riep voortdurend om hulp.

Odo en Theo klommen schielijk tegen de helling op, en de eerste doofde met zijn stok, wat hij kon. Maar de vlammen verspreidden zich verbazend snel.

...begon hij met zijne koekepan zoo geducht op den vuurgloed te slaan, dat de eierstruif hem om de ooren vloog.....

Zij vormden een halven cirkel, waarvan de kuil het middelpunt was, en het brandende cirkelvlak werd elk oogenblik grooter. Een dichte, grijze rookkolom steeg op, en werd door den wind medegevoerd in de richting van de plaats, waar de villa van den baron stond.

„Trappen! Dooven!" riep Theo den twee anderen jongens toe, terwijl hij met de koekepan in de hand tusschen de boompjes rondliep en de vlammen bluschte. Maar hij kon het met zijne voeten niet af, want de vurige tongen grepen snel om zich heen, en zonder goed te weten, wat hij deed, begon hij met zijne koekepan zoo geducht op den vuurgloed te slaan, dat de eierstruif hem om de ooren vloog, en op zijn hoofd, rug en schouders terecht kwam. Ook Odo deed wat hij kon, om het vuur te blusschen, en geen van beiden sprak een woord. Maar hun gelaat teekende grooten angst, want het werd hun hoe langer hoe duidelijker, dat zij den brand geen meester meer konden worden. Het veld, waar de vlammen woedden, kreeg eene groote uitgebreidheid. Overal rondom hen hoorden zij een onophoudelijk geknetter, en waar zij ook heenzagen, overal ontdekten zij vurige tongen, die de dorre bladeren en het droge gras verzwolgen, en tegen de dunne stammetjes van het kreupelhout als slangen omhoog kronkelden.

Max echter, die met ontzetting zag, hoe het vuur steeds grooter omvang kreeg, had geheel zijne bezinning

verloren. Hij zag zoo bleek als een laken, wat trouwens Odo en Theo met hem gemeen hadden, maar aan blusschen dacht hij niet meer. Kermend en jammerend sprong hij tusschen het kreupelhout rond, en riep voortdurend:

„O, — wat zijn we begonnen? — O, o, o! — Wat zijn we begonnen? — Hadden we toch maar die spiegeleieren niet gebakken! O, — o, — o! — Waren we toch maar niet in de hut gegaan, — o, wat krijg ik een pijn in mijn lijf...."

„Odo," sprak Theo dof, „we houden den brand niet. Het bosch gaat er heelemaal aan! De wind is te sterk...."

„O, — o, — o! — Och, — o!" jammerde Max.

„Trappen! Dooven!" riep Odo den anderen toe. Maar 't was te laat. De vlammen hadden zich nu al over eene groote uitgestrektheid uitgebreid. Een breede rookkolom verhief zich boven het kreupelbosch....

Op dit oogenblik deed een hevig gekraak zich hooren, en weldra verschenen de andere kinderen op de plaats des onheils.

„Brand! — Brand! — Brand!" riepen zij.

„Kijk, — daar is de hut!" schreeuwde Janus boven allen uit. „Daar is de hut, — het roovershol! Nu hebben wij het dan toch ontdekt."

„Ja, ja, de hut!" zeiden de meisjes. Maar nu merkten zij Odo en Theo op, die in het kreupelhout rondliepen, al het mogelijke doende, om den brand te stuiten.

En Max kwam jammerende op hen toeloopen, en riep hun toe:

„O, — o, help! — help! — 't Vuur, — 't bosch, — de koekepan....”

„Wat?” riep Janus verschrikt uit, „hebben jullie dat gedaan? — Is dat jullie werk?”

En hij sprong midden in de vlammen, die laag bij den grond bleven, en begon die uit te trappen. Ook de andere jongens en meisjes gingen meehelpen, — maar zonder baat. Het vuur woekerde voort, de rookkolom werd ontzaglijk groot....

„O, — o, — o, wat hebben we gedaan!” schreide Max, die radeloos rondliep. En Theo en Odo waren ook doodelijk verschrikt. Zij beefden over al hunne leden, maar zij jammerden niet. Opeens riep Theo uit:

„Max, wij verliezen voortdurend terrein, en als het zoo doorgaat, brandt het geheele bosch af. Loop zoo snel mogelijk naar huis, om Grootvader en de Ooms te waarschuwen. Misschien weten zij raad.”

„Ja, — ja, — o, wat zijn we begonnen!” jammerde Max, maar hij liep toch vliegensvlug naar huis, en snelde de kamer binnen, waar de familie juist om de theetafel zat, en een kopje van dat edele vocht genoot. Zij zagen met een enkelen oogopslag aan het bleeke gelaat van Max, dat er iets ernstigs gebeurd was. En Tante Nelly, die dadelijk vreesde, dat een van hare kinderen iets overkomen was, riep hem toe:

„Wat is er, Max, — wat is er gebeurd?”

„Ja, wat is er gebeurd?” vroeg Tante Mina, die ook ontstelde, toen zij de bleekheid van Max opmerkte. Maar de knaap was nog geheel in de war, en hij stamelde:

„O, — brand, — brand, — de koekepan....”

„Wat brandt er?” vroeg Grootvader, die haastig opstond en op Max toeliep. „Wat brandt er?”

„O, — o, — de koekepan....”

„De koekepan?” zei Oom Gerard. „Brandt de koekepan? Daar behoef je niet zoo van te schrikken, jongen, want dat is nog al zoo erg niet.”

„Neen, — neen, — o, — 't bosch staat in den brand, wij kunnen het niet blusschen.... o, o,....”

Grootvader luisterde niet verder, maar verliet zonder een woord te spreken met groote schreden de kamer, en de Ooms volgden hem op den voet. Grootvader snelde naar de schuren, waar de werklieden aan den arbeid waren, en riep hun toe:

„Mannen, vlug! Het bosch staat in den brand, en als we er niet gauw bij zijn, is 't te laat. Neemt schoppen en spaden mede, en doof den buitenrand van het brandende vak. Dan dooven de vlammen daarbinnen van zelf wel. Maar spoedig!”

Grootvader had blijkbaar wel eens meer een boschbrand bijgewoond, want hij gaf het beste bevel, dat in deze omstandigheden gegeven kon worden. De werklieden grepen snel ieder een graaf of schop, en snelden het bosch in, waarheen de Ooms en Groot-

vader hen volgden. De dichte rookkolom wees duidelijk de plaats aan, waar zij wezen moesten. Vergissen was dus niet mogelijk.

Ook Max ijlde het bosch weer in, maar nu hij zag, hoeveel mannen het blusschingswerk gingen beginnen, was hij kalmer geworden, en had hij zijne bezinning teruggekregen. Maar hij zag toch nog doodsbleek.

„Kan het kwaad?" vroeg Oom Gerard, die zich ook min of meer schuldig aan den brand gevoelde, aan Grootvader. Deze mat met zijne oogen de breedte van den rookkolom, en antwoordde:

„Dat kan ik moeilijk zeggen, want ik kan de grootte van het onheil nog niet overzien. De rookkolom ziet er angstwekkend genoeg uit. Maar er gaan wel een twintig arbeiders heen, en die blusschen gauw een heel vuur. We zullen wel zien . . . ."

De kinderen hadden den strijd tegen de vlammen opgegeven, en wachtten met ongeduld de hulp der Ooms af. Toen zij de werklieden zagen naderen, riepen zij hun toe:

„O, komt toch, — komt toch gauw! — Het heele bosch brandt af. Wij kunnen het vuur niet tegenhouden."

De kinderen waren allen zeer onder den indruk van het gebeurde, en bleek en ontsteld keken zij naar de knetterende vlammen, die boomstronk na boomstronk aangrepen en zwart blakerden.

Janus liep nog te trappen, zoo hard hij kon, maar 't hielp hem niemendal, en Theo stond nog altoos met de koekepan in de hand, waarin van de spiegeleieren nog maar enkele sporen overgebleven waren. 't Waren de korstjes, die zich zoozeer met de pan hadden vereenzelvigd, dat zij van geen scheiding meer wilden weten.

Odo spoedde zich naar zijn Grootvader, en deze zag duidelijk, dat de jongen heelemaal van streek was.

„O Grootvader," zei hij deemoedig, „'t was een ongeluk. Wij hebben het niet met moedwil gedaan. En nu verbrandt dit mooie bosch door onze schuld."

Grootvader legde hem de hand op den schouder, en zeide: „Dat begrijp ik wel, mijn jongen. Houd nog maar moed; wij zullen zien, wat wij doen kunnen, om het te behouden."

Hij begaf zich in het kreupelhout en wees de plaatsen aan, waar de arbeiders hun blusschingswerk moesten beginnen. Het verbrande deel had ongeveer den vorm van een halven cirkel, met den kuil als uitgangspunt. De werklieden plaatsten zich op eenigen afstand van elkander aan den buitensten rand, drukten hunne spaden diep in den grond, en spreidden het opgespitte zand vlug over de vlammen uit, die er onmiddellijk door werden gebluscht.

't Was verwonderlijk te zien, hoe snel en handig dat alles in zijn werk ging, en hoe schielijk de vlammen afnamen. De wind blies wel uit alle macht, en

't scheen of hij zich zijne prooi niet wilde laten ontnemen, maar tegen de verdoovende kracht van het uitgespreide zand voelde hij zich machteloos. De vlammen verminderden, de rookkolom werd kleiner, en het knetterende geluid verflauwde. Alles tot groote vreugde van de kinderen, wier moed begon te herleven. Ja, zelfs kregen zij hoop, dat de brand tot eene betrekkelijk kleine ruimte bepaald zou blijven en den zoom van het kreupelbosch niet overschrijden zou, waardoor de baron misschien van het heele ongeval niets zou merken.

In minder dan tien minuten tijds waren de vlammen gebluscht. De rookkolom was geheel en al verdwenen, en de werklieden konden naar hun arbeid terugkeeren. Ook Grootvader en de Ooms gingen naar huis terug, en de jongens, die zich in het bosch nu in het geheel niet meer op hun gemak gevoelden, zochten koekepan, lampions, zakken en alles, wat zij er successief heengebracht hadden, bij elkander, en volgden hun voorbeeld. Zij waren van een drukkenden last bevrijd, nu het schoone bosch voor algeheele verwoesting gespaard was gebleven, maar zij vreesden thans elk oogenblik den jager te zullen zien verschijnen, om procesverbaal op te maken van hetgeen zij gedaan hadden. En wie weet, wat dan de gevolgen konden zijn. Dat werd er niet beter op, toen Oom Gerard zich bij hen voegde, en tot Max en Odo zeide:

„'t Was wel te wenschen, jongens, dat de vacantie

nu maar om was, niet waar? Je verlangt nu zeker wel naar huis terug?"

„Waarom, Pa?" vroeg Odo onrustig.

„Och, wat zal ik je zeggen? Op het stichten van een boschbrand staat nog al eene zware straf, als de rechter er zich mede bemoeit. Ik zou het voor jelui maar het veiligst achten, als je weer goed en wel thuis was."

Nu, dat vonden de jongens ook wel, en toen Oom Gerard weer naar binnen gegaan was, zei Odo tot Max en Theo:

„Ik vind toch, dat eene vacantie eigenlijk te lang duurt. Je kunt er wel prettig in spelen, maar op 't laatst ga je je toch vervelen."

„Ja," beaamde Max. „Dat zeg ik ook. En een bosch is op den duur ook niet prettig. Ik wil nu maar liever eens in den tuin spelen."

Dat werd goedgevonden. De kinderen gingen takje-den-man doen, maar 't ging in 't geheel niet van harte, en de drie brandstichters keken telkens de laan van het bosch in, of de jager niet kwam. En in het diepst van hun hart verlangden zij naar den avond en naar bed, want dáár voelden zij zich het veiligst. De rechte vroolijkheid ontbrak, en het spel werd spoedig gestaakt. Toen de schemering inviel, werden zij binnengeroepen, om eene boterham te komen eten.

Toen zij allen om de tafel gezeten waren en zich aan hunne boterham te goed deden, vroeg Oom Gerard plagend:

„Wel, jongens, willen jullie niet een spiegeleitje gebruiken? Dat smaakt wel bij een broodje."

Theo, Max en Odo keken Oom Gerard met een zuurzoet lachje aan, en Odo zeide:

„'t Is uwe schuld net zoo goed, als de onze, Pa."

„Dat is ook zoo, jongen, dat geef ik je grif gewonnen, maar er is toch nog een verbazend groot verschil tusschen jullie en mij."

„Wat dan?" vroegen de jongens nieuwsgierig.

„Wel, doodeenvoudig. De baron kan jullie wegens het veroorzaken van boschbrand in de gevangenis laten stoppen, — en mij niet, en dat verschil vind ik nog al groot."

De jongens begrepen wel, dat Oom Gerard hen plaagde, maar zij vonden 't toch in 't geheel geen prettig idée, elk oogenblik door een bosch- of veldwachter naar den baron of naar den burgemeester gebracht te kunnen worden, en het gevolg ervan was, dat het slikken hun ver van gemakkelijk viel. Zij waren bijzonder stil, en geen lachje kwam hun over de lippen. Oom Gerard had er groote pret over, want hij geloofde niet, dat de baron de zaak bijzonder hoog zou opnemen. Misschien en zelfs waarschijnlijk kwam deze haar nooit te weten, omdat de brand tot binnen de grenzen van het kreupelbosch bepaald was gebleven, zoodat er niets van te zien was, als men dat bosch niet binnendrong, — maar bovendien meende hij, dat de baron zich wel met een excuus van de jongens tevreden zou stellen, als hij het nog bemerkte. Maar toch schrok Oom Gerard een oogenblik later ook.

Er werd namelijk op de kamerdeur getikt, en toen Grootvader „binnen" had geroepen, verscheen een van de klerken, die zeide:

„Mijnheer, de baron en diens jager zijn in het kantoor en wenschen de jongeheeren te spreken, die het bosch in den brand hebben gestoken."

Deze boodschap bracht een algemeenen schrik te weeg. Grootvader keek den bediende met groote oogen aan, en vroeg:

„De baron en de jager?"

„Ja Mijnheer, de baron en de jager. De baron ziet er lang niet vriendelijk uit. Hij schijnt erg boos te zijn."

„'t Is wat moois," mompelde Grootvader.

Max, Theo en Odo, die elk juist een hap van hun broodje genomen hadden, vergaten te kauwen, en keken elkander met angstige blikken aan. Zij hadden geen kleur meer op hnnne wangen.

„Daar heb je 't lieve leven al," zei Oom Jan. „Ik ben blij, dat ik er part noch deel aan heb. Toe jongens, gaat nu. Je kunt den baron niet laten wachten, en 't is je plicht om te gaan, want jullie bent de schuldigen. — Kom, maakt wat voort. 't Is onbehoorlijk, om niet dadelijk te gaan. 't Beste is maar, dat je ronduit je excuus maakt...."

„Ja," zei Oom Gerard, die ook niet weinig van de

boodschap geschrokken was, „dat zal nog wel het beste zijn."

De drie jongens bleven echter zitten. Zij hadden in het geheel geen lust om naar het kantoor te gaan. En de klerk, die nog altoos bij de kamerdeur stond te wachten, vroeg:

„Wat moet ik antwoorden, Mijnheer?"

„Zeg, dat de jongeheeren dadelijk zullen komen," antwoordde Grootvader. Hij gaf den kinderen een gebiedenden wenk, zoodat zij thans niet langer durfden talmen.

„Ga jij maar voorop," zei Max tot Odo, terwijl hij moeite deed, zijn hap door te slikken, maar hij kon hem niet door zijn keel krijgen.

„Neen, — ik niet," zei Odo. „Ga jij maar voorop, Theo."

„Waarom ik juist?" vroeg Theo. „'t Waren jullie eieren."

Oom Gerard draaide onrustig op zijn stoel heen en weer, en hij besloot de jongens, zoodra zij gegaan waren, te volgen, om bij den baron, als deze erg boos mocht zijn, bemiddelend op te treden. Maar hij vond dat geen aangenaam werkje, omdat hij zich verplicht zag, een groot deel van de schuld op zich te nemen. Hij, die zooveel ouder en wijzer was, had de jongens immers moeten waarschuwen.

Eindelijk stonden de jongens op. Zij waren nu zoo wit als krijt, en met kleine schreden verlieten zij de

kamer. Nauwelijks waren zij vertrokken, of Oom Gerard volgde hen op den voet. Hij wilde even afluisteren, hoe de loop van het onderhoud zou zijn, om ze zoo noodig te hulp te komen en hunne voorspraak te zijn.

De jongens liepen een gang door, en bereikten de vestibule van het kantoor. De deur daarvan was dicht. Bevende deed Odo deze open, en trad, door Max en Theo gevolgd, het kantoor binnen.

Tot hunne groote verbazing zagen zij daar echter noch den baron, noch diens jager. De klerken zaten diep over hun werk gebogen, en Oom Gerrit en Oom Gijs waren verdiept in de brieven, die de post zoo even had gebracht.

Gedurende enkele oogenblikken sprak niemand een woord. Er heerschte een voor de jongens pijnlijke stilte. Eindelijk keek Oom Gerrit op, en er tintelde iets ondeugends in zijne oogen, terwijl een glimlachje de lippen van Oom Gijs plooide.

„Wel jongens, wat is er?" vroeg Oom Gerrit.

„Oom," — stamelde Odo met bevende stem, — „wij moesten, — wij meenden, — de baron en de jager, — dat...."

„O, dacht je, dat de baron en de jager hier waren?" hernam Oom Gerrit lachend, en ook Oom Gijs proestte het uit, toen hij zag, hoe bleek de jongens waren, — „de baron wenscht je een smakelijk boterhammetje, jongens. Je zit immers juist aan tafel?"

De jongens begrepen nu, dat de Ooms hen geducht gefopt hadden, en de boodschap slechts hadden verzonnen om hun schrik aan te jagen. Zij keerden schielijk naar de kamer terug, nog altoos bleek van den doorgestanen angst, maar toch met een verruimd hart.

Maar zij werden door de huisgenooten geducht uitgelachen, dat is te begrijpen. En niet het minst door de twee Ooms, die even later binnen kwamen om te hooren, hoeveel succes hun grap had gehad.

De jongens waren blij, toen zij 's avonds goed en wel in bed lagen. En den volgenden morgen kon Oom Gerard rustig doorslapen, want zij schenen heel weinig lust te hebben, om op te staan.

TIENDE HOOFDSTUK.

BESLUIT.

De jongens waren niet meer te bewegen een voet in het bosch te zetten, en zij vonden het prettig, dat Oom Gerard en Oom Jan hen uitnoodigden een fietstochtje naar Leiden te maken. Hoe grooter de afstand was, die hen scheidde van bosch, jager en baron, hoe liever zij het hadden, en eerlijk gezegd hunkerden zij naar het einde van hunne vacantie.

Maar onder den fietstocht begon hun angst langzamerhand te verflauwen, en toen de Ooms zeiden, dat de baron, als hij het vernam, de zaak wel door de vingers zou zien, vooral als hij hoorde, dat er geen moedwil in het spel was geweest, keerde de opgeruimdheid van lieverlede terug. Theo en Janus begonnen zelfs een liedje te zingen, en Odo en Max zongen weldra meê. Bij de ruïne te Lisse stapten zij af, om de overblijfselen van het vroegere kasteel te bekijken, en zij krasten hunne namen op de muren tusschen de vele, die er al stonden. Daarna werd de tocht voort-

gezet tot de ruïne van Teylingen, die ook bezichtigd werd, en eindelijk werd Leiden bereikt. Met belangstelling hadden zij onderweg de bloemenvelden gezien, die thans in vollen bloei stonden en prijkten met een kleurenpracht, zooals de jongens nog nooit gezien hadden. En in Leiden bezochten zij de korenbeurs, omdat zij wisten, dat de Vader van Max zich daar bevond, en Max hunkerde er naar, zijn avonturen aan hem te vertellen. Inderdaad troffen zij den heer Bruyns daar aan, voor wien het eene verrassing was zijn zoontje te zien. En hij moest er braaf om lachen, toen hij hoorde, wat er gebeurd was. 't Was duidelijk, dat ook hij de zaak niet bijzonder ernstig inzag.

„En wanneer kom je nu weer thuis?" vroeg hij. „Je Ma verlangt al weer hard naar je."

„Morgen fietsen wij naar huis terug," sprak Oom Gerard. „Namelijk, als het goed weer is, en als wij den wind niet tegen hebben. Tegen het middagmaal hopen wij thuis te zijn."

De jongens maakten, onder leiding van de Ooms, nog eene prettige wandeling door de stad, beklommen den van ouds bekenden Burcht, vanwaar zij een mooi gezicht over de stad hadden, en keerden eindelijk welvoldaan over het prettige tochtje naar Grootvader terug.

En den volgenden dag was het uur van scheiden aangebroken. De baron en diens jager hadden, tot groote blijdschap van de jongens, niets van zich laten hooren, en dat deed hun besluiten, voor hun vertrek

nog even naar de hut te gaan, om de verwoesting te zien, die de brand had aangericht.

In gezelschap van Theo en Janus gingen zij, behoedzaam rondkijkende, het bosch in, en het gelukte hun, ongezien het kreupelbosch te bereiken. Zij drongen er in door, en kwamen bij den kuil.

„Kijk, de hut heeft er niets van geleden," riep Odo verheugd uit, die nog altoos bijzonder trotsch op haar was. „Wat is het toch eene mooie hut!"

„Ja," — zei Max, „zoo'n mooie krijgen we nooit in ons leven weer."

„Maar in de volgende vacantie zal ze er nog wel wezen. Zeg Theo en Janus, jelui moeten er af en toe heengaan, om haar in orde te houden. Doe je dat?"

„Zeker, — met alle pleizier, en in de zomervacantie gaan we hier weer spelen."

„Ja, — maar geen spiegeleieren meer bakken," zei Max. „Kijk eens, wat een groot gedeelte van het kreupelbosch verbrand is. De grond ziet geheel en al zwart, en alle takken en stammetjes zijn ook zwart geblakerd."

„Ja, 't ging snel. Als op school weer eens gesproken wordt over een „loopend vuurtje," weet ik voortaan goed, wat dat beteekent," sprak Odo. „Komt, laten we teruggaan. 't Wordt tijd voor ons, om te vertrekken."

Op den terugweg passeerden zij de bank, die Theo tot troon had gediend.

„Vervallen grootheid," zei hij lachend tot de jongens,

met zijne hand een gebaar makende in de richting van de bank.

„Ja, — jij bent een gevallen Koning!" lachte Janus.

„En jij een generaal zonder leger!" zei Max.

„En jullie een paar gevluchte roovers," spotte Janus.

„Maar in de zomervacantie wordt de troon weer opgericht. Dan beklimt Koning Theo haar opnieuw, en betrekken de roovers het hol weer, om het bosch onveilig te maken," riep Odo uit. En de anderen zeiden lachend:

„Leve Rinaldo Rinaldino! Leve koning Theo!"

Een half uur later werd afscheid van Grootvader, de Ooms en de Tantes genomen, en aanvaardde men de terugreis per fiets en per rijtuig. Zonneland bracht de dames en de kinderen naar den trein, en de Ooms en de jongens reden per fiets heen.

De achterblijvenden keken hen na, en zwaaiden hun een vaarwel toe, en de jongens wuifden met mutsen en zakdoeken naar Grootvader, die met Tante Leida aan het hek bleef staan, tot een bocht van den weg hen aan hun oog onttrok.

Bruuntje liep als een dolle op het erf te blaffen met zooveel animo, dat Kees zich verplicht gevoelde, ook meê te doen, — en de drie katten, die met ongeveinsde blijdschap de familie zagen vertrekken, keerden in de woonkamer terug, waar zij het zich, ieder op een luien stoel, zoo lekker mogelijk maakten.

Of de jongens veel te vertellen hadden, toen zij in hun respectievelijke woonplaatsen waren teruggekeerd! Zij hadden dan ook eene heerlijke vacantie gehad, en zelfs het groote, angstige avontuur in het bosch, hadden zij, nu alles goed afgeloopen was, niet willen missen voor al het geld ter wereld. Zij waren er zelfs trotsch op, en zouden het nooit vergeten.

OKKE TANNEMA

DOOR

C. JOH. KIEVIET.

GEILLUSTREERD DOOR JOH. BRAAKENSIEK.

Prijs Ingenaaid *f* 2.40. Gebonden *f* 2.80.

Het boek is bijzonder mooi. *Het Vaderland.*

Een flink jongensboek. De geschiedenis van Okke, een bengel, maar met het hart op de rechte plaats, een Hollandschen jongen, zooals Hildebrandt ze graag zag, wordt op prettige, vlotte manier verteld. *Haagsche Courant.*

Summa summarum: een goed jongensboek, dik, met groote letter gedrukt, in een mooi omslag en met keurige prenten van Johan Braakensiek. *De Amsterdammer, Weekblad.*

Voor jongens van 12 tot 15 jaar is dit boek een uitstekend geschenk. *Ons Land.*

Dit is een echt jongensboek. Schrijver en uitgever verdienen den dank van ouders en kinderen. *De Java-Bode.*

Over „Okke Tannema" ontving ik vijf beoordeelingen. Alle vijf vinden het een mooi boek, maar zij zeggen dit natuurlijk ieder op zijn eigen manier, dus heel verschillend al komen de redenen waarom zij het mooi vinden, nogal op 't zelfde neer. Ik behoef zelve niet meer te zeggen, dat *ik* 't boek met heel veel pleizier gelezen heb. Ik vind 't een echt, goed, flink, Hollandsch boek, waarvan ik mij niet voor kan stellen, dat het kind het beginnen en niet eindigen zal. Ik hoop, dat 't veel gelezen zal worden. *Jeugd.*

TIJL UILENSPIEGEL

Naar de Duitsche uitgave VAN JOH. NICKOL

DOOR C. JOHAN KIEVIET

Versierd met tal van vroolijke platen van GEORGE BARLOSIUS

Prijs in fraai omslag *f* **1.50**. In prachtband *f* **1.90**

... Verdient de tekst dus allen lof, nog meer geldt dat van de verluchting. De teekeningen van GEORGE BARLOSIUS zijn werk van een man van phantasie, die met enkele lijnen duidelijk iets weet te zeggen. En dat was hier noodig.
Deze uitgave van **Uilenspiegel** zal haar weg wel maken. (*Algemeen Handelsblad.*)

Uitgaven van VAN HOLKEMA & WARENDORF, te Amsterdam.

DE GOEDE KAMERAAD

:: Geïllustreerde Bibliotheek voor Jongens ::

Reproductie van den band van JOH. BRAAKENSIEK.

DE GOEDE KAMERAAD bevat eene serie Jongensboeken van de beste Auteurs en alle geïllustreerd met fraaie oorspronkelijke platen.

VERSCHENEN ZIJN:

C. JOH. KIEVIET, **De Club op reis.** Geïllustreerd door JOHAN BRAAKENSIEK.

MARK TWAIN, **Tom Sawyer.** 6e druk. Geïllustreerd door JOHAN BRAAKENSIEK.

C. JOH. KIEVIET, **Fulco de Minstreel.** 2e druk. Geïll. door JOHAN BRAAKENSIEK.

C. JOH. KIEVIET, **De Club van zessen klaar.** Tweede druk. Geïllustreerd door C. KOPPENOL.

W. METZ Tz., **De Vrijbuiter.** Geïllustreerd door C. KOPPENOL.

MARK TWAIN, **Tom Sawyer's Reisavonturen.** Tweede druk. Geïllustreerd door A. RÜNCKEL.

Elk deel kost ingenaaid f 1.40. — In fraaien, door JOH. BRAAKENSIEK ontworpen, prachtband f 1.75.

Fraaie groote Boeken. — Uitstekende Jongenslectuur.

Uitgaven van VAN HOLKEMA & WARENDORF, te Amsterdam.

ORANJE-BIBLIOTHEEK VOOR JONGENS EN MEISJES.

Prijs per deel in geïllustr. omslag *f* **0.90**; keurig gebonden *f* **1.25.**

In de „Oranje-Bibliotheek" zijn verschenen:

I.

De Kleindochters van Mevrouw Westlandt

DOOR TRUIDA KOK.

2e Druk. Met 4 Platen van WM. STEELINK.

II.

WILDE BOB

DOOR C. JOH. KIEVIET.

Tweede Druk. — Rijk geïllustreerd.

III.

LOULA ALMERUS

DOOR TRUIDA KOK.

Met Platen van C. KOPPENOL.

IV.

Een Koopman in Zoeloeland

DOOR W. H. G. KINGSTON.

Een verhaal uit Zuid-Afrika. Rijk geïllustr.

V.

Het Slot op den Hoef

DOOR C. JOH. KIEVIET.

Met Platen van C. KOPPENOL.

VI.

De Lantaarnopsteker

DOOR MISS CUMMINS.

Bewerkt door SUZE ANDRIESSEN.

Met fraaie Platen.

VII.

De Pleegdochter van den Goochelaar

DOOR AGATHA.

Met 16 Platen van EMILE BAIJARD.

VIII.

TOT RIDDER GESLAGEN

DOOR J. G. KRAMER.

Tweede Druk.

Met Platen van A. RÜNCKEL & C. KOPPENOL.

Uitgaven van VAN HOLKEMA & WARENDORF, te Amsterdam.